

I forhold til hr. Langballe vil jeg blot insistere på, at det er utrolig vigtigt, at man ikke skaber boligforeninger, hvor folk er sat uden for indflydelse. Folk skal have mulighed for at være med, og jeg tror, at man får meget store problemer, hvis man skaber boligforeninger i Danmark, hvor man siger, nå, men selvfølgelig må folk komme til møderne, selvfølgelig må de godt snakke i boligforeningen, men når det kommer til det punkt på boligforeningens dagsorden, der hedder valg til bestyrelsen, så kan de godt gå udenfor, for så har de ingen rettigheder.

Formanden:

Fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KRF):

Ja, der kommer ingen historisk gennemgang og redegørelse eller citater herfra. Jeg forholder mig ganske konkret til lovforslaget.

Formålet med lovforslaget er at neutralisere virkningerne i den danske indfødsretslovgivning af en ny svensk statsborgerretslovgivning, som accepterer dobbelt statsborgerskab. Med loven fastholdes princippet, som har været gældende i hvert fald hidtil her, nemlig så vidt muligt at begrænse dobbelt statsborgerskab, hvilket vi i Kristeligt Folkeparti kan tilslutte os.

Og det må vel siges at være en kort bemærkning.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil forsikre hr. Søren Søndergaard om, at hvis en dansker har boet 15 år i udlandet og erhvervet statsborgerskab i udlandet og derefter vender tilbage af forskellige grunde, vil det kun tage to år at generhverve det danske statsborgerskab. Det synes jeg er en ganske rimelig fleksibilitet, som sikrer, at danskere kan være mobile og internationale og uddanne sig og gifte sig og arbejde i udlandet, uden at de skal straffes unødigt, når de kommer hjem.

Og så synes jeg, vi til sidst skal høre hele det vers, der nu har været citeret og maltrakteret så mange gange, for jeg kan det udenad:

»Til et folk de alle hører, som sig regne selv dertil,

har for modersmålet øre, har for fædrelandet ild;

resten selv som dragedukker sig fra folket udelukker,

lyser selv sig ud af æt, nægter selv sig indfødsret.«

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 152:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love. (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 28/2 2002).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det lovforslag om stramning i udlændingelovgivningen, vi nu skal behandle, er jo en naturlig videreførelse, ja, slutstenen, på store dele af det kasseeftersyn, som Venstre og Det Konservative Folkeparti har fremsat her i Folketinget nogle gange. Ja, det er nu regeringens politik, som Venstre og De Konservative faktisk har fremført i en årrække her i Folketinget.

Det er vigtigt at understrege, når vi nu med dette lovforslag skal diskutere en lang række stramninger i udlændingeloven, at dette forslag skal ses i nøje sammenhæng med den samlede integrationspolitik, som regeringen har fremlagt delvist nu, og som senere vil blive fremlagt, hvoraf noget af det skal diskuteres i dag.

Vi har i årenes løb, når vi har diskuteret udlændingepolitik, brugt alt for mange kræfter på at diskutere internationale konventioner, og hvor Venstre har været beskyldt for at ville overtræde konventionerne. Det er sagt adskillige

gange, også af statsministeren efter regeringens tiltræden, og det fremgår helt tydeligt af dette lovforslag: Regeringen bygger loven på de internationale konventioner, hvad Danmark har forpligtet sig til.

Kl. 11.05

Det vil altså sige, at når dette forslag indskrænker flygtningebegrebet, er det med respekt for de internationale konventioner, som vi har undertegnet, først og fremmest flygtningekonventionen og menneskerettighedskonventionen, men også andre, om dødsstraf og tortur f.eks. Så når flygtningebegrebet altså nu indskrænkes, er der ingen tvivl om, at det er i overensstemmelse med internationale konventioner.

Denne ændring af flygtningelovgivningen skal kombineres med den ændring, der sker med hensyn til, hvornår man kan få permanent opholdstilladelse. Vi har i Venstre det grundlæggende princip, at en flygtning er en person, der agter at vende tilbage til sit land. Derfor skal det være sværere at opnå permanent opholdstilladelse, og derfor skal grænsen nu være 7 år. Det har været Venstres politik i årevis.

Med hensyn til det, man kalder familiesammenføringer – og jeg siger: det, man kalder familiesammenføringer, for det er i grunden et dårligt udtryk, fordi det ikke altid er familier, der sammenføres, det er netop enkeltpersoner, der ikke på forhånd er i familie, der familiesammenføres – ønsker vi væsentlige stramminger.

Men også her er det for at undgå at bruge krukdet på det forkerte vigtigt at understrege, at forslaget er udtryk for det, der altid har været Venstres politik: Vi splitter ikke flygtningefamilier. Familiesammenføringsreglerne gælder naturligvis ikke for den flygtning, der kommer til Danmark og under flugten har måttet efterlade en ægtefælle et andet sted, og hvor ægteparret altså er i den situation, at de på grund af forfølgelse ikke kan vende tilbage til deres hjemland. Hvis de ikke har opnået beskyttelse i et andet land, vil der netop kunne ske en familiesammenføring med den ægtefælle, der ikke kom hertil i første omgang.

Men derudover strammes reglerne for familiesammenføringer ganske væsentligt. Alderskravet sættes op, og det er jo ikke for at genere de unge mennesker. Det er tværtimod for at sikre, at de selv får lov at bestemme, hvem de vil giftes med.

Der har også her i årenes løb under diskussionen været en masse misforståelser eller bevidst polemik om, at Venstre ville forhindre folk i at

gifte sig med hvem, de vil. Nej tværtimod. Vi ønsker, at man selv skal bestemme.

Men det er ikke sikkert, at retten til at gifte sig nødvendigvis skal udløse opholdstilladelser i Danmark. Det ønsker vi at dæmme op for med væsentlige stramminger, herunder en udbygning af det tilknytningskrav, som der i valgkampen var så meget palaver om, men som jo rent faktisk blev indført i god overensstemmelse mellem Venstre og den tidligere regering ved et forslag fra fru Karen Jespersen.

Det, som hele forslaget tilsigter, er jo at sige, at dem, der vil gøre en indsats i Danmark, ja, dem vil vi såmænd gøre det lettere for, men Danmark skal man ikke komme til, hvis man alene ønsker social forsørgelse. Derfor er der en lang række stramminger, også i forsørgelsesbegrebet.

Tiden er gået, og jeg skal blot sige, at Venstre naturligvis varmt støtter dette forslag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal love fru Birthe Rønn Hornbech, at jeg overhovedet ikke vil tage udgangspunkt i konventioner eller noget som helst i mit spørgsmål, men bare i, hvad der er fornuftigt eller ikke fornuftigt, idet jeg går ud fra, at fru Birthe Rønn Hornbech har den opfattelse, at rigtige flygtninge skal beskyttes. Det har i hvert fald været, hvad Venstre og De Konservative har sagt igennem alle debatterne, så det går jeg ud fra er udgangspunktet.

På den baggrund vil jeg godt høre: Hvad er grunden til, at man afskaffer reglen om at søge ambassadeasyl, altså søge asyl i Danmark fra en ambassade i udlandet. Hvad er den nærmere begrundelse for det? Er der et misbrug? Hvordan forekommer det misbrug? Og hvem er det, man forhindrer i at komme til Danmark ved at afskaffe den mulighed?

Kl. 11.10

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil godt sige herfra, at vi fra SF's side, længe før denne her regering fik flertal, har prioriteret nogle konkrete tiltag for at gøre noget ved tvangsægteskaberne, helt konkret stramme op på retspraksis, sådan at man fordømte flere af de forældre, der medvirker til tvangsægteskab, helt konkret stramme op på lovpraksis, sådan at man får dømt nogle af de mænd, der lever i de her tvangsægteskaber, for voldtægt, når de føler,

at de har ret til at have seksuelt samkvem med deres ægtefælle mod ægtefællens ønske.

Det vil Venstre ikke være med til. Det har Venstre anført. Fru Birthe Rønn Hornbech har anført, at det ikke var nødvendigt, for den lov, der allerede eksisterer, er tilstrækkelig til at give den retsbeskyttelse.

Hvorfor siger man ikke ligeud, at man vil bruge de her mennesker og begrebet tvangsægteskaber for at begrænse antallet af mennesker, der kommer til det danske samfund? Det er ærlig snak.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Birthe Rønn Hornbech sagde lidt af det, hun plejer at sige, når vi diskuterer det her, nemlig at man ikke skal gøre flygtninge til indvandrere.

Flygtninge, hvor forholdene i hjemlandet ændrer sig til det bedre, skal sendes hjem, og nu udvider man perioden fra 3 til 7 år. Det er vi uenige i fra Det Radikale Venstres side, men sådan er flertallet herinde sindet at gøre, og det synes jeg også er i orden; sådan fungerer demokratiet.

Men når der så står i den nye lov i § 9 a, at man af beskæftigelsesmæssige grunde kan give opholdstilladelse til en udlænding, hvis opholdstilladelse nægtes forlænget under hensyn til, at vedkommende er flygtning, så gør man jo præcis det, som fru Birthe Rønn Hornbech har tordnet imod i årevis: Man gør flygtninge til indvandrere. Man siger: På trods af at du er flygtning og skal hjem, fordi der er blevet fred i dit hjemland, så vil vi alligevel give dig lov til at blive, fordi du er godt integreret. Er det ikke det samme som at sige, at nu gør man flygtninge til indvandrere?

Jeg vil gerne spørge: Har fru Birthe Rønn Hornbech lagt mærke til det her, og hvis hun har lagt mærke til det, vil hun så erkende, at nu har Venstre skiftet mening med hensyn til, at man vil gøre flygtninge til indvandrere?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hr. Kamal Qureshi spurgte, hvorfor man ikke siger rent ud, at man gerne vil begrænse antallet af udlændinge. Jamen altså jeg vil da godt sige, at det er Venstres grundholdning, at Danmark ikke bare er et tilfældigt geografisk område med et tilfældigt antal mennesker, der kan gøres op i en statistik. For os er Danmark fortsat et folk, hvor der er værter, hvor jeg har bemærket hr.

Kamal Qureshis, må jeg sige, berettigede påtale over for ministeren for nogen tid siden, hvor det blev understreget, at hr. Kamal Qureshis land er Danmark.

Men vi kan jo ikke i al evighed bare lukke grænserne op, hvis vi fortsat skal være Danmark, og det ønsker vi. Så det kan jeg godt medgive.

Men det, der er sammenhængen i den politik, der nu lægges frem, er jo, at de, der så kommer til Danmark, skal integreres, og det er Danmark og det danske Folketing, der bestemmer, hvem det er der skal have opholdstilladelse i Danmark. Det er det, det er udtryk for.

Med hensyn til tvangsægteskaber forstår jeg ikke helt den måde, jeg er citeret på. Det, jeg gentagne gange har sagt i dagspressen, er, at tvangsægteskaber i dag er strafbare. Ulovlig tvang er strafbar, men desværre håbløs at bevise. Det er det jo bl.a., fordi de piger, der så kommer til politiet, i løbet af nogle dage render fra det, de har sagt, fordi de er under et pres derhjemme.

Hele dette afsnit om familiesammenføringer går ud på at ændre den holdning. Jeg håber såmænd ikke, at der kommer ret mange ansøgninger, der kan eller skal afslås. Jeg håber, at de ansøgninger ikke kommer, fordi der sker en holdningsændring, fordi forældrene med dette lovforslag erkender, at nu er det altså slut med arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber.

Kl. 11.15

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Fru Birthe Rønn Hornbech har egentlig med sine bemærkninger her måske svaret på noget af det, jeg vil spørge hende om.

For det, som kalder mig herop, er hendes tale om, at de, der vil gøre en indsats i Danmark, skal være velkomne. Og det er jo, kan man sige, et liberalt synspunkt, hvor det udelukkende drejer sig om at have mulighed for selvforsørgelse og beskæftigelse.

Men jeg vil spørge fru Birthe Rønn Hornbech: Vil hun ikke give mig ret i, at det er jo altså en lille ting? Grundforholdet i det spørgsmål, der nu i, skal vi sige snart 25 år har oprevet Danmark og bl.a. sat en ny regering ind i landet, er jo, at der i disse årtier finder en folkevandring sted fra ulandene til ilandene, og det vil sige, at hvis vi i den vestlige verden ønsker at bestå som os selv, er vi nødt til simpelt hen at stoppe denne folkevandring. Og det vil sige, at dermed falder i og for sig alle disse mere eller mindre praktiske in-

tegrationsforanstaltninger til jorden, for det afgørende er at få standset indstrømningen.

Jeg synes, jeg kunne høre på fru Birthe Rønn Hornbechs bemærkninger, at det er hun ikke uenig i, men jeg vil godt have det sagt tydeligere.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det er lidt i samme boldgade. En flygtning er en person, der ønsker at komme hjem igen, siger fru Birthe Rønn Hornbech. Det er jeg ganske enig i. Vi må formode, at når man er flygtet fra sit hjemland og der bliver ro dér igen, så vil man få lyst til at tage hjem og opbygge et fællesskab. Men jeg ser også et spørgsmål om menneskesyn i fru Birthe Rønn Hornbechs tale.

I Socialdemokratiet ønsker vi det bedste i mennesker, vi tror på, at mennesker godt kan finde ud af, at når der er ro i hjemlandet og man har fundet overskuddet til det, så vender man hjem for at se, om man har mulighed for at stifte en familie, et hjemsted igen dér, hvor man oprindeligt kom fra.

Men vi kan høre på Venstre, at kontrol er bedre, det er bedre, at man udvider det til 7 år, så man kan kontrollere, at folk tager hjem inden de 7 år, hvis der nu skulle ske noget som helst; jeg formoder næsten, at det skal ske så hurtigt som overhovedet muligt.

Men er det menneskeligt, at personer i 7 år skal være uvidende om, hvorvidt deres fortsatte eksistens ligger i Danmark eller i deres hjemland? Og hvad betyder det for integrationsindsatsen, at for enden af et 3-årigt integrationsprogram, som den socialdemokratiske regering har været med til at indføre, ja, der ligger stadig væk en mulighed for en hurtig hjemsendelse på dag 2?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Åh ja, vi har jo hørt det så tit, og egentlig synes jeg, det er en gentagelse af de mange, mange, mange udlændingedebatter, vi har haft her i Folketinget. Det, der jo bare er forskellen, er, at i dag er der et flertal: Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative, som effektivt kan stramme den her lovgivning. Og jeg synes stadig væk, at der bliver redet lidt på to heste, når jeg hører Venstres ordforer.

Altså vi skal stramme, flygtninge skal vende hjem igen. Jeg vil godt bede fru Birthe Rønn Hornbech om at oplyse, hvor det står i det for-

slag, vi diskuterer her. Det kan jeg ikke se nogen steder. Der er ikke nogen repatrieringsordning overhovedet, der er ikke noget om hjemsendelse. Det er noget af det, jeg savner utrolig meget.

Hvad jeg kunne tænke mig et svar på, er: Nu har vi diskuteret stramninger af udlændingeloven, indfødsretsloven og integrationen. De tre ting var valgkampens tema. Det, jeg savner, er: Hvad med de andre forslag? Er det her ikke en helhed? Skal man ikke tage det sure med det søde, som hr. Bertel Haarder sagde, da et af udspillene blev fremlagt?

Jeg er usikker på, hvordan man vil gennemføre det her. Det synes jeg vi savner et svar på. Lad os få det, jo hurtigere, jo bedre.

Formanden:

Det var integrationsministeren, ikke?

Pia Kjærsgaard (DF):

Undskyld. Ja.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen hvis fru Pia Kjærsgaard mangler ord om hjemsendelse, så skal jeg henvise fru Pia Kjærsgaard til at slå op under afsnittet om inddragelse af opholdstilladelsen.

Jo, vil jeg sige til hr. Søren Krarup. Der er nogle grundholdninger, vi er enige om. Vi er et folk, vi er historiske individer, og i Venstre lever vi også i tiden. Men vi tager også næring af tiden og ikke kun af fortiden.

Når hr. Søren Krarup siger, at vi er os selv, så er forskellen nok, at man kunne få den fornemmelse, at hr. Søren Krarup mener, at vi *kun* er os selv. Og det er jo den store forskel. Vi er et internationalt parti, og vi mener ikke, at Danmark kan være en øde ø. Men vi vil selv bestemme, hvem der skal til Danmark, og vi vil stille nogle behærdige integrationskrav. Det er det, der er grundsynspunktet og har været det i årevis.

Kl. 11.20

Jeg kan ikke helt forstå fru Sophie Hæstorp Andersens bemærkninger om, at vi vil kontrollere med hensyn til spørgsmålet om 7-årsreglen, og at flygtninge skal vende hjem, når forholdene er ændret.

Det har såmænd ikke noget med kontrol at gøre, det bygger på erfaring, og fru Hæstorp Andersen kan jo selv se, hvordan det er med statistikkerne, og oplyse her fra Folketingets talerstol, hvor mange af dem, der har fået flygtningestatus, der er vendt hjem af sig selv.

Jeg mener ikke, det er rigtigt at sætte spørgsmålstegn ved, om 7-års-reglen skulle have en negativ indflydelse på integrationen. Formålet med integrationen er jo først og fremmest, at man, mens man er her, bliver en selvforsørgende borger, og at man dermed også er stillet bedre og har flere ressourcer til rådighed, når man vender hjem.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg takker for den klare tale om begrænsning af antallet af mennesker, der skal ind i det danske samfund.

Det eneste, jeg synes er et problem, er, at man sætter en regel op om, at unge mennesker under 24 år, som finder en kæreste i udlandet, mens de er på studieophold eller et eller andet andet, ikke skal kunne få deres kæreste eller ægtefælle til det danske samfund.

Det er danske borgeres rettigheder. Det har ikke noget at gøre med, at man sidder og snakker om, hvorvidt udlændinge skal have lov til at komme til det danske samfund. Det handler om danske borgeres rettigheder til at slå sig ned i det land, de faktisk er statsborgere i.

Det er det, man vil indskrænke, og jeg synes, det er helt fint, at man erkender, at man simpelt hen ikke vil have de mennesker til det danske samfund; det synes jeg er ærlig snak, det kan jeg godt lide.

Det, jeg bare synes er det afgørende problem i det her, er, at man fastholder, at de mennesker, der kommer til det danske samfund, tæller man op i antal og ser ikke på, hvilke rettigheder de har, og at det pingpongspil, der har været imellem politikerne, som ønsker at indskrænke unges rettigheder, og forældrene, som ønsker at gøre det samme, fortsætter. Det vil vi fra SF's side gerne have stoppet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Birthe Rønn Hornbech beskrev, hvordan 7-års-reglen skulle være basis for, at man fik bedre tid til at få ressourcer, til at få uddannelse osv., således at man, når man blev sendt tilbage, hvis der blev fred i ens hjemland, var bedre i stand til at klare sig.

Men det er jo præcis det, der står i § 9 a, stk. 2, at selv om man skulle sendes hjem, fordi ens flygtningestatus ophørte, fordi der var blevet fred i ens land, så kan man alligevel få lov at bli-

ve, hvis man har fast arbejde og er velintegreret osv.

Hvordan er det undsluppet fru Birthe Rønn Hornbechs skarpe øje, for det er jo en direkte undergravning af princippet om, at flygtninge skal sendes hjem, når grundlaget for deres opholdstilladelse ikke længere er til stede? Hvordan er det undsluppet fru Birthe Rønn Hornbechs skarpe blik?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Djævelen ligger i detaljen, og jeg prøvede her fra starten at få afklaret, om det, vi behandler, blot er et forslag, som vil stramme yderligere op på en i forvejen meget stram udlændingepolitik, eller om det er et fundamentalt brud med det, som Venstre plejer at sige ved festlige lejligheder, nemlig at rigtige flygtninge skal beskyttes.

Det er derfor, jeg spørger fru Birthe Rønn Hornbech, og jeg bliver ved med at spørge, og vi har hele dagen til vores rådighed, så på et eller andet tidspunkt håber jeg, at svaret kommer: Hvad er grunden til, at man afskaffer muligheden for at søge asyl via en ambassade?

For det har jo ikke noget at gøre med folk, der kommer til Danmark; det er jo netop folk, der ikke kommer til Danmark. Det har jo heller ikke noget at gøre med fupflygtninge, for de får jo kun asyl, hvis de har et asylgrundlag, og det vil sige, at de kommer aldrig nogen sinde til Danmark, hvis der ikke er en reel grund til, at de søger asyl. Så hvad er grunden til, at lige præcis den mulighed skal afskaffes? Djævelen ligger i detaljen:

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen jeg skal ikke forsøge at konkurrere med hr. Søren Søndergaards viden om, hvor Djævelen befinder sig.

Hvad er grunden til, at vi ophæver ambassadensøgningerne? Se, nu er der jo denne forbistrede – det må man vel godt sige – måde at anvende udtrykkene på i Danmark, fordi asyl er blevet det samme som opholdstilladelse.

Hvis hr. Søren Søndergaard læser bemærkningerne, vil han se et meget, meget stort antal asylansøgninger og et meget, meget lille antal, der får opholdstilladelse på ambassaderne. Det bestrider hr. Søren Søndergaard ikke, kan jeg se.

Hvis man nu forestillede sig, at et menneske blev forfulgt helt ind i ambassaden og vitterlig

var forfulgt – jeg har lidt svært ved at forestille mig den konstruktion, hvordan det skulle kunne lade sig gøre, men altså lad os så forestille os, at det kunne lade sig gøre – så ville ambassaden jo tage sig af det menneske og give ham asyl i ordets gammeldags forstand, oprindelige betydning: at man ikke smed ham ud til bødlerne igen.

Men det er jo ikke det samme, som at han skal have opholdstilladelse i Danmark. Det umiddelbare asyl, hvor man får ly, er der jo ingen mennesker, der kunne drømme om at udtale sig imod – går jeg da ud fra.

Så var der spørgsmålet fra hr. Kamal Qureshi om kærester og ægtefæller til danskere. Var det sådan? – Ja. Jamen det er jo præcis problemet. Men jeg går ud fra, at hr. Kamal Qureshi ikke opfordrer Venstre eller regeringen til at udforme en lov, der diskriminerer. Det er jo den skinbarlige konsekvens, der er kommet ud af, at man har lagt landet øde i årevis og ikke har villet stramme, så Danmark selv kunne bestemme, at så er vi præcis i den tvangssituation i dag, at vi er nødt til, i hvert fald i en årrække, indtil mønsteret brydes hos indvandrerforældrene, at have den konsekvens også. Jeg beklager det også, må jeg sige til hr. Kamal Qureshi.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Man begynder virkelig at øjne håb, da man i regeringsgrundlaget så det klart fastslået, at de facto-begrebet skulle ophæves, og at retskravet på familiesammenføring skulle væk.

Men jeg vil gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech – for jeg synes, at nu lægger røgslørerne sig noget over klarheden – om ikke det har undret i Venstres folketingsgruppe, at hvad de facto-begrebet egentlig indebærer, bliver slet ikke drøftet i lovforslagets bemærkninger.

De facto-begrebet er jo knyttet til udlændingelovgivningen i 1983, hvor man lavede den selvmoderske regel – det går jeg ud fra, at vi er enige om – at de havde et retskrav. Alle, der sagde asyl, havde et retskrav på at få behandlet deres sag i Danmark.

Det er slet ikke drøftet i bemærkningerne eller i lovforslaget for mig at se, om det retskrav stadig væk eksisterer. Det er det principielle. Og det praktiske er, at det kunne se ud, som om der nu bare bliver tale om en beskyttelsesstatus i stedet for.

Og jeg vil gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech ...

Formanden:

Nej, det er desværre for sent.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Ved højtidelige lejligheder benytter fru Birthe Rønn Hornbech sig ofte af at være den, der forsvarer retssikkerheden herinde i Folketinget. Derfor kom det noget bag på mig, at fru Birthe Rønn Hornbech som ordfører på området kunne acceptere en bestemmelse i udlændingelovgivningen, hvorefter kommunerne uden samtykke fra den pågældende udlænding kan videregive oplysninger.

Vi har retssikkerhedslovgivning, vi har bestemmelser i den sociale lovgivning, hvor man altid forlanger, at der skal være et samtykke, medmindre det er afgørende vigtigt for sagens udfald, at man videregiver oplysninger.

Hvordan kan det være, at fru Birthe Rønn Hornbech, når det drejer sig om folk, der er omfattet af udlændingelovgivningen, tilsidesætter den helt, helt åbenlyse retssikkerhedsgaranti?

Kl. 11.30

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg må sige, at jeg bliver mere og mere usikker.

Jeg hørte fru Birthe Rønn Hornbech sige, at man nu stiller skrappe integrationskrav til flygtninge, men jeg forstår altså simpelt hen ikke, hvad det betyder, når fru Birthe Rønn Hornbech senere siger, at flygtninge er nogle, der skal vende tilbage til deres hjemland. Jeg vil godt bede fru Birthe Rønn Hornbech fortælle mig, hvor i lovforslaget ordet repatriering bliver brugt. Ikke ét eneste sted, ikke ét eneste sted!

Jeg vil gerne minde om folketingsvalgets klare signal den 20. november 2001 fra flertallet af vælgerne, der sagde, at nu skal der strammes gevaldigt op. Venstre sagde, at man ville afskaffe de facto-flygtningebegrebet, og at man ville fjerne retskravet på familiesammenføring – fint nok – og tre partier fik flertal til at gøre det.

Men hvad er det så, vi hører nu? Det er noget med, at nu skal der gå et ekstra antal år, inden folk kan få permanent opholdstilladelse, og noget om ambassadetilladelser, indsats mod tvangsægteskaber, forhøjelse af alderskrav, osv., osv. Men det er jo ikke det, man sagde i valgkampen, og jeg beder bare om, at man bruger det flertal, der findes.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg synes, det er synd, hvis fru Elisabeth Arnold skulle bruge sin tredje og sidste korte bemærkning til at stille det samme spørgsmål, så nu vil jeg starte med at svare fru Elisabeth Arnold.

Fru Elisabeth Arnold tillod sig at antyde, at der var noget, der var undsluppet mit skarpe øje. Nej, for jeg har jo selv skrevet i kasseeftersynet, at de mennesker, der har særlige kvalifikationer, som der er særlig brug for i Danmark, skal have lettere adgang til at få opholdstilladelse. Så har fru Elisabeth Arnold fuldkommen ret i, at man godt kan sige, at der er nogle flygtninge, der bliver indvandrere. Ja, og hvad så? Det var meget skarpt set af fru Elisabeth Arnold.

Med hensyn til de facta-begrebet forstod jeg ikke hr. Jesper Langballe, som synes, at regeringen gør for lidt ud af at diskutere de facta-begrebet i bemærkningerne. Jamen det er jo ikke så vigtigt, når det afskaffes – vel?

Fru Anne Baastrup var inde på retssikkerheden med hensyn til at videregive oplysninger, og her har fru Anne Baastrup for så vidt en pointe, når man tænker på, hvordan vi side om side har kæmpet for at få gennemført en lov om personoplysninger med høj retssikkerhed. Men hvad er det, der sker, hvis en dansker, der vil have nogle ydelser, nægter at give samtykke til at videregive oplysninger? Så får den pågældende ydelsen.

Hvis vi nu lavede den samme regel for udlændinge, nemlig at der skal gives samtykke angående oplysninger, vil jeg godt spørge fru Anne Baastrup: Vil fru Anne Baastrup så drage den konsekvens, at den pågældende kan udsendes? Nej, det vil fru Anne Baastrup jo netop ikke, og det er jo dér, forskellen ligger. Det offentlige har den sanktionsmulighed, og vil man ikke give samtykke, får man heller ikke nogen ydelse. Men man kan jo ikke bare udsende en udlænding, vel? Det er grunden til forskelsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Fru Birthe Rønn Hornbech siger, at det bygger på erfaringerne, at flygtninge, der har fået opholdstilladelse i Danmark, ikke tager tilbage til deres hjemland, og det må jeg jo give fru Birthe Rønn Hornbech delvis ret i. Men jeg vil også returnere spørgsmålet: Hvad er det for et land, hvor der for nylig er opnået fred, som hidtil har været flygtningeproducerende, men som man i

stigende grad begynder at sende folk retur til? Det i hvert fald ikke engang sket i Afghanistan endnu, kan vi konstatere.

På et tidspunkt var det sådan, at hvis folk havde rejst halvdelen af verden eller i hvert fald hele Europa igennem og søgte om beskyttelse i Danmark, gav vi dem ret til at blive her, fordi vi anerkende dem som flygtninge. I 3 år gik de og ventede på, at der skulle blive ro i deres hjemland igen, så de kunne blive sendt hjem. Så er det vel rimeligt, at man efter de 3 år siger: Godt, det er rimeligt, at de folk får mulighed for at starte et nyt liv og får mulighed for at bestemme, om de har lyst til at blive her eller har lyst til at tage hjem, hvor de kom fra.

Men hvorfor skal man integrere sig, hvis man bliver sendt hjem igen inden for 7 år? Det har jeg stadig ikke forstået.

KL.11.35

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard, sidste runde.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Ifølge nøgletallene fra Udlændingestyrelsen var der sidste år, altså i 2001, 75 personer, som fik asyl via ansøgning til en ambassade, og det er vel at mærke 75 personer, som er politisk forfulgt i den »rigtige« forstand, som vi siger, de skal være for at få flygtningestatus i Danmark. Det er folk, der risikerer forfølgelse, og det er også folk, der har en særlig tilknytning til Danmark og i hvert fald ikke har en tilknytning til et andet land, der er stærkere end den, de har til Danmark. Det er en forudsætning for, at de overhovedet kan komme til Danmark, og derfor er det så få.

Når man lukker den mulighed, er der kun to muligheder tilbage, og det vil jeg sådan set gerne have fru Birthe Rønn Hornbech til at bekræfte. Den ene mulighed er, at de går til nogle menneskesmulgere for at komme til Danmark, og den anden mulighed er, at de bliver forfulgt. Det er de to muligheder, der er tilbage. Er det så meget velovervejet, hvis man vil stå fast på, at som udgangspunkt vil man beskytte de rigtige flygtninge, som denne gruppe entydigt hører til?

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Fru Birthe Rønn Hornbech forklarede, hvorfor man nu vælger at afskaffe muligheden for at

søge asyl på Danmarks ambassader rundt omkring i verden.

Jeg tror, vi alle sammen kan blive enige om, at der er ret stramme procedurer for netop asylansøgninger, hvad enten det sker her i landet eller uden for landets grænser, på vores ambassader. Men jeg kommer mere i tvivl om begrundelsen for, hvorfor det er nødvendigt, når jeg hører fru Birthe Rønn Hornbech sige, at folk, der kommer kravlende ind på ambassadens grund og nærmest har et geværløb i nakken, selvfølgelig bør få asyl. Hvad så med den person, som er flygtet fra landsbyen, som ligger uden for ambassadørens synsvidde 20 km væk, og hvor bødlen ventner med geværet? Hvorfor kan den person ikke få asyl? Det vil jeg gerne have et svar på.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Til hr. Morten Bødskov og hr. Søren Søndergaard: Jamen det er altså slet ikke de sager, jeg ser for mig, men i udvalget kan vi da få nogle af de ansøgningssager frem, der har været i årenes løb.

Jeg tror, at hr. Bødskov, og jeg kan høre, at hr. Søren Søndergaard gør sig skyldig i en misforståelse og dermed også markerer holdningsforskellen til Venstre, når de siger, at der kun er to muligheder: Enten kommer man og siger, at man er forfulgt, eller også må man tage menneskesmulgere i brug. Det var sådan set det, hr. Søren Søndergaard var inde på.

Nej, der er jo netop den tredje mulighed, der fortsat er vores grundholdning: at man opholder sig som flygtning tættest muligt på det område, man er flygtet fra, men naturligvis i et sikkert område. Det er jo den tredje mulighed, og jeg går ud fra, at vi stadig er enige om, at her er der også brug for bistand.

Men den udlændingelov, der er udformet af regeringen, tager jo udgangspunkt i, hvordan verden er i dag, og at vi ikke fra den ene dag til den anden kan blive enige om på internationalt plan, at man gennem FN visiterer alle asylsøgere. Det kan vi ikke blive enige om, hverken i dag eller i morgen eller næste år.

Så må jeg sige, at jeg undrer mig meget over Socialdemokratiets fru Sophie Hæstorp Andersens spørgsmål om, hvorfor man skal integrere personer, hvis de når som helst gennem en 7-årsperiode kan blive sendt hjem. Hvorfor skal de så integreres? Jamen er Socialdemokratiet i tvivl om det? Det skal de, fordi de skal have det bedst muligt, og fordi vi skal have mest muligt ud af

dem, mens de er her. De skal ikke sendes tilbage som nogle ringvrag, der har været spærret inde og ikke har måttet lave noget. Tværtimod vil denne regering i langt højere grad, end det nogen sinde lykkedes for den socialdemokratiske regering, sætte gang i integrationen.

Kl. 11.40

Formanden:

Hr. Kamal Qureshi, sidste runde.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech: Er det ikke rigtigt, at den tidligere regerings forsøg på at vurdere familiesammenføringsagerne med unge mennesker, hvor man gennemførte samtaler for nøje at vurdere, hvorvidt det var med de unges egen fri vilje, ægteskabet var indgået, netop viste, at det var meget, meget få sager, som blev afvist med den begrundelse, som netop viste, at man ikke kunne bruge et kriterium som tvangsægteskab til at afvise familiesammenføringer?

Jeg er enormt ked af, at Venstre ikke greb muligheden, da vi fra SF's side rakte hånden frem og sagde: Lad os kigge på de tragiske tilfælde, hvor mennesker kommer til det danske samfund under tvangslignende forhold. Jeg er ked af, at man er bange for at ramme den 50-årige direktør, der tager til Thailand og henter en ægtefælle, udelukkende fordi hun er fattig og har mulighed for at få en bedre tilværelse i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg takker for fru Birthe Rønn Hornbechs svar. Og nu har vi så fået slået fast, at det ikke var en smutter. Det er helt bevidst, når Venstre nu går ind for, at man gør flygtninge til indvandrere. Jeg konstaterer det blot, men jeg vil hilse det velkommen, for det betyder, at virkeligheden har indhentet Venstre, og det synes jeg er positivt.

Så vil jeg bruge min sidste korte bemærkning til at sige til fru Birthe Rønn Hornbech: Nu har vi i årevis hørt, at man skal gøre lovgivningen klar og tydelig. Utallige gange har fru Birthe Rønn Hornbech stået her og læst højt af fortalen til Jydske Lov, hvor der bl.a. står – og det er til glæde for de øvrige tilhørere, for jeg ved, fru Birthe Rønn Hornbech kender den ud og ind:

»Loven skal være ærlig og retfærdig, tålelig efter landets sædvane, passende og nyttig og ty-

delig, så alle kan vide og forstå, hvad loven siger.«

Når fru Birthe Rønn Hornbech nu ved, at sådan skal det være – loven skal være tydelig, så alle ved, hvad den handler om – hvordan kan fru Birthe Rønn Hornbech så gå med til, at man indfører et tilknytningskrav for danske statsborgere ved ægtefællesammenføring, hvor ingen levende sjæl kan ane, hvilke kriterier der vil blive lagt til grund? Vi ved, at det ikke er forældrenes nationalitet, der betyder noget, men er det modersmålsundervisning eller ferierejser eller sprogkundskaber, der skal være afgørende for, om man kan komme til at bo i Danmark med sin ægtefælle?

Jeg fatter ikke, at Venstre kan gå med til sådan noget lovsjusk.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg ved ikke, om fru Birthe Rønn Hornbech havde ventet en sådan skepsis fra Dansk Folkeparti og ros fra De Radikale, men jeg synes, det er lidt underligt allerede på dette tidlige tidspunkt set i forhold til den lov, vi har ventet på så længe.

Men det, jeg bare kan konstatere, er, at fru Birthe Rønn Hornbech faktisk roder sig mere og mere ud i, at nu laver man nogle kostbare integrationsbestræbelser, hvor man gør meget mere ud af det, end Socialdemokraterne har gjort.

Hvorfor? Det er altså lige før, vi får negative forventninger om, at nu skal man måske have et retskrav på en passende bolig hurtigere end de 3 måneder.

Og jeg er stadig væk i tvivl. Forventer man disse lovforslag, indfødsretsloven, integrationsloven og det lovforslag, vi behandler nu, vedtaget samtidig, skal man tage det sure med det søde? Det synes jeg da er væsentligt for denne diskussion, og jeg må nok sige, at jo mere jeg læser, og jo mere jeg hører, desto mere synes jeg, at dette her er meget lidt hæftet op med roser.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Pia Kjærsgaard har fuldkommen ret. Vi gør langt mere ud af integrationen end Socialdemokraterne, for nu skal udlændinge nemlig arbejde, og de skal selv betale for deres ophold.

Med hensyn til hr. Kamal Qureshi, jeg var lige ved at sige frieri med hensyn til tvangsægteskaber, ved jeg ikke, om man kan sige det på

denne måde: Jamen vi er jo fuldkommen enige, men det er jo bare sådan, at straffeloven er indrettet sådan, at tvangsægteskaber er strafbare. Den, der tvinger, skal straffes, og efter ægteskabsloven er de ugyldige, men problemet er bare, at hvis man er tvunget, er man jo også så tvunget, at man ikke tør sige det, og derfor er de sager meget vanskelige at opklare. Men hvis hr. Kamal Qureshi har en fremgangsmåde, som kan afsløre flere og hjælpe flere kvinder, vil vi meget gerne se på det.

Kl. 11.45

Til fru Elisabeth Arnold: Nej, det er hverken lovsjusk eller mere uklarhed, men retskravet er ophævet. Nu er det en konkret vurdering med et samspil af en lang række elementer. Men når det drejer sig om, hvordan loven er beskrevet, er jeg altså nødt til at sige til fru Elisabeth Arnold: Gå tilbage og led efter tilknytningskravet i den gamle udlændingelov. Prøv at se, hvordan der er henvisninger i den ene paragraf efter den anden til stk. 7 og stk. 4 i andre paragraffer. Man skal være jurist for at kunne læse det, men her er det positivt listet op, hvilke momenter forvaltningsmyndigheden skal lægge vægt på.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg sidder også og undrer mig over det besynderlige, at man skal høre Socialdemokratiet og De Radikale stille Venstre det spørgsmål: Hvorfor i alverden skal flygtninge integreres, når de alligevel skal sendes hjem? Det er ganske underligt.

Men så vil sige, at jeg synes, det var en næsten uforglemmelig sproggerle, da fru Birthe Rønn Hornbech sagde fra talerstolen, at det jo ikke er så vigtigt, hvad de facto-begrebet er, når vi alligevel afskaffer det. Jo, Birthe Rønn Hornbech, det er ganske vigtigt at vide, og det er i hvert fald hensigtsmæssigt at vide, hvad det er, man afskaffer, men det bliver ikke drøftet i bemærkningerne. Er det, man afskaffer, det grundlæggende princip, nationalselvmoderiske princip, som blev gennemført i indvandrerlovgivningen med udlændingeloven af 1983? Det vil jeg gerne vide.

Og så vil jeg i konsekvens heraf stille dette spørgsmål: Det står åbent, men hvad er det i dette lovforslag, der forhindrer, at det hele bare fortsætter, men hedder noget andet, nemlig »beskyttelsesstatus« i stedet for de facto-flygtninge?

(Kort bemærkning):

Anne Baastrup (SF):

Nej, den var altså for nem. Vi var enige for et par år siden om retssikkerhed, vi var enige om myndiggørelse af mennesker, og vi var enige om, at myndighederne ikke bare skulle skalte og valte med borgeres oplysninger, uden at borgerne selv vidste det og gav samtykke til det.

Dette forslag drejer sig om, at samtlige oplysninger, som kommunalbestyrelsen måtte have om lige præcis de mennesker, kan videregives til udlændingemyndighederne, uden at man bliver spurgt om det. Det handler ikke om hjemsendelsesproblemerne, og hvordan kan det være, at fru Birthe Rønn Hornbech kan acceptere denne fuldstændige tilsidesættelse af menneskers helt almindelige retssikkerhed, når det drejer sig om, hvordan myndighederne skalter og valter med personlige oplysninger? Hvordan kan det være, at fru Birthe Rønn Hornbech ikke i det mindste har slået op i personoplysningsloven for at se, hvad det var, vi blev enige om dengang? Jeg synes simpelt hen ikke, at svaret var godt nok.

(Kort bemærkning):

Morten Bødskov (S):

Det er ofte meget store ord, der bliver sagt fra denne talerstol, og et lysende eksempel på det er, at fru Birthe Rønn Hornbech nu påstår, at den nuværende regering vil gøre meget mere ud af integrationsindsatsen, end den tidligere socialdemokratisk-radikale regering har gjort. Det er meget flot sagt.

Men kunne fru Birthe Rønn Hornbech så ikke komme herop og fortælle mig og den øvrige befolkning, som temmelig sikkert også sidder og følger med: Hvorfor lægger regeringen så op til besparelser på 80 mio. kr.? Hvorfor fjerner regeringen de beboersociale rådgivere i over 70 af de hårdest belastede boligområder i dette land, når resultat på resultat netop peger i retning af, at de har gjort en fremragende indsats for at forbedre integrationen? Hvis det er sådan, at Venstre og De Konservative mener, at de gør mere for at integrere flygtninge og indvandrere, skylder fru Birthe Rønn Hornbech et meget, meget klart svar på de to spørgsmål.

(Kort bemærkning):

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg må sige til hr. Morten Bødskov, at jeg er dybt skuffet, for jeg havde en eller anden forventning om, at unge socialdemokrater i Folketinget også

betød nytænkning. Jeg er ked af at bruge de slagord, men jeg er nødt til det.

Kl. 11.50

Det er jo den gamle betonsocialdemokratiske tankegang: alt skal koste penge, man kan ikke forbedre tingene, medmindre man smider tilskud ned i halsen på alle mennesker. Det er så-dan set ikke det, jeg ser i fru Ritt Bjerregaards forslag, som vi skal diskutere senere, for her læser jeg netop, at det er den enkeltes ansvar at integrere sig. Bevar mig vel, staten og kommunerne har også et ansvar, men det er jo lige præcis det, der fremgår af regeringens forslag, som vi skal behandle senere i dag.

Jeg er ked af den tankegang. Vi har fuldkommen den modsatte tankegang, i øvrigt den samme, Erling Olsen som boligminister engang gav udtryk for: udfordringen består i at lave reformer, uden at det koster noget.

Til fru Anne Baastrup: Jamen jeg har netop læst personoplysningsloven, og det er jo tydeligt, at der skal laves en undtagelse her, hvis man ønsker det. Men hvis der er nogle meget grove retssikkerhedsmæssige garantier, som svigter – hvis fru Anne Baastrup kan påvise nogle tilfælde og kan anvise en forbedring – så lad os dog diskutere det. Men vi kommer altså ikke uden om, at når der skal tages stilling til, om de mennesker overhovedet har lov at være her i landet, er man altså nødt til at gennemtvinge, at man skal have alle oplysninger for at træffe afgørelserne.

(Kort bemærkning):

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det er en misforståelse, at Socialdemokratiet ikke går ind for, at folk integrerer sig, mens de er her i Danmark.

Jeg spurgte sådan set, hvad der skulle være incitamentet for flygtninge og indvandrere til at indgå i et 3-årigt integrationsprogram, ud over at vi byder dem at gøre det, hvis de ikke kan få sikkerhed for, at de virkelig kan få lov til at gå i gang med at skabe sig et nyt liv, mens de er i Danmark, men hele tiden har hængende over hovedet i 7 år, at nu skal de hjemsendes.

Venstre siger en masse flotte ord om integration, men det, man reelt ser, det er jo, at folk skal hjem inden de 7 år. Uanset om de i mellemtiden har fået børn, der går i skole og taler dansk, og de selv taler dansk og er blevet en del af det danske samfund, skal de hjem, og hvis det er politikken, vil jeg godt spørge ligesom fru Pia Kjær-

gaard: Hvorfor er der ikke et repatrieringstilbud i dette lovforslag? Det er da et godt spørgsmål.

Hvorfor gives der ikke hjælp til, at folk i det mindste kan tage hjem? Og hvad er ideen med, at folk ikke skal kunne tage ned og bese tidligere krigshærgede områder, f.eks. i en ferie? Hvorfor vil man nu også afskaffe den mulighed, når de reelle sager, vi kender til, handlede om tidligere flygtninge fra Eksjugoslavien, som vi bad om at tage ned og undersøge forholdene, for at de kunne tage hjem?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Et af de større øjeblikke i denne debat var, da integrationsministeren stillede sig op og reciterede Grundtvigs digt fra »Danskeren« om folkelighed i 1848: Til eet Folk vi alle høre. Det lød meget imponerende, selv om jeg ikke vil undlade at bemærke, at jeg så, at integrationsministeren var ude at kigge i Højskolesangbogen, før han gik på talerstolen, men det vil jeg nu lade ligge.

Jeg syntes, at der hermed var sat en ganske glimrende forudsætning for denne debat, og derfor hørte jeg til min forbavselse, at jeg var lige ved at sige min veninde, fru Birthe Rønn Hornbech begyndte at bekende, at Venstre ikke er et nationalt, men et internationalt parti.

Jeg synes, at alt falder til jorden, både ministers citat og egentlig også det, som i nu 130 år har været Venstres program og holdning. Kan det være rigtigt, at Venstre skulle være et internationalt parti og altså laver en lovgivning om udlændinge, der ikke først og fremmest tager hensyn til Danmarks interesser? Det kan da ikke passe.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Jeg skal nok lade være med at kommentere fru Birthe Rønn Hornbechs standard i Venstres folketingsgruppe, men blot sige, at det er ikke hverdagskost at blive kaldt betonsocialdemokrat; men så har vi også hørt det.

Men det rækker ikke ved det faktum, at fru Birthe Rønn Hornbech stadig skylder et svar på det spørgsmål: Hvis man vil gøre noget ved integrationen, som jo ikke foregår her i Folketinget, men ude i kommunerne, hvorfor sparer man så 80 mio. kr. på integrationen? Hvorfor stopper man tilskuddet til de beboersociale rådgivere? Det er to meget, meget konkrete spørgsmål, og hvis fru Birthe Rønn Hornbech er i tvivl

om rådgivernes indsats, kan hun slå op i en hvilken som helst kriminalpræventiv statistik.

Kl. 11.55

Det er da rigtigt, at man har noget i den såkaldte integrationspose. Det helt store orakel, som integrationsministeren har spillet på banen, er et spørgsmål om længere praktikophold for lønmodtagere, flygtninge og indvandrere på arbejdspladserne, men jeg kan bare konstatere her til sidst, at jeg er meget glad for, at dette løntrykkerforslag er blevet afvist af både erhvervslivet, fagbevægelsen og også af Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg må først sige til hr. Søren Krarup: Den dag, hr. Søren Krarup holder op med at kalde mig sin veninde, bliver jeg altså ked af det, og dette være sagt, selv om jeg nu er blevet opmærksom på, at hr. Søren Krarups ægteviede hustru sidder i tilhørerlogen. Mon ikke nok det går?

Jeg sagde, at Venstre er et internationalt parti. Jeg sagde ikke, at Venstre ikke er et nationalt parti, og det er nok dér, hr. Søren Krarup og jeg alligevel ikke kan følges helt til vejs ende. Vi har den grundholdning – jeg tror også, jeg har hørt integrationsministeren sige det mange gange, og jeg ynder selv at sige det – at man skal være national for at være international. Vi lever jo ikke i et grænseløst samfund, hvor alle er ligestillede verdensborgere, så det er ligegyldigt, hvor de har indfødsret, og det er præcis derfor, vi kommer med dette lovforslag.

Vi vil tilkendegive, at danskerne er et folk, der bor inden for nationale grænser. Vi har retshåndhævende myndighed og lovgivningsmagt over området Danmark, og derfor er det os, der er værter og bestemmer, hvem der kan være gæster. Men det er altså ikke det samme som at være en øde ø afskåret fra resten af verden, og det er nok dér, hr. Søren Krarup ikke er lige så meget for at skelne, som vi er. Vi er internationale i kraft af, at vi er nationale.

Så vil jeg sige til fru Hæstorp Andersen, at jeg forstår ikke denne gentagne spørgen om repatriering. Vi har jo i fællesskab vedtaget repatrieringslove og til stadighed forbedret forholdene.

Hr. Bødskov bliver ved med at spørge om de 80 mio. Jeg synes altså, jeg udtrykte det klart, men vores forestillingsverdener er så forskellige. I hr. Bødskovs forestillingsverden er der kun tilskud, hvis man overhovedet skal lave noget om, men vores udfordring er den modsatte: at lave nogle reformer uden alle mulige offentlige til-

skud og uden al mulig offermentalitet og umyndiggørelse af borgerne, også udlændingene. De trænger til det modsatte.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Søren Krarup i, at Venstre er et indadvendt og tilbageskuende parti, og jeg er helt uenig med fru Birthe Rønn Hornbech om de fremragende ting, regeringen laver med hensyn til repatriering. Man har fjernet nogle meget, meget vellykkede projekter fra Dansk Flygtningehjælp.

Jeg kvitterer for fru Birthe Rønn Hornbechs erkendelse af, at den fuldstændig totale umyndiggørelse af de mennesker, der er omfattet af udlændingelovgivningen, er uantagelig, og jeg kvitterer også for hendes tilsagn om, at vi gennemgår problemet grundigt. Fru Birthe Rønn Hornbech skal jo huske på, at ud over at vi har personoplysningsloven, har vi også et direktiv, der ligger bag, og spørgsmålet er, om fru Birthe Rønn Hornbech har læst i direktivet. Så bliver man jo nødt til at ændre loven, og det ser jeg frem til.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg forstod fru Birthe Rønn Hornbechs sidste svar sådan, at det er det nationale, der for fru Birthe Rønn Hornbech og Venstre at se sætter det internationale. Så må fru Birthe Rønn Hornbech også være enig med mig i, at en udlændingelov som den fra 1983, der giver enhver borger i verden retskrav på at komme ind i Danmark og få en påstået flygtningesag behandlet, er fuldstændig meningsløs og en national katastrofe.

Kl. 12.00

Nu spørger jeg fru Birthe Rønn Hornbech for tredje gang: Hvorfor må de facto-begrebet ikke drøftes? Er det, man kalder afskaffelse af de facto-begrebet, et brud med dette princip?

Den mere praktiske ende af spørgsmålet er: Hvordan vil regeringen sikre, at det hele ikke bare fortsætter som hidtil, men at de samme, der kommer strømmende, blot hedder folk, der har beskyttelsesstatus, i stedet for de facto-flygtninge?

Formanden:

Fru Birthe Rønn Hornbech – og så bliver der ikke flere korte bemærkninger. Der bliver derimod en middagspause.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu sad jeg ikke i Folketinget i 1983, men jeg var faktisk den, der tordnede mod 1983-loven, længe før hr. Søren Krarup, der nu sidder og ryster på hovedet. Jo, længe før hr. Søren Krarup, det kan jeg dokumentere. Også længe før hr. Jesper Langballe. Men det er historie, og jeg mener altså også, at de facto-begrebet er historie, men skal vi have en historisk debat, så lad os dog få den.

Men ja, jeg synes, vi bryder med 1983-loven med det lovforslag, der nu er fremsat. For hvad er det, vi siger nu? Vi siger, at vi indskrænker definitionen af flygtningebegrebet.

Det har jo været sådan, at de såkaldte de facto-flygtninge har været i større antal end konventionsflygtninge, og nu siger man altså fra regeringens side, fra Venstres side: Nu skal det kun være dem, der er omfattet af en international konvention. Dertil kommer, at der foretages en række processuelle opstramninger, som også kommer til at betyde en begrænsning. Det skal jeg ikke gå ind i her, men det er f.eks. spørgsmålet om en subjektiv følelse af at være forfulgt osv. Så det er et brud med 1983-loven, må jeg sige til hr. Jesper Langballe.

Formanden:

Næste ordfører er fru Sophie Hæstorp Andersen, men før da bliver der en pause.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.03

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Formanden:

Den næste ordfører er fru Sophie Hæstorp Andersen.

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Gennem de seneste 30 år er Danmark blevet et land, hvor befolkningen består af stadig flere mennesker med udenlandsk baggrund, og vi er ikke de eneste, også i andre europæiske lande vil befolkningssammensætningen i de kommende år blive mere varieret.

I Socialdemokratiets øjne vil stramninger af betingelserne for opholdstilladelse kun have en ringe betydning for det samlede antal mennesker med en udenlandsk baggrund, der bor i Danmark eller kommer til det i fremtiden. Den allervigtigste opgave, det danske samfund står over for, er derfor at styrke integrationen af udlændinge i de kommende år, så de kan deltage i og bidrage til det danske samfund på lige fod med andre danskere. Derfor fremlagde vi også i februar vores eget bud på en endnu bedre integrationspolitik, der tog tråden op fra den tidligere socialdemokratisk-radikale regerings initiativer, der allerede i dag har styrket integrationen af udlændinge i det danske samfund betydeligt.

Socialdemokratiet vil ikke tage del i et billede af, at alting er mislykkedes, når det gælder integration af udlændinge i det danske samfund. Vi har med glæde konstateret, at også den nye regering mener, at midlet til en god integration er at sikre arbejde til alle. Her er vi enige, men som debatten vil afsløre i løbet af dagen, når de andre lovforslag behandles, så er det menneskesynet, der er forskellen.

Socialdemokratiet tror i udgangspunktet altid på det bedste i mennesker, vi tror på ligeværd og fælles ansvar. Derfor kan vi heller ikke støtte en lang række af de forslag til yderligere stramninger, der ligger her i dag. I vores øjne er flere af disse stramninger et udtryk for, at regeringen godt ved, at dens indsats og politik for at sikre en bedre integration af udlændinge i Danmark ikke er god nok. En dårlig indsats, der kendetegnes ved, at den finanslov, som Folketinget vedtog i går for 2002, faktisk indeholder en række perspektivløse besparelser på den hidtidige integrationsindsats, og der er ingen nye, fremadrettede tiltag.

Regeringen må ligesom den tidligere regering ledet af Socialdemokratiet nu begynde at sætte handling bag ordene om en bedre integration af udlændingene.

For os er det intet alternativ til integration at lukke alle grænser hermetisk om Danmark. Det løser ikke de nuværende problemer i Danmark, og det er ikke et realistisk svar i en verden, der desværre er præget af enorme flygtningestrømme.

Socialdemokratiet arbejder for en international solidaritet, der bevarer et højt niveau for udviklingsbistanden og for hjælp til nødstedte i katastrofeområder. Omvendt kan vi heller ikke komme uden om, at der hvert år kommer mennesker til Danmark, som er forfulgte. Danmark

skal også påtage sig sin del af opgaverne, når nød eller krig driver mennesker på flugt.

Udgangspunktet for regeringen om, at udlændingepolitikken skal respektere Danmarks internationale forpligtelser, bakker vi derfor fuldt op om. Vi bakker også op om, at flygtninge og indvandrere, der bor i Danmark, bliver integreret bedre og kommer hurtigere i arbejde, så der undgås skillelinjer ned igennem vort samfund. Integration har som mål at gøre udlændinge til selvhjulpne og ligeværdige borgere i Danmark – ikke det modsatte. Vi ser som sagt intet alternativ, vi mener bare ikke, regeringen pointerer dette godt nok i sin handlen.

Til gengæld sætter vi et stort spørgsmålstejn ved, om regeringens tredje hensyn om, at de forslag, der ligger her i dag, entydigt skal søge at begrænse antallet af udlændinge i fremtiden. Vi kan ikke tilslutte os en politik, der som overordnet mål udelukkende har til hensigt at sikre, at folk på flugt i stigende grad ikke kan få beskyttelse i Danmark, og en politik, der udskyder integrationsindsatsen betragteligt og efterlader enkelte mennesker i en usikker livssituation i helt op til 7 år, efter at de er blevet anerkendt som flygtninge i Danmark.

En sådan politik er ikke kun udtryk for et andet syn på mennesker, der er flygtet fra tortur og politisk forfølgelse, den er også i direkte modstrid med Socialdemokratiets mål om at samle den danske befolkning om en humanistisk og retfærdig udlændingepolitik.

I Socialdemokratiet går vi ind for et samfund, der bygger på klare rettigheder, men også pligter. Vi forventer, at udlændinge, der får lovligt ophold i Danmark, gerne vil integreres i det danske samfund. Vi ønsker, at udlændinge deltager og bidrager. Det danske samfund skal stille klare krav om, at man først og fremmest gør en aktiv indsats for at lære det danske sprog, at man uddanner sig eller tager arbejde, og at man overholder landets love. Til gengæld skal udlændinge så få støtte til at blive en del af det danske samfund.

Kl. 13.05

Vi støtter også umiddelbart ideen om, at udlændinge, der kommer til Danmark som led i en familiesammenføring, er selvforsørgende. Men vi må huske på, at der allerede i dag stilles en lang række krav til ganske almindelige danskere, der ønsker at blive familiesammenført med en ægtefælle eller et nært familiemedlem. Boligkrav og forsørgelseskrav spiller allerede en stor rolle i dag for en lang række af disse familier.

Socialdemokratiet vil derfor afvente udvalgsbehandlingen af de forslag, der handler om at gøre selvforsørgelseskravene endnu skrappe. Vi vil medvirke til at stille en lang række spørgsmål under udvalgsbehandlingen om, hvilke typer forsørgelseskrav der med rette kan stilles til udenlandske statsborgere, der ønsker længerevarende ophold i Danmark.

Det danske samfund bygger også grundlæggende på ligestilling mellem mennesker, høj som lav, mænd som kvinder. Desværre er tvangsægteskaber stadig en realitet i Danmark. En del unge med udenlandsk baggrund tvinges eller presses af deres familier til at indgå sådanne ægteskaber. Det er ikke acceptabelt og i øvrigt et brud på FN's konvention om vold mod kvinder i de tilfælde, hvor det er kvinder, der presses.

Indsatsen mod tvangsægteskaber skal være bred og indeholde mange forskellige elementer. Allerede under den tidligere regering blev der givet midler til, at etniske minoriteters organisationer lavede oplysningskampagner for unge med anden etnisk baggrund. Der er også brug for flere mæglingstiltag i form af f.eks. etniske konsulentteam, som det er set i Københavns Kommune.

Socialdemokratiet mener dog også, at der lige nu er brug for at sende et klart lovgivningssignal om, at unge har ret til selv at vælge den ægtefælle, de ønsker sig. Derfor støtter vi forslaget om at hæve aldersgrænsen for familiesammenføring.

Sluttelig vil jeg sige, at de forslag, der ligger her i dag, og som de foreligger på nuværende tidspunkt, kan Socialdemokratiet ikke på nogen måder støtte.

Vi vil gerne være med til at gøre en indsats for at sikre, at der kommer nogle tiltag over for kriminelle asylansøgere og indvandrere, og vi vil indgå aktivt i arbejdet med dette her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes, der lyder nye toner fra Socialdemokratiet, men der er alligevel en hel del beton, der følger med.

Først vil jeg gerne høre: Er det her en ændring i forhold til den kontroltankegang, som var dominerende under den socialdemokratiske regering, hvor man rent faktisk havde mulighed for at lave en masse tiltag med et andet flertal end det, der eksisterer i dag?

Og hvordan kan det være, at man nu taler om ligestilling og fælles ansvar, når man gennemgående under sin egen regeringsperiode var med til at lave tiltag, som kun ramte de etniske minoriteter og ikke ramte resten af den danske befolkning? Er der her tale om et skift, eller er der bare tale om nye toner?

(Kort bemærkning).

Else Theil Sørensen (KF):

Jeg hørte fru Sophie Hæstorp Andersen sige, at forslagene til stramninger her er tegn på, at regeringen godt ved, at dens integrationsindsats ikke er god nok. På nuværende tidspunkt kan jeg ikke lade være med at spørge fru Sophie Hæstorp Andersen: Hvilken regering?

Denne regerings integrationsindsats er ikke trådt i kraft endnu, den kommer, og den bliver god nok, den bliver i hvert fald bedre.

Så kan Socialdemokratiet ikke støtte, at regeringen vil udskyde integrationsindsatsen. Hvor i dette lovforslag er der tegn på, at regeringen, den nuværende, vil udskyde integrationsindsatsen?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg anerkender, at Socialdemokratiet støtter at forhøje aldersgrænsen for ægtefællesammenføring til 24 år, det har vi jo allerede læst i dagspressen og hørt om i flere uger, men jeg vil gerne spørge, om fru Sophie Hæstorp Andersen anerkender, at en forhøjelse af aldersgrænsen også vil ramme en hel del ganske almindelige ægteskaber, som intet har med hverken tvang eller med arrangement at gøre, men blot handler om, at unge mennesker møder hinanden, bliver forelsket og gerne vil giftes på tværs af landegrænserne. Det sker jo dog ganske hyppigt.

Dernæst vil jeg gerne spørge, hvordan Socialdemokratiet stiller sig til de forslag, der er fremsat nu, til ændring af Flygtningenævnets sammensætning og til opstramning af proceduren vedrørende åbenbart grundløse asylansøgninger.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Allerførst vil jeg sige med hensyn til tvangsægteskaber: Socialdemokratiet er godt klar over, at hvis man sætter grænsen for, hvornår man kan få lov til at få familiesammenføring, op til 24 år, så rammer man over en bred kam danske statsborgere, der ønsker at få familiesammenført en

ægtefælle, altså også unge folk, der rejser ud og møder en. Det anerkender vi.

Kl. 13.10

Vi mener dog også, at der lige nu er brug for at sende et klart lovgivningssignal om, at unge skal have ret til selv at vælge den ægtefælle, de ønsker sig, og det er derfor, vi støtter det lige nu og her.

Vi vil godt følge det her område nøje. Vi mener ikke, at dette her nødvendigvis er verdens bedste forslag, men vi vil godt følge det nøje, fordi vi mener, at der skal en bred indsats til, der skal mange forskellige elementer til for at imødegå tvangsægteskaber. Derfor følger vi det nøje, og kommer der bedre ideer op, så er vi villige til at lytte og lave beslutningen om.

Med hensyn til Flygtningenævnet er vi af den overbevisning, at hurtigere sagsbehandlingstider er langt det vigtigste, at man lynhurtigt eller i hvert fald hurtigere kan få afgjort sagerne. Derfor vil vi gå konstruktivt ind i debatten om at lave Flygtningenævnet om, men vi har ikke taget en endelig beslutning endnu. I første omgang vil vi gerne se på det, stille nogle yderligere spørgsmål.

Jeg må bede hr. Kamal Qureshi, som spurgte, om det her er en ny politik med kontrol og tiltag, der ramte etniske minoriteter, om at være meget mere specifik, for jeg forstår simpelt hen ikke spørgsmålet.

Og til De Konservative, der spurgte, om integrationsindsatsen ikke er god nok. Der er altså kun tale om én regering, hvor integrationsindsatsen ikke er god nok, og det er den nuværende regering. Vi har endnu ikke set noget. Det kan godt være, det kommer, men det ved vi ikke, for vi har endnu ikke set nogen tiltag eller handlinger fra den side ud over selvfølgelig det forslag, der ligger her i dag.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Ja, sådan kan det jo være svært at få øje på, når man selv foranstalter en masse kontrolfunktioner, som rammer de etniske minoriteter. Det er lidt det samme som, at man i Afrika har mange flere ord for farven grøn, end vi overhovedet kan se. Men sådan må det jo være, når man skal repræsentere et tidligere regeringsparti.

Jeg synes i hvert fald, det er billigt sluppet, hvis man siger, at integrationsindsatsen er et problem for den nuværende regering. Fru Hæstorp Andersen må jo vide, at det da er jer, der har haft regeringsmagten, det er da jer, der

har ført en helt forfejlet integrationspolitik i de 9 år ...

Formanden:

Vi bruger ikke direkte tiltale.

Kamal Qureshi (SF):

Undskyld. Fru Hæstorp Andersens parti har haft en forfejlet integrationspolitik. Så jeg vil da i det mindste bede om en anerkendelse af, at I har båret en stor del af ansvaret for en mislykket integrationsindsats i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne takke for svaret fra fru Sophie Hæstorp Andersen, som sagde, at det er retten til at vælge sin egen ægtefælle, som skal være i højsædet. Ja, og så kunne man supplere det med at sige: bare det ikke er en udlænding, for det er dér, problemerne opstår. Der er 4.000 danskere, der hvert år vælger at gifte sig med en udlænding, og for dem er det et stort problem, at man nu forhøjer aldersgrænsen, fordi det rammer mange unge studerende, der tager til udlandet og finder en kæreste derude og kommer tilbage.

Så retten til at vælge sin egen ægtefælle går altså på rent interne danske forhold og gælder ikke, hvis det er en udlænding, man har valgt, for så kommer problemerne.

Jeg vil bare gerne have, at Socialdemokratiet bekræfter, at det er problemet.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg vil godt bede fru Sophie Hæstorp Andersen om at bekræfte, at den integrationsindsats, der i øjeblikket gøres i det danske samfund, er ifølge den lovgivning, som den foregående regering har haft ansvaret for. Det er ikke muligt at forlange, at man kan lave noget så gennemgribende som et helt nyt integrationsprogram, der allerede skulle være blevet gennemført, på den korte tid.

Regeringen har lavet et program, der hedder »På vej mod en ny integrationspolitik«, hvor intentionerne står, og det vil hen over efteråret blive omsat i lovgivning. Men jeg tror, man ville synes, at det havde været for meget, hvis vi også skulle have haft det her med. Der er i hvert fald nogle af dem, der har været impliceret i udarbejdelsen af lovforslagene, der synes, at det ville have været for meget.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Allerførst tvangsægteskaber.

Det er altså en realitet, at 35 pct. af alle kvinder, der i dag henvender sig på et krisecenter, har et problem, der drejer sig om, at man enten er på vej ud af et tvangsægteskab eller føler sig tvunget af det.

Kl. 13.15

Går man til INDSam, går man til Broen, så havde de i år 2000 omkring 250 henvendelser om sådanne sager, og vi ved fra forskellige medier og også fra samtaler med Broen, at det ikke er blevet mindre her på det sidste.

Der er altså mulighed for at gøre noget. Vi anerkender, at det skal være en bred indsats. I mine øjne bør integrationsministeren lave mange flere tiltag omkring det her problem, bl.a. med at udbrede modellen med etniske konsulentteam, som man har det i Københavns Kommune, hvor man tager ud og mægler og sørger for, at der ikke bliver større konflikter i familierne, men at man løser problemerne, inden man kommer så langt som til, at kvinderne ender på krisecentre.

Men vi mener også efter samtaler med mange af de her parter, at det her kan være en anden indsats i hvert fald for nuværende, for vi mangler nogle flere forslag særligt fra De Radikale og fra SF om, hvordan vi så skal løse problematikken.

Derfor vil jeg sige omkring integrationsindsatsen både til De Konservative og også til hr. Kamal Qureshi: Socialdemokratiet var i regering, og vi tog initiativet til at lave en integrationslov, der blev vedtaget i 1998 sammen med De Radikale. Den kom i gang i 1999 og har kørt nu i 3 år og skal evalueres. Det initiativ blev taget under en socialdemokratisk regering. Det blev ikke taget under en borgerlig regering i 1980'erne f.eks. Så vi tager gerne ansvaret for, hvad der er sket siden dér. I løbet af den tid er arbejdsløsheden for indvandrere fra tredjelande blevet nedbragt; den er blevet halveret på bare 5 år. Så der er altså sket noget.

Til De Konservative vil jeg derfor også sige, at vi mangler en ny integrationsindsats. Hvad vil den nye regering med integrationen? Man er kommet med et forslag, men man siger, at det skal ikke behandles nu, fordi det er for meget. Jamen hvorfor vente? Integration er vigtigt. Hvorfor venter man med at komme med det? Skynd jer.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er da glædeligt, at fru Hæstorp Andersen anerkender, at I bærer ansvaret for den situation, integrationen er i i dag. Man må jo også sige, at vælgerne klart og tydeligt har placeret ansvaret hos jer for integrationsindsatsen.

Det, som jeg synes er et afgørende problem også for Socialdemokratiet, når man snakker om tvangsægteskaber, er, at man efterlyser SF's forslag. Vi præsenterede SF's forslag på det tidspunkt, I sad i regering, hvor vi havde et flertal til at gennemføre det omkring tvangsægteskaberne. Det eneste parti i Folketinget, der sagde nej til det forslag, da det blev præsenteret i pressen, var Socialdemokratiet. I var netop ikke villige til at lave de ...

Formanden:

Man bruger stadig væk ikke direkte tiltale.

Kamal Qureshi (SF):

Socialdemokratiet var ikke villig til at lave tiltag på tvangsægteskabsområdet for virkelig at komme problemet til livs. Så jeg synes i hvert fald, at man skal have for øje, at det, man nu gør, er, at man er villig til at indskrænke nogle menneskers rettigheder.

Desuden, når man snakker om kvinder på krisecentrene, så prøv lige at vurdere, hvor mange af disse kvinder som rent faktisk har mænd, der er over 24 år. Det er hovedparten af dem.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jamen integrationsindsatsen under den socialdemokratiske ledede regering var jo også SF's ansvar som parlamentarisk støtteparti. Så kom ikke her.

En anden ting er så, at SF kom med et forslag. Jamen genfremsæt det, så kigger vi på det.

Så vil jeg også sige, at vi har jo forbudt tvangsægteskaber i dag. Det er sådan, at man i dag ifølge udlændingeloven kan gå ind og vurdere i forbindelse med tvangsægteskab. Men loven har ikke fungeret, sådan som den ligger nu, og derfor går vi et skridt videre for indeværende i hvert fald.

(Kort bemærkninger).

Søren Søndergaard (EL):

For det første synes jeg, at det er ærgerligt, at det socialdemokratiske partis holdning til nogle af de her punkter er så uklar. Altså den nedskæ-

ring, der ligger omkring Flygtningenævnet, er ikke særlig vanskelig at tage stilling til. Det må være muligt at have en fuldstændig klar stilling til den og en række af de andre forslag, der ligger. Jeg synes, at der er underligt, at det kræver så store overvejelser at give en klar melding på det.

Og så lige angående historien: I de 7 år, hvor der var en socialdemokratisk regering, var der ét forslag på flygtninge/indvandrerområdet, som Enhedslisten stemte for, og det var en aftale, vi lavede omkring de jugoslaviske flygtninge. Ellers stemte vi imod alle andre forslag.

Kl. 13.20

Jeg vil gerne have, også fra den socialdemokratiske ordfører, at det bliver anerkendt, at det intet har at gøre med, om vi var parlamentarisk eller ikkeparlamentarisk grundlag for den socialdemokratiske regering, for ellers vil man bringe sig i den situation fra Socialdemokratiets side, at en bestemt indvandrer/flygtningepolitik vil være kravet til, at vi kan pege på en socialdemokratisk regering fremover.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Sophie Hæstorp Andersen kan naturligvis ikke vide præcis, hvad det var, der skete, før hr. Thorkild Simonsen blev indenrigsminister, men bare sådan til historien:

Fru Birte Weiss havde fået nedsat et udvalg, der skulle udarbejde en integrationspolitik. Hr. Thorkild Simonsen kom til, for nu skulle man have andre boller på suppen, når det drejede sig om flygtningepolitik. De opfandt så en lov om integration. Den lov blev vedtaget alene med Socialdemokratiets og De Radikales stemmer. SF og Enhedslisten stemte imod. De borgerlige undlod.

Så SF står ikke bag den integrationspolitik. Vi syntes, det var godt, at man tog initiativer, og at man kom med en lovgivning, men vi syntes ikke, lovgivningen var god nok.

Formanden:

Fru Sophie Hæstorp Andersen? Nej, så går vi videre i ordførrækken, og det er fru Pia Kjærsgaard.

Pia Kjærsgaard (DF):

Da regeringens udspil til en ny udlændingepolitik af integrationsministeren og af justitsministeren blev fremlagt på et pressemøde den 17. januar, var Dansk Folkepartis umiddelbare reaktion

entusiasme over, at en pragmatisk ny kurs syntes at være blevet lagt.

Vores reaktion kunne selvfølgelig ikke være anderledes. Regeringen slog jo allerøverst oppe i udkastet utvetydigt fast, at: »antallet af udlændinge, der kommer til Danmark, skal begrænses«.

Præcis den holdning har Dansk Folkeparti slået til lyd for gennem alle årene, netop det, at det var antallet af udlændinge, der var problemets kerne. At det var den utroligt store årlige tilstrømning, der var selve problemet, dels for at sikre en ordentlig integration, dels – og det er vigtigt – for at sikre det danske folks velvilje.

Jeg har gang på gang slået fast, at Dansk Folkeparti naturligvis er rede til og vil forhandle også om integration under forudsætning af, at vi bliver imødekømt på ét eneste vigtigt punkt: at masseindstrømningen af udlændinge effektivt standses. Dette så vi og ser vi fortsat som selve betingelsen for, at en ny udlændingepolitik overhovedet lader sig realisere, og som selve betingelsen for, at Dansk Folkeparti vil kunne medvirke til en omfattende integrationspolitik.

Alle hidtidige integrationsplaner er nemlig alene slået fejl, fordi tilstrømningen af nye konstant har været så stort, at intet effektivt har kunnet igangsættes. At regeringen derfor så tydeligt i udspillet slog fast, at antallet af udlændinge, der kommer til Danmark, skal nedsættes, kunne vi kun modtage positivt.

Nogle dage efter offentliggørelsen af udlændingeudspillet blev jeg sådan lidt overrasket, fordi integrationsministeren på et pressemøde i den internationale presseklub i København udtalte, at formålet med den nye udlændingelovgivning aldeles ikke var at begrænse antallet af udlændinge i Danmark.

Så selvfølgelig, når man får sådan nogle modstridende udtalelser, giver det jo anledning til lidt bange anelser.

Lad os så se på, hvordan det forholder sig med de bebudede stramninger, som af et bredt spektrum af udlændingelobbyen er blevet betegnet som nærmest revolutionerende, og som af de samme kredse sådan rent rutinemæssigt er blevet dømt til at være på kant med menneskerettighederne.

Regeringen foreslår, at de facto-begrebet udgår. Godt. Det var det, regeringen lovede. Det lyder fornuftigt, indtil man erfarer, at begrebet erstattes af et stort set identisk »beskyttelsesbegreb«. Man kalder det noget andet. Altså gammel vin på nye flasker. Hvis det forholder sig an-

derledes, så må integrationsministeren forklare mig det.

Regeringen vil forhøje alderskravet til 24 år i forbindelse med ægteskabs indgåelse. Det lyder også rimeligt, men i realiteten er det jo nok bare at udskyde ægteskabets indgåelse. Regeringen vil forlange større tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring, uden at man fortæller, hvad det medfører.

Kl. 13.25

Efter de nugældende regler fik 256 personer på den konto afslag i 2001. Alt i alt er det noget uigennemsigtigt, hvad det egentlig betyder.

Regeringen vil ophæve retten til familiesammenføring med forældre over 60 år. Igen lyder det rigtig, men ser man på effekten, var der i år 2000 238 tilfælde og i år 2001 236 tilfælde. Det er jo ikke de tiltag, der er medvirkende til en dramatisk begrænsning.

Det var ikke det, Venstre og De Konservative lovede vælgerne forud for den 20. november, og det var bestemt ikke det, flertallet af det danske folk, som gav 94 mandater til Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative, tænkte, da de gav os et mandat til at få tingene gennemført.

Jeg vil godt sige, at udlændingeloven nu åbenbart skal hastes igennem, uden at jeg indtil nu har fået svar på, om man vil kæde det sammen med integrationsloven og indfødsretsloven. Jeg vil godt have et konkret svar fra integrationsministeren, når han kommer på talerstolen, om det er tilfældet.

Jeg vil sige til regeringen, at vel vil Dansk Folkeparti som sædvanlig være parat til et konstruktivt, men kritisk samarbejde, vel ønsker vi regeringen et langt og lykkeligt liv, og vel ønsker vi regeringen alt muligt godt, men vor loyalitet ligger ikke mindst i denne hjertesag hos den knap halve million vælgere, der gjorde Dansk Folkeparti til Tingets tredjestørste parti.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Jeg skal selvsagt ikke blande mig i forholdet mellem Dansk Folkeparti og regeringen. Det går jeg ud fra at der er andre der tager sig af.

Jeg vil gerne spørge fru Pia Kjærsgaard, hvor meget Dansk Folkeparti regner med, at man kan begrænse tilgangen, hvad det er for nogle krav, fru Pia Kjærsgaard stiller, og hvor langt hun regner med, at man kan komme, når enhver regering selvfølgelig er nødt til at være opmærksom på, at Danmark ikke kan isolere sig, og at der er

grænser for, hvor meget andre lande vil acceptere, vi overvælter på dem?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg lagde mærke til, at fru Pia Kjærsgaard omhyggeligt tog en sætning frem fra indledningen af de almindelige bemærkninger til loven og sagde, at nummer to grundlag for lovforslaget, nemlig at antallet af udlændinge, der kommer til Danmark, skal begrænses, var Dansk Folkeparti fuldstændig enig i.

Nu er der jo to andre pinde ved indledningen af lovgivningen. Den første hedder: Danmarks internationale forpligtelser skal overholdes. Den tredje hedder, at udlændinge, der kommer til Danmark, skal integreres.

Jeg vil gerne spørge, hvordan Dansk Folkeparti stiller sig til de to andre betingelser?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

To spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard:

Jeg lyttede opmærksomt, men jeg fik ikke helt fat i: Hvis vi nu forestiller os, at de her forslag kommer uændret til tredje behandling, hvordan vil Dansk Folkeparti så stemme, og det er sådan set, uanset om de kommer til afstemning som ét, eller de kommer til afstemning opdelt i forskellige bestanddele?

Det andet, og det er mest for at få det bekræftet: Fru Pia Kjærsgaard talte om organisationer, som rutinemæssigt udtalte, at det her forslag var på kanten af menneskerettighederne. Den eneste, jeg umiddelbart kan huske, der har sagt det, er Advokatrådet. Derfor så vil jeg godt høre, om fru Pia Kjærsgaard opfatter Advokatrådet som en af de her organisationer tilhørende flygtningelobbyen.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Altså for at tage det sidste først. Uanset om det er Morten Kjærsum, Keld Holm eller Advokatrådet: Så længe man bruger »på kant med konventionerne«, kan jeg ikke bruge det til noget som helst, og det er jo i og for sig paradoksalt, at vi ikke en eneste gang har fået afprøvet ved en domstol, om vi nu overtræder de her internationale konventioner.

Kl. 13.30

Jeg ønsker ikke at høre den sætning længere, medmindre nogen går ud og siger, at det er en klar overtrædelse, står ved det og så lader det

komme an på en prøve, om det i virkeligheden er det.

For at tage hr. Søren Søndergaard færdig vil jeg sige, at der går meget lang tid – det skal vi i hvert fald nok sørge for i Dansk Folkeparti – til tredje behandling af det her forslag. Ingen skal forvente, at det her kommer igennem i løbet af 14 dage eller en måned. Ingen skal forvente, at det er noget, der skal hastes eller sjuskes igennem. Vi har fra start givet en generel, positiv støtte til det her. Det gav jeg også udtryk for. Men der er mange spørgsmål, der skal afklares, rigtig mange spørgsmål.

Så må jeg sige til fru Ritt Bjerregaard: Hvad er det for andre lande, der ikke længere vil acceptere, at vi sætter grænser? Må jeg godt høre det? Hvad mener fru Ritt Bjerregaard med det? Hvad skal andre lande blande sig i det her for? Det var dog grotesk, at den danske befolkning den 20. november har givet flertallet i det danske Folketing mandat til at stramme det her, og så begynder fru Ritt Bjerregaard med, at der er andre lande, der nu begynder at sætte grænser for, hvad de kan acceptere. Jamen jeg da aldrig nogen sinde hørt noget lignende.

Må jeg så sige om forholdet til konventionerne: Ja, hvis man fra regeringens side i stedet for et forslag på 130 sider havde levet op til det, man lovede under valgkampen fra Venstres side – Venstre var meget fremme omkring udlændingepolitikken, det var bestemt godt, vi havde debatten, det var også det, den danske befolkning forventede – og var kommet med to punkter, nemlig vi afskaffer de facto-flygtningebegrebet, og at vi standser retten til familiesammenføring, så havde det været fint, og så havde vi udelukkende haft en eneste konvention at holde os til, og det er flygtningekonventionen. De andre konventioner, som man begynder at tale om, har intet med den konvention at gøre.

Jeg skal komme tilbage til det. Jeg tror, det bliver en hed debat, men lad os så bare få den debat om konventionerne.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Pia Kjærsgaard har vist glemt en enkelt lovændring for et par år siden. Jeg husker det, som om det var i efteråret 1997, hvor man gennemførte en ændring af udlændingelovgivningen, hvorefter folk, der var dømt for salg af narko og hash, blev udvist. Der kom så en lang række udvisningssager, som afsluttedes med landsrets-

domme. Men Højesteret fik en enkelt sag, hvor den omgjorde det, og hvor vi måtte konstatere, at den fortolkning af menneskerettighedskonventionen, som vi havde lagt ind i den her udlændingelovgivning, rent faktisk var i strid med menneskerettighedskonventionen. Så domstolene har været inde over, når et flertal i det danske Folketing handler i strid med menneskerettighedskonventionen.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Hvor var det dog ynkeligt at høre fru Pia Kjærsgaard. Hun kunne ikke engang høre efter, hvad der blev sagt her fra talerstolen, men følte trang til bare at tage den sædvanlige lektie om, at andre lande ikke skulle blande sig i, hvad Danmark gjorde. Det var slet ikke det, jeg sagde.

Jeg sagde, at Danmark var en del af et fællesskab, som vi var forpligtet af. Vi er bl.a. en del af EU. Vi kan ikke overvælde problemer til andre lande. Det har ikke noget som helst at gøre med, hvad vi gør her i Danmark. Det har noget at gøre med, hvad realiteten er i den tid, vi lever i.

Derfor spurgte jeg meget specifikt fru Pia Kjærsgaard, hvor mange det er, fru Pia Kjærsgaard vil skære væk. Hvor mange udlændinge er det, der har lov til at komme ind? Hvad er det for krav, fru Pia Kjærsgaard stiller?

Jeg håber, at fru Pia Kjærsgaard i anden omgang vil svare på de spørgsmål, der bliver stillet, i stedet for bevidst at misforstå dem.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen jeg vil gerne fortsætte, hvor den forrige taler slap, og sige, at jeg vil også gerne have et klart svar på de klare spørgsmål, jeg stillede.

Jeg henviste til lovforslagets bemærkninger, hvor der står, at udlændingepolitikken skal respektere Danmarks internationale forpligtelser, og til det næste punkt, hvor der står, at antallet af udlændinge skal begrænses, kunne jeg forstå, fru Pia Kjærsgaard var enig i. Det sidste handler om, at flygtninge og indvandrere, der bor i Danmark, skal integreres bedre.

Kl. 13.35

Jeg spurgte helt præcist: Er fru Pia Kjærsgaards parti tilhænger af de to punkter, som hun ikke nævnte, nemlig at Danmarks udlændingepolitik skal respektere de internationale forpligtelser, og at flygtninge og indvandrere skal integreres bedre? Klart svar efterlyses.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror faktisk, at jeg vil tage fru Ritt Bjerregaard på ordet og sige: Ja, vi er jo en del af et fællesskab. Lad os dog få foretaget en analyse af, hvordan andre lande i EU fortolker konventionerne, og af andre landes anerkendelsesprocedurer. Det synes jeg da ville være særdeles velegnet. Der tager jeg fru Ritt Bjerregaard på ordet. Det kan være, at vi kan stille et fælles ændringsforslag i forbindelse med behandlingen af det her forslag. Det synes jeg ville være godt.

Så spørger fru Ritt Bjerregaard: Hvad er det, man skærer væk? Jeg skal bare sige, at i år 2000 fik 4.388 personer flygtningestatus i Danmark. Der var 2.541, der fik opholdstilladelse efter en helt speciel dansk regel, netop de facto-reglen, og næsten 60 pct. af de personer, der fik flygtningestatus i Danmark i 2000, opnåede denne status, selv om de ikke opfyldte kravene i flygtningekonventionen. Når de så ikke opfylder dens krav, så påberåber man sig alle mulige andre konventioner. Men der er altså bare det ved det, at hvis man læser de konventioner, så står det helt klart, at der ikke er nogen af dem, der giver et retskrav på flygtningestatus og opholdstilladelse i Danmark, overhovedet ikke, og det kunne jeg da også godt tænke mig at høre integrationsministerens bud på. Ingen af dem gør. Så kan fru Ritt Bjerregaard selv regne ud, hvor meget vi kan skære væk, som fru Ritt Bjerregaard udtrykker det.

Så var det fru Elisabeth Arnold, der også spurgte om de internationale konventioner. Jeg tror, at jeg har svaret i det svar, jeg gav fru Ritt Bjerregaard. Fru Arnold må uddybe det, hvis jeg skal komme med en mere præcis besvarelse, men jeg synes, jeg har besvaret det.

Så var der spørgsmålet om integrationen: Ja, hvis vi kan få sat stop for denne her massive tilstrømning, er vi også med, men ikke før.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg anerkender selvfølgelig, at fru Pia Kjærsgaards respekt for Advokatrådet og Advokatsamfundet kan ligge på et meget lille sted, men alligevel har de jo en faglig ekspertise, som det måske nogle gange kunne være relevant at lytte til.

Altså f.eks. skriver de i høringsssvaret:

»Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet vil derfor kunne medføre, at den øvrige række af konventioner, som Danmark har tiltrådt, for

fremtiden vil indgå i den samlede vurdering med større vægt. Som følge heraf er det Advokatrådets vurdering, at en afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet ikke vil få så store konsekvenser, som regeringen antager.«

Derfor er det, at jeg godt vil spørge fru Pia Kjærsgaard: Er Dansk Folkeparti ikke en lille smule bange for, at man er ved at blive snydt her, forstået på den måde, at man afskaffer de facto-begrebet, men reelt går en række af de folk, som får de facto-status, så bare over og får opholdstilladelse efter andre regler, og man får derfor ikke det ud af det, som man satser på?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Elisabeth Arnold og derefter fru Ritt Bjerregaard.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg tillader mig at fortolke fru Pia Kjærsgaards svar derhen, at også fru Pia Kjærsgaard anerkender, at vi har internationale forpligtelser, at der er konventioner, vi har tiltrådt som stat, og derfor må vi også påtage os de pligter, som disse konventioner pålægger os. Sådan fortolker jeg det.

Jeg fortolker også fru Pia Kjærsgaards svar sådan, at hun er enig i lovforslagets bemærkning om, at flygtninge og indvandrere, der bor i Danmark, skal integreres, så de kan være til gavn for det danske samfund.

Men om de internationale konventioner, som fru Pia Kjærsgaard har så svært ved at tage i sin mund, vil jeg så godt spørge: Er fru Pia Kjærsgaard enig med mig i, at de internationale konventioner alle sammen bygger på fundamentale humanistiske principper, og at man skal tilskrive personer overalt i verden, hvor de bor, nogle fundamentale menneskerettigheder?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Ritt Bjerregaard for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Ja, man fristes jo næsten til at fortsætte fru Elisabeth Arnolds spørgsmål ved at spørge fru Pia Kjærsgaard, om hun er tilhænger af menneskerettighederne. Det kunne måske være meget nyttigt. Der har i hvert fald været medlemmer af Dansk Folkeparti, som klart har givet udtryk for, at det er de ikke.

Jeg ser meget gerne en undersøgelse af, hvad der foregår i andre lande, så det vil ikke være noget problem at stille det spørgsmål i udvalget.

Men jeg blev faktisk ikke klogere på, hvor mange det er der må komme ind. Er det 200 færre? Er det 500? Er det de 5.000 flygtninge, vi nu har taget ind? Også her har der jo været repræsentanter for Dansk Folkeparti, der har ment, at det var bedst, hvis vi lukkede grænserne. Er det det, fru Pia Kjærsgaard forestiller sig?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen hr. Søndergaard må da også anerkende, og det fik jeg da slet ikke svar på fra nogen af de tre, der har været her på talerstolen, at andre lande fortolker konventionerne på en helt anderledes måde, end Danmark gør, lande, som vi, som det hedder på politisk sprog, normalt sammenligner os med. Hvad er årsagen til det? Er det ikke, at vi er forfærdelig bange for at gøre det, som egentlig er rigtigt, at vi ikke har det fornødne mod til at gøre det, som vi faktisk fik mandat til – eller vi har, men regeringen har tilsyneladende ikke – den 20. november.

Så sagde fru Elisabeth Arnold stadig væk om integration af folk, der kom hertil, at det var til gavn for det danske samfund. Jo, men jeg har aldrig nogen sinde undsagt nogen, der kom hertil for at være et positivt tilskud til det danske samfund. Men det er jo altså ikke det, vi har oplevet siden 1983-loven. Hvor mange gange har vi ikke haft diskussionerne i Folketingsalen under utallige debatter om, at vi lider økonomisk, lider kulturelt, begynder at lide religiøst under, at der er folk, som overhovedet ikke vil integreres, som overhovedet ikke vil tilpasses. Vi snakker jo om to forskellige ting, må jeg sige til fru Arnold, om to vidt forskellige ting.

Så var der fru Ritt Bjerregaard, der stadig væk fiskede lidt rundt i, om ikke vi skulle vedkende os andre osv. Jo, det skal vi da. Men vi har da ikke haft problemer før et fuldstændig uansvarligt stort politisk flertal i det danske Folketing i 1983 lavede en ny udlændingelov.

Det er den, der er årsagen til alle problemerne, og jeg synes, at det er velgørende, at Venstre og De Konservative, som var med til den lov i 1983, nu kommer med nogle nye forslag; men indtil videre er de altså bare ikke gode nok.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det bliver jo stadig mere uklart, hvilken holdning Dansk Folkeparti har til de her internationale konventioner, som man i ny og næ har så voldsomt meget imod.

Skal man forstå fru Pia Kjærsgaards svar i retning af, at Dansk Folkeparti mener, at internationale konventioner kun er noget, Danmark skal tilslutte sig, hvis det gavner det danske samfunds udvikling? Det er et meget konkret spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard.

Det andet spørgsmål, som er værd at stille i forlængelse af det noget uklare svar, der også er kommet fra fru Pia Kjærsgaards mund, er spørgsmålet om menneskerettigheder. Vil man anerkende, at det er et universelt begreb, at det skal gælde for alle, eller skal menneskerettigheder kun gælde for nogle få udvalgte på denne her klode?

To meget, meget konkrete spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Vi kan godt tage en menneskerettighedsdiskussion. Den har jo været taget, og jeg har med stor interesse oplevet mine udmærkede kolleger tage den.

Lad mig sige om det spørgsmål, som hr. Bødskov stiller om menneskerettigheder, at jeg egentlig tror, hr. Bødskov mener, at man kan betragte sig som borger i sit eget land, at man har nogle rettigheder i forhold til det bestående system. Når nu hr. Bødskov så gerne vil være international, så vil jeg sige, at jeg går ind for, at tibetanerne får deres rettigheder. Jeg går ind for, at taiwaneserne får deres rettigheder, som de fuldstændig mangler, men jeg går så sandelig også ind for, at danskerne får deres rettigheder, og det er ved at lide skibbrud i den udvikling, som har været gældende i ganske mange år.

Kl. 13.45

Om vi går ind for forhold, der gavner den danske samfundsmæssige udvikling? Der er svaret ja, ubetinget ja!

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det er jo et meget principielt spørgsmål om menneskerettigheder, og vi er da nogle i den her sal, der har bidt mærke i, at der er voldsomme agitatorer, der også er til stede her i salen i dag, i

Dansk Folkeparti for ophævelsen af menneskerettigheder som universelt begreb.

Er det, fru Pia Kjærsgaard siger, at hun ikke anerkender FN's menneskerettighedserklæring som et universelt instrument? Er det det, hun står og siger? Det synes jeg virkelig er en interessant betragtning, især udtrykt fra denne her talerstol.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Især udtrykt fra denne her talerstol. Nu er denne her talerstol jo altså til, for at vi kan udtrykke vores politiske holdninger.

Men jeg skal da klart tilkendegive, at det, som jeg synes, det her forslag burde have gået på, var, at alle flygtningebegreber, humanitære opholdstilladelser og lignende, som ligger uden for FN's flygtningekonvention af 28. juli 1951, skal afskaffes. Så havde man afskaffet de facto-begrebet.

Jeg synes, at asyl skal man søge fra godkendte FN-lejre. Jeg synes, at de 500 godkendte FN-kvoteflygtninge, som vi modtager om året, bare kunne komme direkte ud til kommunerne. Der kan vi snakke integration. Men det er jo slet, slet ikke det, hr. Bødskovs spørgsmål går på.

Samtidig synes jeg, at vi skal yde indsatsen for flygtninge, hvoraf jeg bestemt også anerkender at der er mange i verden, der er i nød, der, hvor den hjælper mest. Lad os yde mere hjælp i nærområderne. Det er da langt, langt bedre end det, det her forslag lægger op til nu.

Er hr. Bødskov egentlig ikke enig i, at hjælpen i nærområderne er langt at foretrække, frem for at vi bliver ved med at tage fremmede til Danmark?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Morten Bødskov for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Jeg kan bekræfte over for fru Pia Kjærsgaard, at hr. Morten Bødskov er enig i, at det er godt med hjælp til nærområderne. Derfor arbejder Socialdemokratiet også for en fortsat høj udviklingsbistand. Derfor har Socialdemokratiet ingen som helst tanker om at følge de usympatiske forslag, der ligger på ulandsbistandsområdet, ikke engang den 1,5 mia. kr.s besparelse, og heller ikke de tanker, som Dansk Folkeparti er ude med i dagens presse om, at vi skal helt ned på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. For hvad vil det be-

tyde for hjælpen i nærområderne? Det kunne fru Pia Kjærsgaard måske komme herop og sige.

Så spurgte jeg meget direkte om FN's menneskerettighedserklæring, og jeg fik ikke et svar. Derfor spørger jeg fru Pia Kjærsgaard igen:

Anerkender Dansk Folkeparti og fru Pia Kjærsgaard FN's menneskerettighedserklæring som grundlaget, når vi taler menneskerettigheder som et universelt begreb, ja eller nej?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Har hr. Søren Krarup et direkte spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard? Ikke et indirekte spørgsmål.

Det anerkendes ikke. De øvelser er illegitime.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nu blev jeg faktisk sådan helt... på grund af formandens bemærkning, så jeg næsten glemte, hvad spørgsmålet var. Jo, nu kom jeg på det. Det var ulandsstøtten.

Jamen det er jo helt, helt forskellige ting, må jeg så lige fortælle hr. Morten Bødskov. Altså udviklingshjælp, ulandsbistand og så hjælp i nærområderne er to helt forskellige ting.

Lad mig sige om ulandsstøtten: Der anerkender Dansk Folkeparti, at der skal vi give det, som FN anbefaler, altså 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. Det anerkender vi hundrede procent, og det ville være godt, hvis andre lande kunne komme op på det fine niveau, og at vi skulle sætte det ned til det, synes vi, er helt i orden.

Men det, der hedder hjælp i nærområderne, er noget ganske, ganske andet. Det er nogle bevillinger, der indimellem bliver givet via Folkeetingets Finansudvalg, og hvor Dansk Folkeparti naturligvis står bag, og hvor man burde målrette dem langt, langt mere, end man gør i dag.

Kl. 13.50

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Nu hører vi, at ulandsbistanden intet som helst har at gøre med den hjælp, man yder i nærområderne til flygtningelejre m.v. Det hænger jo ikke sammen med, at bistandsmidlerne netop ved at blive beskåret har ramt 10 pct. af alle midlerne til Dansk Røde Kors og andre, som laver et stort stykke arbejde, Folkekirkens Nødhjælp m.m.

Men fru Pia Kjærsgaard svarede ikke før på hr. Morten Bødskovs spørgsmål om, hvorvidt Dansk Folkeparti anerkender FN's menneskeret-

tigheder som værende en universel rettighed, man skal kæmpe for.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jamen jeg vil også meget gerne bede fru Pia Kjærsgaard om at svare på det spørgsmål, som hr. Morten Bødskov har stillet indtil flere gange, nemlig hvordan Dansk Folkeparti forholder sig til FN's menneskerettighedserklæringer, til menneskerettigheder i det hele taget. Det svar har vi ikke fået på trods af utallige spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard om lige præcis det.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og så har hr. Søren Krarup bedt om ordet. Det er et spørgsmål til fru Pia Kjærsgaard, og ordet bliver frataget, hvis det ikke er til fru Pia Kjærsgaard, indirekte spørgsmål bliver aldrig godtaget, når det er mig, der er formand.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg stod op for at stille fru Pia Kjærsgaard et spørgsmål i forbindelse med menneskerettighedserklæringen, der som bekendt er en erklæring, folketingsmedlemmer ikke skriver under på, derimod skriver de under på grundloven. Men jeg konstaterer, at under denne formands ledelse lader det sig ikke gøre på grund af en stram procedureregulering at føre en debat, så jeg frafalder.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Man diskuterer ikke med formanden. Og så er det fru Pia Kjærsgaard.

Men jeg kan sige til hr. Søren Krarup, hvis ikke han er oplyst om det, at han kan tale som privatist efter ordførerne.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen jeg er fuldstændig enig i det, som hr. Søren Krarup da lige nåede at sige inden formandens indgriben.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Det plejer at være mine egne, jeg jager ned, men nu bliver jeg altså også nødt til at jage dem fra den anden side ned.

Så går jeg lige videre nu. Det er hr. Jann Sjørnsen.

Men der er ikke diskussion med formanden, vil jeg lige sige, så bliver man jaget ned.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Hr. Søren Krarup nåede ikke at svare på det spørgsmål, som gentagne gange er blevet stillet fru Pia Kjærsgaard og Dansk Folkeparti: Hvordan forholder man sig til FN's menneskerettighedserklæring i Dansk Folkeparti?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Men altså det er fru Pia Kjærsgaard, der svarer her. Ønsker fru Pia Kjærsgaard at svare?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hvis man læser Dansk Folkepartis arbejdsprogram, så forholder vi os til, at vi er en del af FN-systemet, at vi er tilhængere, og at vi støtter de forhold, som er under FN-systemet, men det har bare intet, intet, intet med denne her debat at gøre, intet.

Det har intet at gøre med udlændingeloven eller stramninger af udlændingeloven, hvordan man forholder sig til FN's menneskerettigheder, overhovedet intet med denne her debat at gøre.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og hr. Jann Sjørnsen. For tredje gang.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Man har selvfølgelig mulighed for at have et standpunkt, indtil man tager et nyt, og jeg må sige, at nu har fru Pia Kjærsgaard indtaget et nyt standpunkt, nemlig at vi ikke skal diskutere FN's menneskerettighedserklæring.

Det var fru Pia Kjærsgaard, der selv bragte det ind i debatten tidligere og henviste i øvrigt til sine udmærkede partifæller. Jeg går ud fra, at det var hr. Søren Krarup og fru Jesper Langballe, beklager, hr. Søren Krarup og hr. Jesper Langballe, som fru Pia Kjærsgaard henviste til, og derfor kan fru Pia Kjærsgaard ikke i dag bare spise os af med et eller andet forblommet svar om, at Dansk Folkeparti erkender, at vi er med i FN osv., osv.

Hvad er Dansk Folkepartis opfattelse, når det gælder FN's menneskerettighedserklæring?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og så er det fru Pia Kjærsgaard, hvis hun vil svare. Nå, så går vi videre i ordførerrækken, og så er det fru Else Theill Sørensen.

Else Theill Sørensen (KF):

For Det Konservative Folkeparti er det vigtigt, at udlændingelovgivningen er anstændig, anstændig over for de fremmede i landet og anstændig over for den danske befolkning. Det er meget vigtigt, at der er bred accept i befolkningen af lovgivningen på ikke mindst det her område. Det er der ikke i øjeblikket, og en manglende accept kommer let til at gå ud over de fremmede.

Gennem tiderne er der kommet flygtninge og indvandrere til Danmark fra mange forskellige lande, dog mest fra Europa. De har giftet sig ind i danske familier, og deres efterkommere blev danskere, men danskere med udenlandske forældre.

Kl. 13.55

Den indvandring, vi nu i snart mange år har været vidne til, har haft en anden karakter.

Der er kommet et meget stort antal meget fremmede til vores land, mennesker fra en kultur og med et familiemønster og et menneskesyn, som er helt anderledes end vores, så meget anderledes, at en integration af dem i det danske samfund er overordentlig vanskelig, ja, for mange vedkommende sker der, trods samfundets bestræbelser, slet ikke nogen integration. Det er blevet et kæmpe problem for det danske samfund, et problem, der kunne have været mindre, hvis det havde været erkendt i tide, og hvis det for længe siden havde været legitimt at sige højt, at der var et problem og at drøfte mulige løsninger.

Jeg vil godt kraftigt understrege, at det ikke er den enkelte udlænding, der er problemet, det er udlændingepolitikken, der er forfejlet.

Efter Det Konservatives Folkepartis mening er en del af løsningen en begrænsning af antallet af udlændinge, der kommer til landet, og så en langt bedre integrationsindsats.

Det lovforslag, vi behandler her, handler om det første: begrænsningerne eller stramningerne, om man vil. Senere kommer så den lovgivning, der skal udmønte regeringens udspil på integrationsområdet.

Jeg vil kun omtale nogle få elementer i lovforslaget. Med hensyn til flygtninge skal der fremover kun gives asyl til de personer, vi er forpligtet til at give asyl til i Danmark i henhold til internationale konventioner. De facto-begrebet afskaffes altså.

Dernæst vil det vare længere tid, før en udlænding i Danmark kan få permanent opholdstilladelse. Det er bl.a., fordi flygtninge ikke automatisk skal blive indvandrere. Ved at vente 7 år

med at gøre opholdstilladelsen permanent er der større chance for, at forholdene i det land, den pågældende er flygtet fra, er blevet normaliseret, så vedkommende ikke mere har brug for vores beskyttelse.

Følge lovforslaget vil det også blive sådan, at hvis en flygtning tager på ferie i det land, han eller hun er flygtet fra, skal asylsagen automatisk tages op. Det kan ikke være meningen, at man kan tage på ferie i et land, hvor man er forfulgt.

Når man ser på tallene for indvandringen i Danmark, tæller familiesammenføringerne ganske meget. Derfor foreslås det, at retskravet på familiesammenføring ophæves. Det er for Det Konservative Folkeparti helt i overensstemmelse med vores politik på udlændingeområdet, sådan som den har været formuleret i masser af år.

I det konservative udlændingeprogram fra 1990 står der:

»Det Konservative Folkeparti mener, at den nuværende ret til familiesammenføring for indvandrere bør begrænses til en mulighed for familiesammenføring efter en konkret vurdering, hvor det afgørende for opnåelsen af tilladelsen vil være, at familiens samlede tilknytning til Danmark er nærmere end tilknytningen til hjemlandet«.

Om 24-års-reglen vil jeg sige, at jeg tror på, at der er større chancer for, at den herboende får ressourcer til at sætte sig op imod familiens ønsker i tilfælde af tvangsægteskab og vil kræve selv at tilrettelægge sit liv.

Og jeg kan se, at jeg har fået planlagt for meget til den tid, der er, så jeg håber, at jeg kan få resten med i kommentarer senere.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Som en af de danskere, fru Else Theill Sørensen omtalte med udenlandske baggrund, som er blevet velintegreret gennem adskillige generationer – jeg er sjettegenerationsindvandrer – vil jeg blot sige, at bemærkningen om, at et problem ikke blev erkendt i tide, er fuldstændig rigtig. Og jeg synes, det er påfaldende at tænke på, at den konservative regering, som Schlüter var chef for i mange, mange år, ikke bekymrede sig om integrationen.

Det var først i 1992, at et flertal her i Folketinget vedtog en beslutning, der hed B 92, eller B 60, tror jeg, den hed, der simpelt hen handlede om, at der nu skulle sættes ordentligt ind inden for integrationsindsatsen, og det gik på uddannelsesområdet, det gik på boligområderne, det

gik på arbejdsmarkedet. Det var altså ikke i de mange, mange år, hvor Det Konservative Folkeparti havde ledelsen af regeringen, man overhovedet erkendte det problem. Det kom først senere. Kan vi så ikke i det mindste glæde os over, at nu har vi alle sammen erkendt problemet?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det her lovforslag består, som jeg tidligere har nævnt, efter vores opfattelse af to dele: en del, som handler om at stramme en i forvejen meget stram udlændingelovgivning – det er jo et spørgsmål om gradsvurderinger, og det kan selvfølgelig diskuteres – og så handler det efter vores opfattelse også om, at der skal gøres vanskeliggere for folk, der har et legitimt krav på at få politisk asyl, at få det.

Kl. 14.00

Jeg har altid været uenig med Det Konservative Folkepartis flygtninge- og udlændingepolitik. Men der er én ting, jeg har respekteret, og det er den tidligere konservative ordfører, den normale ordfører, hr. Helge Adam Møller – undskyld, nu skal jeg passe på, hvad jeg siger her – som har gentaget, at politiske flygtninge skulle man selvfølgelig give mulighed for at få asyl.

Derfor vil jeg også godt spørge den nuværende konservative ordfører om baggrunden for, at man er med til at stille et forslag, som betyder, at man ikke kan søge asyl via ambassader i udlandet.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har et spørgsmål, som ligger lidt i forlængelse af hr. Søndergaards.

Det Konservative Folkeparti plejer jo at bryste sig af, at man respekterer retssikkerhedsbestemmelser. Det, jeg så godt kunne tænke mig at høre, er den konservative ordførers begrundelse for, at Dansk Flygtningehjælp ikke længere skal sidde i Flygtningenævnet. Hvad er det for overvejelser, der ligger bag? Hvad er det for retssikkerhedsovervejelser, der ligger bag, at en organisation, som rent faktisk har kendskab til de lande, de pågældende måtte flygte fra, ikke skal sidde i Flygtningenævnet?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Til fru Elisabeth Arnold: Jeg er nok kun tredje generationsindvandrer, men jeg prøver jo også på at integrere mig.

Schlüterregeringerne bekymrede sig ikke om integrationen? Så meget kan jeg jo ikke huske ganske præcist, men jeg kan huske, at vi var mange, der bekymrede os om indvandringen. Men vi havde jo nogle fæller i regeringen og i støttepartierne, som gjorde, at det ikke var så nemt at komme til at tale om de her ting. Og jeg synes også, når vi rundtomkring på vælgermøder gerne ville tale om, at vi syntes, det var et problem, at man meget let kunne få ordet »racist« smidt i hovedet, inden man overhovedet havde fået afleveret sit budskab.

Jeg er glad for, at hr. Søren Søndergaard anerkender, at jeg dog er lidt normal, også som ordfører.

Så til folk, der har ret til at få politisk asyl, og spørgsmålet om at søge fra ambassader i udlandet. Jeg mener, at fru Birthe Rønn Hornbech forsøgte at svare på det så godt som muligt. Men der er jo ikke tale om dem, der bliver forfulgt ind i ambassaderne. Sådan som jeg har forstået det, kan der være tale om folk, der er flygtet fra Afghanistan og så søger asyl på en dansk ambassade i Pakistan. Jeg ved ikke, om det er helt rigtigt, men det er ikke nogen, der bliver skudt, hverken når de går ud på gaden, eller når de kommer hen til deres nuværende bopæl. Men det kan vi måske få opklaret under udvalgsarbejdet.

Til fru Anne Baastrup og spørgsmålet om retssikkerhed og Dansk Flygtningehjælps plads i Flygtningenævnet, så er det jo sådan, at man fuldt ud anerkender, at Dansk Flygtningehjælp har en meget stor viden, og at den viden skal bruges i asylbehandlingsfasen. Men det, man siger, er, at når Dansk Flygtningehjælp stiller juridisk bistand og hjælp til rådighed for de mennesker, som står over for de danske myndigheder og søger asyl, og de så at sige er en slags part i sagen, så skal de ikke også være med i selve nævnet. Tilsvarende siger man om Udenrigsministeriets repræsentant, og man bruger stort set de samme argumenter.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg hæftede mig ved, at den konservative ordfører, fru Else Theill Sørensen, fortalte, at udlændingepolitikken er ikke problemet. Det er udlændingepolitikken. Samtidig kom hun dog også ind på, at der var nogle, der var mere fremmede end andre. Jeg har godt nok aldrig selv hørt den gradbøjning af ordet »fremmed«, så det vil jeg godt have en kommentar til.

Men hvis det er udlændingepolitikken, der er problemet, vil jeg så også sige, at nu er det Det Konservative Folkeparti og Venstre, der har ansvaret for udlændingepolitikken i Danmark i dag og integrationspolitikken. Hvad er monstro argumentet for, at man valgte at lave strammingerne først og sige, at man ville komme med integrationspolitikken engang til efteråret?

Kl. 14.05

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til fru Else Theill Sørensen: Jeg synes ikke, vi skal bruge denne her ordveksling til at begynde at beskyldte hinanden for, hvem der ikke kunne få lov at tænke højt, mens vi var i regering sammen. Der var også mange perioder, hvor vi ikke var i regering sammen. Jeg vil blot konstatere, at i løbet af 1980'erne gik det op for også os, at Danmark nu havde 273 forskellige integrationspolitikker, nemlig dem, der var rundt omkring i kommunerne, og vi havde brug for at lave en lovgivning på Christiansborg, der redegjorde for, hvad de overordnede principper skulle være for integrationsindsatsen her i Danmark.

Jeg synes, vi skal glæde os over den erkendelse, at vi alle sammen efterhånden er enige om, at det er vigtigt, at vi udstikker nogle retningslinjer for, hvad der skal være styrende for integrationsindsatsen i Danmark, nemlig sprog og arbejde f.eks. Det synes jeg vi skal glæde os over. Det var bare det, jeg gerne ville sige.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første vil jeg godt anerkende, at fru Else Theill Sørensen naturligvis er fuldt ud lige så normal som hr. Helge Adam Møller, blot for at der ikke er nogen misforståelser på det her område. (*Munterhed*).

Men derudover vil jeg sige, at enhver jo kan søge asyl på en ambassade, det er jo klart. Men forudsætningerne for, at man får noget ud af det, er tre ting. Det er for det første, at man har et asylgrundlag, at man er forfulgt; for det andet, at man er i fare dér, hvor man er, at man risikerer at blive udvist til et andet land, hvor man bliver forfulgt, eller man er forfulgt i det område, hvor man er; og så for det tredje, at man har en særlig tilknytning til Danmark.

Derfor er det ekstremt vanskeligt at få via den paragraf, jeg tror, den hedder § 7, stk. 4, og derfor var der kun 75, der fik det sidste år, og derfor er vi hundrede procent sikker på, at netop de 75

er de rigtige flygtninge, som alle partier ved festlige lejligheder hævder er dem, der skal forsvares, og som vi selvfølgelig skal sikre fortsat får asyl.

Hvad er grunden til, at man så lige præcis går ind og rammer dér?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Fru Sophie Hæstorp Andersen havde hæftet sig ved, at jeg omtalte, at udlændingene ikke var problemet. Det kommer an på, hvad man forstår ved udlændingene. Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde. Jeg vil godt kraftigt understrege, at det ikke er den enkelte udlænding, der er problemet.

Med hensyn til, hvem der er mere fremmed end andre, vil jeg også tillade mig at citere, hvad jeg selv sagde:

»Mennesker fra en kultur med et familiemønster og et menneskesyn, som er helt anderledes end vores«.

Og jeg synes godt, det må være tilladt at indrømme, at når store dele af den befolkning, der nu bor i Danmark, har et familiemønster, som gør, at far, når datteren bliver født, bestemmer, hvem hun skal giftes med, at han måske bliver truet på livet, når han bryder den kontrakt, hvis han oven i købet gerne selv vil bryde den, så synes jeg godt, jeg må have lov at sige, at det familiemønster og de mennesker for mig er mere fremmede end en svensk familie, der flytter fra Malmø til København. Undskyld, men det synes jeg altså.

Til fru Elisabeth Arnold: Jeg er da glad for, at vi er enige på en lang række punkter.

Og med hensyn til hr. Søren Søndergaard og ambassaderne synes jeg, vi skal drøfte det problem færdigt i udvalget, for der er helt sikkert nogle ting omkring det, som det ville være rart at få oplyst, inden vi fortsætter diskussionen.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at den konservative begrundelse for, at Dansk Flygtningehjælp ikke skal være i Flygtningenævnet, er, at Dansk Flygtningehjælp ved for meget. Så det blev jo yderligere begrundet med, at Udenrigsministeriet heller ikke skulle sidde der, fordi de jo også vidste noget om, hvilke lande de pågældende kom fra.

Så er det, jeg vil spørge: Hvad er så begrundelsen for, at Integrationsministeriet skal være repræsenteret i Flygtningenævnet, for sagen er

jo den, at Udlændingestyrelsen er første instans, og anden instans er så Flygtningenævnet. Hvem er det, Udlændingestyrelsen tilhører? Det er Integrationsministeriet. Det betyder jo i virkeligheden, at der er et over/underordningsforhold for de pågældende medarbejdere, der anbringes i Flygtningenævnet. Hvor er retssikkerhedsgarantierne dér? Har Det Konservative Folkeparti overvejet, hvilke retssikkerhedsgarantier der reelt ligger i Flygtningenævnets sammensætning?

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg er helt enig i de spørgsmål, som fru Anne Bastrup netop fremsatte omkring Flygtningenævnet, og jeg synes ikke rigtig, at fru Else Theill Sørensens argumentation hænger sammen med det faktum, at Integrationsministeriet fortsat har sæde i Flygtningenævnet efter regeringens lovforslag.

Derfor venter jeg også spændt på de svar, fru Else Theill Sørensens må give i den sammenhæng. Jeg vil godt stille spørgsmål til fru Else Theill Sørensens om den nye 24-års-regel. Jeg vil godt spørge, hvordan det harmonerer med De Konservatives syn på familien, at man nu begrænser en lang række menneskers mulighed for at indgå ægteskab og leve sammen her i Danmark, og ikke bare nogle, der er fremmede eller meget fremmede for os, som fru Else Theill Sørensens var inde på tidligere, men jo sådan set også folk, der for den sags skyld er pæredanske. De bliver forhindret i at få familiesammenføring måske med deres ægtefælle her i Danmark på grund af alderskravet. Er det i god overensstemmelse med konservativ familiepolitik?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensens (KF):

Lad mig starte med det sidste: Jeg ville da gerne have været den 24-års-regel foruden, hvis vi kunne have fundet en anden måde at opnå den samme hensigt på. Jeg ved godt, at vi kommer til at ramme nogle, der er pæredanske, som der bliver sagt her. Sådan er det med mange lovgivninger, at man skal lægge et snit et eller andet sted, og i øvrigt ligegyldigt hvor man lægger det, vil der altid være nogle, der falder på den ene eller den anden side.

Der har været talt så meget om den danske studerende, der rejser til USA og finder en pige, som han bliver glad for under sit studium i USA. Det kunne godt være, at der i en hel række

af de der tilfælde faktisk er andre muligheder, end at denne kæreste kommer med til Danmark via familiesammenføring. Det kunne jo være, at hun kunne få lov at fuldføre sine studier i Danmark. Det kunne være, at hun, hvis hun var færdig med dem, kunne få et job i Danmark. En ganske almindelig arbejdstilladelse, få lov at komme ind i Danmark af andre grunde. Men jeg ved og erkender og anerkender, at der bliver nogle problemer også for helt almindelige danskere.

Så jeg vil fastholde, at Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet kommer ud af samme grund; de er parter i det. Jeg ved godt, at jeg ikke har svaret på det andet, og det kan jeg ikke give nogen nærmere begrundelse for her og nu. Det vil jeg bare indrømme, og så vil jeg sætte mig nærmere ind i det.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg må konstatere, at Det Konservative Folkeparti ikke har forholdt sig til en meget, meget central ændring af hele retssikkerhedsgrundlaget i dansk udlændingepolitik. Det synes jeg er rystende.

Jeg håber derfor, at Det Konservative Folkepartis ordfører under udvalgsarbejdet vil indgå i et samarbejde om retssikkerheden i Flygtningenævnet, for det, der sker, er grundlæggende rædselsfuldt. Vi har virkelig haft historier undervejs om Flygtningenævnets arbejde. Jeg ved ikke, om den konservative ordfører har hørt om de historier. Men i og med at man fjerner Dansk Flygtningehjælp med den viden, de har, betyder det jo rent faktisk, at Flygtningenævnets afgørelser i høj grad kan blive forringet, og det har Det Konservative Folkeparti slet ikke forholdt sig til. Jeg er rystet.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensens (KF):

Jeg vil nødig have, at fru Anne Bastrup bliver så rystet, at det ødelægger hendes liv i lang tid fremover. Derfor vil jeg sige, at jeg meget gerne vil være med til at drøfte de her ting og lade mig overbevise om nogle ting eller overbevise andre om nogle ting.

Men jeg vil godt sige, at det der med, at Dansk Flygtningehjælp ikke må komme med, fordi de ved noget, jo ikke er det, der er argumentet. Det er et spørgsmål om at være part i sagen, og det, de ved, skal de stadig væk bidrage med. De skal stadig væk bruges som dem, der

oplyser om de ting, som vi har brug for at vide, eller som myndighederne har brug for at vide.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så går vi til ordførerrækken, og det er hr. Kamal Qureshi.

Kl. 14.15

Kamal Qureshi (SF):

For nylig var jeg til en demonstration nede ved Rådhuspladsen for bevarelse af modersmålsundervisning, og da jeg sluttede min tale, kom en mand hen til mig og ville snakke med mig, en mørk mand. Han var en gammel mand og med patriarkalsk myndighed.

Han var lidt oprørt over, at jeg i meget skarpe vendinger havde fastslået, at jeg ønsker, at vi unge og vi unge alene skal bestemme, hvem vi vil leve sammen med.

Han forklarede mig kærligt, at unge på 20-21 år jo ikke ved, hvad de vil, og de er jo ikke i stand til at sige fra over for det pres, de udsættes for i det danske samfund. De vil bare have danske kærester, for de bliver presset til det af deres venner, og jeg måtte forstå, at forældrene jo kun ville det bedste for de unge selv, og derfor var det rimeligt, at forældrene gav de unge nogle retningslinjer for, hvem de skulle giftes med, og også hvornår de var gamle nok til at have kærester. Og det var jo bedst, at de giftede sig med nogle fra deres forældres hjemland.

Jeg følte egentlig, at jeg var tilbage i Folketinget igen, hvor jeg hørte på en af de utallige taler fra integrationsministeren, hvor han taler om at bygge rede, før man finder ægtefælle, og at man skal have til klæderne og føden, før man forelsker sig. Unge mennesker under 24 år er ikke voksne nok til at finde en ægtefælle, har vi også hørt, samt at det er bedst at gifte sig med folk fra ens eget hjemland, for ellers kan man ikke få lov til at bosætte sig i sit hjemland Danmark.

Jeg vil sige, at mit svar til både den gamle og kærlige mand og til integrationsministeren er det samme: For SF kan tvang ikke gradbøjes. Vi vil ikke acceptere indskrænkninger i danske borgeres frihedsrettigheder. Vi har i Danmark 18 år som myndighedsalder. Vi vil ikke være med til at sætte den alder op, hverken til 19, 20 eller 24 år.

Vi vil gerne opfordre danskere til at rejse ud og lære af verden, og i SF vil vi gerne lære af verden. Sådan har Danmark altid fornyet sig og er blevet stærkere, og sådan vil Danmark fortsætte med at gøre. Vi vil som moderne mennesker

ikke afvise kærester eller ægtefæller til danske borgere ved grænsen til Danmark, uanset om de er fundet i Kina, Congo eller Kolding.

Vi vil fra SF's side fortsætte med at præsentere menneskelige og moderne alternativer til den siddende regerings reaktionære politik. De mange, der har efterlyst, hvad vi har at byde på, kan hente et eksemplar af vores »Frihedens århundrede«, som vi kalder vores udlændingeudspil.

Elisabeth Arnold (RV):

Det foreliggende lovforslag nr. L 152 har angiveligt tre hovedformål eller tre hovedprincipper, som står som indgangsportal til hele det meget omfattende lovforslag:

For det første skal Danmarks internationale forpligtelser respekteres, for det andet skal der være færre udlændinge i Danmark, og for det tredje skal der være en bedre integration.

Til det første formål, at Danmark skal respektere de internationale forpligtelser, vil jeg gerne sige til vores integrationsminister, at jeg er glad for, at det står der så tydeligt. Jeg havde nu heller ikke ventet andet med den minister. Men jeg er glad for, at det står så tydeligt som det første formål overhovedet som retningsgivende for lovforslaget.

Det andet om at begrænse tilstrømningen til Danmark: Jeg er bekymret over, at man ikke sætter nogen grænse, og at man mener, at den tilstrømning, vi har i øjeblikket, er for voldsom. Jeg er bekymret over, at man mener, at en andel på 7-8 pct. af udlændinge i Danmark skulle være en trussel for vores økonomi, vores kultur og vores egenart. Jeg forstår det simpelt hen ikke. Jeg forstår ikke, hvordan en liberal minister kan synes, det er et problem, at ni tiendedele af de, der bor i Danmark, er danskere. Der skulle helst være elleve tiendedele, har jeg næsten indtryk af.

Det næste, jeg er bekymret over, er, at man prøver at bilde folk ind, at det kan lade sig gøre at begrænse tilstrømningen i den verden, vi lever i. Der er 4.000 danskere, der hvert år beslutter sig for at gifte sig med en udlænding. En stor del af disse 4.000 danskere er nogle, der kan datere deres aner tilbage til vikingerne. De har intet ønske om at ødelægge danskheden. De har intet ønske om at undergrave det danske folks identitet. De har bare forelsket sig i en udlænding. Derfor vil de gerne bo sammen med denne udlænding i Danmark. Det bliver med de kommende love, hvis de bliver vedtaget, som de ligger her, overordentlig svært.

Kl. 14.20

Så alene det, at man prøver at bilde folk ind, at man kan sætte en bom op, dels for flygtninge, dels for folks spontane lyst til at indgå ægteskab, mener jeg er en illusion.

Det sidste princip om bedre integration er vi fuldstændig enige i, navnlig hvis jeg kan få bekræftet, at meningen er integration, ikke assimilation. Vi skal ikke være ens, men vi skal være ligestillet. Og vi skal alle sammen bidrage til fællesskabet. Jeg er helt sikker på, at integrationsministeren synes det samme.

Så vil jeg gå over til nogle enkelte af de spørgsmål, der er behandlet i lovforslaget. Der er jo ting, som har været debatteret flere gange før her i dag, f.eks. de facto-begrebet, som skal afskaffes. Vi synes, det er forkert at afskaffe det, men på den anden side tror vi ikke, at det har den store effekt, for vi skal stadig væk opfylde internationale forpligtelser. Vi må f.eks. ikke sende folk tilbage til en truende dødsstraf, til tortur eller anden umenneskelig behandling. Vi er simpelt hen forpligtet af nogle andre konventioner end dem, der står i flygtningekonventionen. Så ministerens eventuelle tidligere løfter om, hvor mange tusind færre der vil komme, efter at denne regel bliver ændret, vil ikke kunne opfyldes.

Nu kan jeg se, at den gule lampe lyser. Derfor vil jeg tage fat i noget af det, jeg synes er virkelig problematisk i det her forslag. Det er, at man nu ved ægtefællesammenføring indfører et tilknytningskrav for danske statsborgere. Det er så uklart beskrevet og så mærkværdigt beskrevet, at det vil være fuldstændig undergravende for retstilstanden her i landet.

Man erstatter ret med skøn, og nu ser jeg ned på fru Birthe Rønn Hornbech, for hun har altid tordnet imod de lovforslag, der erstattede ret med skøn.

Her skal der sidde nogle embedsmænd og vurdere, om ens deltagelse i ferierejser og modersmålsundervisning osv. skal være afgørende for, om man kan blive familiesammenført med en ægtefælle, som man er blevet gift med. Jeg synes, at det er så ubehageligt. Jeg forstår ikke, hvordan man kan bringe sig selv i en situation, hvor man fremsætter et lovforslag, som betyder, at man må sige til danske statsborgere med dansk pas og dansk stemmeret: Nej, I er ikke velkommen til at bo i Danmark med jeres ægtefælle. Desværre nej. I er godt nok danske statsborgere, I har godt nok dansk pas, I har godt

nok dansk stemmeret. Desværre, I kan ikke bo her med den, I har forelsket jer i.

Jeg synes, at det er så ubehageligt, og der er ingen, der kan gennemskue de regler, som de er beskrevet her. Jeg forstår ikke, at en liberal minister kan komme med et forslag af den rækkevidde. Jeg skal have et meget, meget godt svar på, hvordan man vil prøve at få en eller anden blot nogenlunde håndfast fortolkning af de regler her, før jeg kan blive beroliget.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Elisabeth Arnold tog mit navn forfængeligt og sagde, at jeg havde tordnet mod skøn. Næ, det, jeg sagde, da De Radikale i sin tid fremsatte forslag om Tvind, var, at der skulle være frihed såvel for Loke som for Thor, altså lighed for loven. Og så har jeg også altid stillet krav om klare love.

Men klare love med klare kriterier er ikke modsætningen til, at man udøver forvaltningsmyndighed efter konkret afgørelse, hvor man selvfølgelig skal fastlægge en praksis, så der er lighed for loven. Det gør man masser af steder i forvaltningen i snesevis af gange i hvert eneste kontor hver eneste dag år ud og år ind, så det er nogle forkerte sondringer, fru Elisabeth Arnold foretager der.

Jeg formulerede allerede i 1989, at retskravet ved familiesammenføringer skulle ophæves; og det er det, der sker nu, og nu skal det selvfølgelig ske efter regler og principper om lighed for forvaltningsloven og for praksis. Det siger sig selv.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Jeg deler fru Elisabeth Arnolds bekymringer i forhold til konsekvenserne af en aldersgrænse på 24 år.

Når vi i Socialdemokratiet alligevel har bevæget os ind i at støtte den tankegang, har det først og fremmest været, fordi vi ikke har kunnet se, der var andre muligheder for at hjælpe de unge kvinder, som ellers ender i et tvangsægteskab.

Jeg savnede lidt i fru Elisabeth Arnolds indlæg her i dag De Radikales overvejelser over, hvordan man vil hjælpe disse unge kvinder.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold, om ikke det bekymrer hende, at 90-95 pct. af alle de

fremmede, vi får ind i landet, kommer med en kultur, der ligger så fjernt fra det, vi normalt anser for at være et liv, der er værd at leve. Bekymrer det hende ikke, at de antidemokratiske tendenser, den kultur repræsenterer, er et problem? Er det ikke også et problem, at disse mennesker primært anser en religion for at være hævet over ethvert lands love, som befolkningen i demokratiets ånd har vedtaget?

Kl. 14.25

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til fru Birthe Rønn Hornbech først: Det er selvfølgelig korrekt – nu ved jeg ikke, hvor fru Birthe Rønn Hornbech er henne, men jeg vil da svare på hendes spørgsmål alligevel – at skøn i sig selv ikke er forkert.

Men lovens tekst skal jo være så klar, at de, der skal fortolke og anvende loven til daglig, har noget at arbejde ud fra. Der må jeg sige, at de regler, der står om, hvorledes man skal afveje ægtefællernes familiemæssige bånd til Danmark, som det står på side 55 i bemærkningerne til loven, er aldeles forvirrende. Det vil ikke være noget, som kan være retningsgivende for den almindelige borger, der skal have kendskab til reglerne, og det er jo det, der er hensigten med fortalen til Jyske Lov, nemlig at loven skal være så klar, at alle kan forstå den. Det kan man ikke med det, der er beskrevet her.

Til fru Ritt Bjerregaard vil jeg sige: Vi erkender i Det Radikale Venstre fuldt ud, at der er problemer med tvangsægteskaber, arrangerede ægteskaber blandt unge mennesker i indvandrer miljøer, det gør vi fuldt ud. Vi har ikke kritiseret Socialdemokratiet for at gå ind for en forhøjet ægteskabsgrænse, men vi er bare uenige. Vi mener, at alderen 24 år er for høj. Vi har seriøst i vores parti også overvejet at hæve aldersgrænsen, men ikke så højt. Det mener vi faktisk er at være formynderisk over for nogle, vi anser for at være voksne mennesker.

Men det er helt klart, at der formentlig også vil være mange danske familier, som vil drage et lettelsens suk over, at man forhøjer alderen for familiesammenføringsmuligheden til 24 år, for så kommer den unge mand i familien, som man har sendt til Amerika på et collegeophold, jo ikke tilbage med f.eks. en ny kone fra Amerika.

Men vi synes bare, at det er at være formynderisk over for folk, der faktisk er myndige,

og som burde kunne bestemme selv. Vi mener, at 24 år simpelt hen er for højt. Det vil jeg gerne sige helt ærligt.

Hr. Per Dalgaard sagde, at 90-95 pct. af dem, der kommer ind i Danmark, er antidemokrater og har en religion, der er helt fremmed over for Danmark. Det er for det første lodret forkert. For det andet erkender jeg fuldt ud, at der kommer personer ind i Danmark med antidemokratiske synspunkter. Der er også personer, der er født i Danmark, som har antidemokratiske synspunkter. Jeg vil oven i købet gå så vidt som til at sige, at der er personer, der har tæt tilknytning til politiske partier i Danmark, der har nogle antidemokratiske synspunkter.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold yderligere, idet fru Elisabeth Arnold lige kom ind på det her afslutningsvis: Er det ikke bekymrende for fru Elisabeth Arnold at opleve, at der er personer med antidemokratiske tendenser meget, meget tæt på hjertet af det danske folkestyre? Og er det ikke bekymrende, at der er kræfter meget, meget tæt på hjertet af det danske folkestyre, som sætter tro over Danmarks love og internationale konventioner? Bekymrer det ikke fru Elisabeth Arnold?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil gerne følge hr. Per Dalgaards spørgsmål til fru Elisabeth Arnold op. Hun blev spurgt, om ikke det bekymrede hende, at der er en meget stor tilstrømning af mennesker, der tilhører en religion, som principielt og erklæret sætter sig over ethvert lands lov, også den danske.

Nuvel, det bekymrer ikke fru Elisabeth Arnold, sådan måtte vi tolke svaret. Så vil jeg gerne spørge: Vil fru Elisabeth Arnold ikke medgive, at befolkningen er bekymret? Det er muligt, at fru Elisabeth Arnold ikke forstår befolkningens bekymring, men vil fru Elisabeth Arnold ikke medgive, at valgresultatet faktisk var en bekræftelse af, at befolkningen er dybt, dybt bekymret for, at den kriminalitetsspiral, der er sat i gang af tilstrømningen, vil fortsætte, indtil det bliver utåleligt at leve her i landet? Det er mit spørgsmål.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Både hr. Kamal Qureshi og hr. Jesper Langballe spurgte mig i virkeligheden om det samme problemkompleks, nemlig om forholdet mellem religion og politik, demokrati kontra en mere fundamentalistisk måde at leve på. Til begge spørgsmål kan jeg sige: Jo, jeg er bekymret over, at der i det danske samfund findes kræfter, som ikke mener, at landets love står over religiøse forskrifter.

Det bør være sådan for alle, der bor i Danmark, at landets love står over alle religiøse forskrifter. Sådan er det desværre ikke for alle, og vi må som politikere gøre alt, hvad vi kan for, at vores børn bliver opdraget i den respekt for landets love, som vores grundlov tilsiger.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det synes jeg da lød fornuftigt. Så må jeg spørge fru Arnold: Hvordan har fru Elisabeth Arnold det med, at der i hendes eget parti ligger holdninger, som giver udtryk for det, som fru Elisabeth Arnold lige tog afstand fra?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg vil fortsætte spørgsmålet med at spørge fru Elisabeth Arnold: Betyder det så, at den friskolelov, som bl.a. betyder, at små børn kan blive opdraget helt frit svævende fra det danske samfunds normale måde at leve på i de såkaldte koranskoler, ikke også vækker bekymring? Og vil fru Elisabeth Arnold nu tage fat på at få den ændret, så de borgere og de børn vokser op og ved, hvad det vil sige at leve i et demokratisk samfund og ved, at religionen ikke står over et lands love? Er det noget, som fru Elisabeth Arnold og Det Radikale Venstre vil tage sig af?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til fru Pia Kjærsgaard vil jeg sige, at jeg er modstander af princippet om, at religiøse forskrifter kan stå over danske love, uanset i hvilket parti sådanne synspunkter måtte befinde sig. Jeg er indædt modstander af, at landets love kan blive overrulet af religiøse forskrifter.

Til hr. Per Dalgaard vil jeg sige: Koranskoler er det, der kan sammenlignes med danske søndagsskoler, men friskoler med muslimsk baggrund er noget andet, og de er underkastet friskoleloven. Undskyld, jeg er så pernitengrynet.

Det er ikke, fordi jeg vil irettesætte hr. Per Dalgaard, men jeg vil blot sige, at jeg også synes, det er bekymrende, at der er friskoler, som ikke opfylder de krav, der er i friskoleloven til, at man skal levere en undervisning, der står mål med det, der skal ydes i den danske folkeskole.

Det er jo også derfor, at der er friskoler, som har fået frataget deres tilskud, og de har måttet lukke. Det er jo derfor, vi overhovedet har reguleringen under friskoleloven. Der skal være opsyn med disse skoler, og der skal være mulighed for at fratage dem tilskud, og det er der også. Det har jo vist sig.

Men friskoler er en væsentlig del af den danske frihedstradition, og det skal være muligt at oprette friskoler med religiøs baggrund. Det kan også være indremissionsk baggrund, det kan være med mange andre baggrunde. Men der skal være tilsyn med dem, og det skal være muligt at fratage dem tilskuddet. Det sker også.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Man kan sige meget dårligt om den nye regering, og det gør vi også gerne i Enhedslisten. Men jeg synes ikke, en af de dårlige ting er, at den stikker sin politik på udlændingeområdet under stolen.

Der synes jeg, at tingene bliver sagt nogenlunde lige ud af posen, og det respekterer vi, for det gør det jo muligt, at folk kan vurdere og se en forskel på, hvem der har magten, og så kan de vælge ud fra det, og det er jo, som det skal være.

Med den syndflod af ændringer, vi har set, skal det indrømmes, at det kan være svært at få overblik over dem alle sammen og især over konsekvenserne. Det er det helt åbenlyst også for regeringen selv. Men målet med det, man laver, er jo rimelig klart: Der skal færre udlændinge hertil, og dem, der kommer hertil, skal i hvert fald yde noget mere for at blive en del af det danske samfund.

Nu synes vi i Enhedslisten ikke, der er noget galt i at ønske færre flygtninge i verden. Vi var sådan set mest lykkelige, hvis der overhovedet ikke var nogen flygtninge i verden. Men det kræver jo nok, at vi får skabt nogle ganske andre forhold i verden, i hvert fald i den fattige del af verden. Derfor er det jo også så underligt – det bliver vi nødt til at minde om i denne her sam-

menhæng – at vi samtidig har en regering, som skærer ned på ulandsbistanden.

Det vil sige, at vi får skabt en i sandhed grotesk situation: Man ønsker færre flygtninge i Danmark, og samtidig lukker man af for de udviklingsprojekter i den del af verden, folk må flygte fra, hvilket selvfølgelig betyder, at der bliver flere grunde til, at folk bliver nødt til at flygte.

Kl. 14.35

Ikke nok med det. Vi oplever også helt aktuelt, hvordan regeringen spiller et politisk spil, f.eks. spillet om den irakiske hærchef, som USA ønsker at bruge mod sin tidligere ven Saddam Hussein.

Hærchefen mistænkes for at være medansvarlig for folkemord på op mod 180.000 kurdere i Nordirak. Men det har alligevel ikke været muligt at få regeringens utvetydige garanti for, at den vil gøre alt, hvad der står i dens magt for, at han ikke får lov at forlade landet, før det er afklaret, om der skal rejses sag mod ham for hans eventuelle medansvar i denne her sag.

På den baggrund kan man jo stille spørgsmålet: Skal det være fuldstændig omkostningsfrit at forårsage titusinder af døde og sende folk på flugt, bl.a. her til Danmark? Men den slags spørgsmål interesserer ikke regeringen voldsomt meget. Derimod er den ene stramning efter den anden over for de folk, der er blevet tvunget til at flygte, det, der sættes i højsædet.

Regeringen hævder, at man skal have integration gennem arbejde. Fint. Problemet er bare, at det reelle indhold i regeringens politik er integration gennem diskrimination. Den linje, der lægges frem, bygger ikke op til en fremtid for flygtninge og indvandrere her i landet. Efter vores opfattelse skabes der i stedet for utryghed og usikkerhed, hvilket betyder, at den i forvejen ikke særlig imponerende integrationsindsats, som eksisterede før regeringsskiftet, ikke bliver bedre, tværtimod.

Hele grundstrukturen, 7 års usikkerhed for fremtiden, slår tonen an. Hvordan forestiller man sig, at det vil virke motiverende, når folk i 7 år skal gå i usikkerhed over, om det, de nu måtte være i gang med – at lære sproget, at få en uddannelse, at få et arbejde – måske fra den ene dag til den anden kan blive afløst af en udvisning?

Selvfølgelig vil det ikke føre til mere integration, og i virkeligheden er det måske heller ikke regeringens og støttepartiernes ønske. Det skal være usikkert, det skal være utrygt, det skal

være midlertidigt, for så ender det jo nok med, at en del folk vælger at søge et andet sted hen.

Når dertil lægges, at regeringen med sin politik for udbygning af arbejdskraften til halv pris ønsker at skabe en ny underklasse, som modstandsløst og følgelig accepterer de ringeste jobvilkår, så har man et billede på, ikke bare hvad der venter nydanskere i Danmark, men også de rigtige danskere, der ikke er inde på arbejdsmarkedet. For hvorfor skulle man begrænse disse banebrydende indsatser til flygtninge og indvandrere? Hvorfor ikke gå videre til andre marginaliserede grupper i samfundet?

Derfor er det vores bestemte overbevisning, at det her forslag ikke vil føre til integration. Det vil tværtimod føre til øgede modsætninger og øget konfrontation.

Man kan undre sig over en række af de forslag, som er lagt frem. Man kan undre sig over, at man f.eks. har valgt at lægge et forslag frem, som betyder, at der ikke bliver mulighed for at sikre folk, der flygter fra hæere, som begår folke mord. De får ikke mulighed for at opholde sig i Danmark.

Man kan undre sig over, at det ikke er muligt at give folk, der søger til en ambassade for at få asyl og er forfulgt og har særlig tilknytning til Danmark, lov til at være i Danmark. Man kan undre sig over, at man går ned og tager et område som forældre over 60 år og forhindrer, at de kan blive familiesammenført til Danmark, når man ved, hvor få det er.

Men årsagen til det ligger nok i én ting, og det bliver så min afsluttende bemærkning, nemlig den ene ting, at man måske har opdaget, at hvis konventionerne skal overholdes, hvilket er udgangspunktet, så er der i virkeligheden vist ikke så meget at komme efter. Derfor bliver man nødt til at gribe til de her tiltag.

Jann Sjursen (KRF):

Regeringen har fremlagt to planer for, hvordan man vil gribe hele udlændingeområdet an. Det ene papir lover stramninger, det andet papir lover en bedre integration.

Det sidste papir har vi endnu ikke set udmøntningen af rent lovgivningsmæssigt, det vil først komme til efteråret.

Jeg vil godt, inden jeg kommer tilbage til mine betragtninger omkring L 152, sige, at vi ser frem til lovforslagene netop på det område; ikke mindst fordi vi håber, at det dér vil være muligt for Kristeligt Folkeparti og for flere andre partier i Folketinget end blot V, K og O at finde hinan-

den omkring en forbedret og forstærket integrationsindsats.

Kl. 14.40

Når det gælder L 152, et af de lovforslag, der tager udgangspunkt i det, man kunne kalde strammerpakken, kan vi fra Kristeligt Folkepartis side ikke støtte lovforslaget. Vi er imod, at de facto-begrebet afskaffes, sådan som regeringen foreslår det, også selv om regeringen må erkende, at andre konventioner end FN's flygtningekonvention binder Danmark i forhold til, hvilke asylanter der skal have ophold her i Danmark.

Vi er imod, at man ændrer den nuværende 3-års-regel for, hvornår man kan få permanent opholdstilladelse, til en 7-års-regel. Vi mener, at et så langt tidsrum, før man egentlig kan få permanent opholdstilladelse, reelt kan være med til at modvirke integrationen.

Jeg skal medgive, at Kristeligt Folkeparti også på det område har foreslået ændringer. Vi har faktisk tidligere foreslået en ny 5-års-regel, hvori man medregnede den tid, der er gået med at behandle den konkrete sag, så det ikke alene er 3 eller 7 år, der skal være afgørende for det, men at sagsbehandlingstiden altså indregnes. Men vi kan ikke tilslutte os den nye 7-års-regel.

Vi kan heller ikke tilslutte os den nye 24-års-regel for, hvornår man kan indgå ægteskab og få familiesammenføring. Vi mener, at det er en umyndiggørelse af mennesker, der i øvrigt har nået myndighedsalderen, nemlig 18 år, at man indfører denne regel. Vi erkender, at der er brug også for nye initiativer. I forhold til at begrænse antallet af tvangsægteskaber har vi jo tidligere på det område foreslået, at man i højere grad i forbindelse med behandling i Udlændingestyrelsen af ansøgninger om ægtefællesammenføring gennem obligatoriske interview gav rum til de unge til at kunne sige fra, hvis ægteskabet ikke indgås frivilligt. På den måde kunne man komme flere af tvangsægteskaberne til livs.

Endelig vil jeg nævne et af de elementer, som regeringen også har med i sit lovforslag. Vi mener dog ikke, at det er en styrkelse af hverken Flygtningenævnets eller flygtninges retssikkerhed, at man nu ønsker at trække Dansk Flygtningehjælp ud af Flygtningenævnet, eller for den sags skyld Udenrigsministeriet, som altså også ryger ud. Vi savner på det område logikken i, at Integrationsministeriet får lov til at forblive i Flygtningenævnet, hvorimod Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet skal ud. Som nogle ordførere, blandt andre fru Else Theill Sørensens fra regeringspartiet De Konservative,

sagde tidligere, jamen så skal de ud, fordi de er parter i sagen. Hvis ikke også Integrationsministeriet er part i sagen, om jeg så må sige, så ved jeg ikke, hvad det er.

Men vi ser hellere, at man opretholder den nuværende sammensætning af Flygtningenævnet og får den ekspertise med i den behandling, der sker i nævnet, fra såvel Dansk Flygtningehjælp som Udenrigsministeriet, når sagerne bliver afgjort dér.

Lad mig sige, at vi sådan set i forhold til de dele af regeringens lovforslag, der vedrører, at man i højere grad skal efterprøve opholdsgrundlaget, også inden man tildeler permanent opholdstilladelse, er enige i, at det skal man gøre. Det fremgår af den nuværende udlændingelov, at den mulighed har man, og at der egentlig er tale om det, man godt kunne kalde en midlertidig opholdstilladelse, indtil man får permanent opholdstilladelse.

Men der har været meget automatik på det område, og man har reelt ikke efterprøvet opholdsgrundlaget, inden man har meddelt tidsbegrænset eller permanent opholdstilladelse. Den del – uafhængig af alt det andet – er vi sådan set enige i, for vores asylinstitut går jo ud på, at mennesker, der er blevet forfulgt, mennesker, der har haft brug for beskyttelse, selvfølgelig skal have den i Danmark. Men når det beskyttelsesbehov ikke længere er der, skal de selvfølgelig repatrieres efter de regler, der gælder i den pågældende lov. Medmindre der altså er gået så lang tid i Danmark, at man må sige, at nu er det ikke rimeligt at sende folk hjem; nu skal de have lov til at starte på ny i Danmark og vide, at de kan blive her permanent.

Jeg skal også sige, at den del af regeringens lovforslag, der vedrører stramninger, når det gælder familiesammenføringsreglerne for familiesammenføring med forældre over 60 år, også er noget, vi tidligere har foreslået fra Kristeligt Folkepartis side af integrationsmæssige hensyn. Så der er da de par enkeltelementer i lovforslaget, hvor vi er enige, men samlet set bliver det helt klart en afvisning af L 152 fra Kristeligt Folkepartis side.

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har et enkelt spørgsmål til hr. Jann Sjørnsen, for det har ofte ved tidligere lejligheder undret mig, at Kristeligt Folkeparti ønskede at ophæve

muligheden for familiesammenføring med forældre over 60 år.

For det første er det meget få personer, det drejer sig om, og for det andet er det jo rigtigt, at det kan være vanskeligt for personer over 60 år at blive integreret i Danmark. Men de sammenføringsønsker, der er for forældre over 60 år, er jo netop i områder, hvor der er et meget tæt familiesammenhold, og hvor de yngre generationer forsørger de ældre, og hvor det er et spørgsmål om, at man skal følge den tradition, der siger, at når man bliver gammel, så bliver man forsørgt af sine børn.

Jeg vil ikke gøre mig lystig på Kristeligt Folkepartis vegne, men det er dog trods alt en traditionel familiestruktur, som man dér slår i stykker, hvis man ikke giver mulighed for at få en forælder, som ellers ikke kan blive forsørgt, til Danmark. Derfor synes jeg ikke, at det harmonerer rigtigt med det menneskesyn, jeg normalt forbinder med Kristeligt Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg synes, at det er et udmærket spørgsmål, som fru Elisabeth Arnold rejser.

Jeg vil sige, at når vi har taget det standpunkt i den diskussion, som vi har, er det altså integrationsmæssige hensyn, der gør det, og fru Elisabeth Arnold erkender også, at folk, der kommer hertil i en relativt, jeg understreger relativt sen alder, forældre over 60 år, kan have svært ved at blive integreret på grund af sproglige barrierer m.v. i det danske samfund.

Jeg vil dog sige helt klart, at vi har den undtagelse i vores forslag, at hvis herboende børn er de eneste, der kan forsørge forældrene eller de pårørende, så synes vi, at det er i orden. Men har forældrene over 60 år andre børn eller nære pårørende i deres hjemland, så synes jeg ikke, at man skal give tilladelse til familiesammenføring.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt sige, at det forstår jeg ikke, for det, vi snakker om, er godt 200 tilfælde om året, og mig bekendt er det allerede i dag sådan, at den tilladelse kun gives, hvis der ikke er andre, der kan tage sig af de forældre.

Hvis de forældre har andre i hjemlandet, som kan tage sig af dem, så gives tilladelsen simpelt hen ikke. Jeg mener derfor, at den ændring, som hr. Jann Sjursen skitserer, er sådan, som virkelig-

heden er i dag. Og det er altså den virkelighed, nogle vil lave om, for regeringen vil fuldstændig fjerne muligheden for at få forældre over 60 år til Danmark, selv om man kan forsørge.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke for en efter omstændighederne særdeles saglig debat.

Først vil jeg takke fru Else Theill Sørensen og fru Birthe Rønn Hornbech, som så fremragende og kyndigt og med megen vægt har forsvaret det, som regeringen her lægger frem, men jeg vil også gerne takke de øvrige ordførere, som er gået ind i detaljerne og har været for dele og imod andre dele. Jeg synes, at vi har haft en værdig førstebehandling af dette vanskelige forslag.

Både fru Sophie Hæstorp Andersen, hr. Kamal Qureshi og fru Elisabeth Arnold fremfører dette med, at vi kun skal satse på integrationsdelen, for vi kan jo alligevel ikke rigtig gøre noget ved tilstrømningen, og hvad gør det også med tilstrømningen, hvis bare vi får integreret folk. Det er en bekvem holdning, det forstår jeg godt, men den bygger på en illusion, for hvis man vil have integration, er man f.eks. nødt til at stille nogle stærkere betingelser, før man får familiesammenføring: betingelser om selvforsørgelse.

Hvis man vil have, at de familier, der etableres i Danmark, får børn, som også kan klare sig i Danmark, så er det altså en stor fordel, at disse familier ikke bygger hele deres eksistens på kontanthjælp. Det er jo i dag sådan, at det er grundlaget for det store flertal af familier, der etableres efter gældende familiesammenføringsregler. Livsgrundlaget er kontanthjælp. Hvis man vil ændre ved det, bliver man nødt til at stille krav, før der kan ske familiesammenføring:

Kl. 14.50

24-års-kravet har med dette at gøre. Men 24-års-kravet er jo også nødvendigt for at undgå, at generation efter generation viderefører integrationsproblemerne, for når den ene ægtefælle er arrangeret til Danmark, vil vedkommende have meget svært ved at få job; vedkommende vil være fremmedsproget; sproget i hjemmet vil være det fremmede sprog og ikke dansk, og også næste generation af børn vil vokse op og have vanskeligt ved at klare sig i det danske samfund, specielt hvis forældrenes eneste livsgrundlag er bistandshjælp.

Så kan man sige, som Socialdemokratiet gør: O.k., vi accepterer 24-års-reglen på prøve. Men vi vil ikke have tilknytningskravet, føjes det til.

Jeg bliver nødt til at sige, at hvis ikke man også har tilknytningskravet, så virker det ikke. Der er jo intet, disse emsige forældre hellere ser, end at deres unge kommer en tur til hjemlandet og bliver gift der, lever nogle år der og får børn og så kommer tilbage til Danmark. Det er det, forældrene allerhelst vil have. Vi vil hjælpe de forældre, som ikke ønsker integration, ved at stille et 24-års-krav uden også at have et tilknytningskrav.

Det er tilknytningskravet, der bevirker, at 24-års-reglen hjælper og sikrer, at de unge selv kan vælge. De unge, som er vokset op og har gået i danske skoler og er blevet mere danske, end deres forældre aner, og som derfor kommer i frygtelige problemer, når hele familiens pres får dem til at indgå et ægteskab, som de ikke selv har valgt. Tingene hænger sammen. Det er en illusion at sige, at man kan løse problemerne i Danmark ved blot at forbedre integrationen. Det er en illusion at tro, at man ikke også er nødt til at se på tilstrømningen og stille nogle krav, sådan som vi her foreslår.

Så tør jeg måske tilføje, at hvis det hele kan klares med integrationen, hvad er så grunden til, at tilstanden, når det gælder integrationen, er blevet værre og værre? Jeg tror ikke, det er, fordi den tidligere regering havde ond vilje, men fordi den ikke kunne enes om at gøre noget som helst ved det. Men det kan et flertal altså nu, og så gør vi det. Så vil vi gerne bevise i handling, at det er det, der hjælper på integrationsproblemerne eller i hvert fald kraftigt medvirker dertil.

Fru Pia Kjærsgaard brugte udtrykket: Tilstrømningen skal standses. Det har hun tidligere sagt, og det er et ærligt standpunkt. Det kan regeringen ikke leve op til. Vi siger, at tilstrømningen skal begrænses. Det samme gør den tyske regering med støtte fra partiet De Grønne. Det står allerførst i den nye tyske lov, at man nu vil have mulighed for at styre og begrænse tilstrømningen.

Jeg håber, at fru Pia Kjærsgaard trods alt foretrækker en begrænsning af tilstrømningen frem for, at tingene flyder videre, og derfor håber jeg på støtte til lovforslagene.

Hun savner noget om hjemsendelse og vistnok også noget om hjælp i nærområder. Jeg vil gerne give tilsagn om, at regeringen vil være særdeles aktiv på begge felter. Vi har en aftale med den jugoslaviske regering om, at nu tager Serbien og Montenegro sine egne borgere tilbage, og det vil ske her om et par måneder, og det

vil altså betyde, at flere hundrede, som ikke kan få asyl, nu langt om længe kan komme tilbage.

Kl. 14.55

Vi vil forsøge at indgå tilsvarende aftaler med så mange som muligt, og det er regeringens politik, at det både i Danmark og i andre EU-lande og i EU selv bør være sådan, at det er en selvfølgelig forudsætning for aftaler om bistand og om handel og andet, at de lande, vi indgår aftaler med, tager deres egne borgere tilbage, hvis de ikke kan få asyl i vore lande. Det skal vel at mærke være et solidarisk princip, så landene hjælper hinanden, således at det, hvis det drejer sig om et land, som Danmark ikke har samhandel med, også skal vedrøre samhandel med vore nabolande, hvis det land ikke vil tage sine egne borgere tilbage.

Jeg håber, at den danske kommissær, Poul Nielson, nu vil gøre noget ved det. For det ville han jo ikke, da han tiltrådte. Siden har han ændret mening. Men har han gjort noget ved det? Det vil jeg meget gerne som europaminister bore i. Jeg kan fortælle, at vi har drøftet det på et uformelt ministermøde, og samme sag vil blive drøftet igen den 13. september, når der er uformelt ministermøde i Danmark. Så vidt muligheden for hjemsendelse.

Med hensyn til hjælp i nærområder nå jeg give, jeg tror, at det var fru Pia Kjærsgaard, fuldstændig ret i, at hjælp i nærområder og dansk udviklingsbistand intet har med hinanden at gøre. Vi har jo hørt påstanden især af den tidligere udviklingsminister, der elskede at spørge, hvordan den daværende opposition kunne foreslå nedskæringer i udviklingshjælpen, samtidig med at den ville hjælpe flere i nærområderne? Hvorefter Dansk Flygtningehjælp kom ud med følgende budskab: De to ting har ikke noget med hinanden at gøre.

Flygtningehjælpen har siden sendt den nuværende regering et oplæg om, hvorledes man kunne omprioritere udviklingshjælpen, således at der blev en øget hjælp i nærområder, i flygtningeproducerende områder, som det hedder med et dårligt udtryk. Det vil regeringen gerne søge at iværksætte, således at der kan blive den sammenhæng, der hidtil ikke har været imellem udviklingsbistanden og hjælp i nærområder, så flere flygtninge kan hjælpes i nærområderne, dér, hvor 95 pct. af dem, og vel at mærke de 95 pct. dårligst stillede, befinder sig.

Så vil jeg blot til fru Pia Kjærsgaard sige, at jeg godt har hørt, at jeg er refereret for at sige, at det slet ikke var regeringens formål at begrænse

tilstrømningen. Jamen alle kan jo læse det, vi skriver, og jeg har også lige sagt, at det er et led i vores integrationspolitik, at vi må stille nogle større krav i forbindelse med tilstrømningen. Det er det, vi gør, og det vil reducere tilstrømningen ganske markant. Det kan jeg garantere for. Det kan man i øvrigt allerede se på flygtningetilstrømningen, som falder i Danmark, mens den stiger i andre lande. Det skyldes jo bl.a., at der er menneskesmuglere og andre, som holder øje med, hvordan reglerne er. Sådan er verden jo syet sammen.

Jeg tror, at jeg sagde til den internationale presse, at problemet ikke så meget er antallet af udlændinge i Danmark. Problemet er antallet af udlændinge på kontanthjælp, som er arbejdsløse osv. Dét er problemet. Hvis det var som i Canada, at arbejdsløsheden og kriminaliteten var den samme blandt udlændinge som blandt danskere, så er det slet ikke sikkert, at vi havde haft denne debat. Men sådan er det altså ikke.

Vi har en tragisk situation, som kun overgås af den svenske. I Sverige er det kun 13 pct. af dem, der kom for 7 år siden, som lever uden offentlig hjælp. Hvilket mere tragisk monument over fejlslagen folkehjems politik kan man forestille sig? Kan man forestille sig noget værre?

Fru Elisabeth Arnold var lidt ophidset og echaufferet over dette med tilknytningskravet. Men jeg vil gerne sige, som fru Birthe Rønn Hornbech allerede har sagt, at det tilknytningskrav har vi overtaget fra den tidligere regering. Det gælder allerede for dem, der ikke er danske statsborgere. Det nye er, at nu gælder det også for danske statsborgere.

Kl. 15.00

Så der er ikke grund til, at den tidligere regering sætter spørgsmålstejn ved administrationen, ved bøvlet og: Kan vi nu skelne? Eller: Kan man være bekendt at vurdere folk individuelt? For det har vi alt sammen tænkt os at overtage fra den tidligere regering blot med to ændringer: Den ene er, at det nu også gælder danske statsborgere, hvorved vi reducerer diskriminationen, og det andet er, at nu skal der i stedet for lige stor tilknytning altså være større tilknytning til Danmark.

Men det er jo en marginal ændring, som ikke er nogen revolution. Det er dette med, at det også gælder danske statsborgere, som betyder noget, for andengenerationsindvandrere er jo typisk danske statsborgere, og det er der, vi har de problemer, vi taler om.

Til hr. Sjursen vil jeg sige: Tak for de positive meldinger. Der var også nogle negative meldinger. Vi kan ikke acceptere dette med, at 7 år kun skal være 5 år, og at det skal være inklusive sagsbehandlingsperioden, for derved belønner man dem, der trækker sagsbehandlingsperioden i langdrag, og det er der altså mange, der gør. Så alene af den grund kan vi ikke benytte den model.

Med hensyn til hr. Søren Søndergaards hærchef vil jeg bare sige, at den sag skal vi jo sikkert dyrke også i kommende spørgetider. Regeringen siger, hvad den er nødt til at sige i den sag, altså det, som alle andre lande i samme situationer siger, og det vil den blive ved med at sige.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg ved ikke, hvordan integrationsministeren selv har det med efter en valgkamp, hvor man sagde »tid til forandring«, at sige, at man jo her har overtaget Socialdemokratiets tidligere model til vurdering af tilknytningskravet, samt at man faktisk har lavet en lille marginalændring, for nu gælder den også danske statsborgere.

Jeg ved ikke, hvordan en liberal minister har det med at sige, at den socialdemokratiske regerings politik, som gik ind og indskrænkede folks frihedsrettigheder, er noget, man som liberal minister godvilligt tager på sine skuldre og oven i købet roser ved at sige: Vi har kun lavet en marginal ændring, og nu gælder den bare statsborgere også.

Der er virkelig sket et eller andet skizofrent i dansk politik, når jeg som SF'er skal stå og vise en udlændingepakke frem, som har en overskrift, der hedder »Frihedens århundrede«, mens integrationsministeren med sin liberale baggrund overtager socialdemokratisk politik.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Elisabeth Arnold og derefter fru Sophie Hæstorp Andersen. Ministeren siger, når han vil til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er jo ikke rigtigt, når integrationsministeren siger, at den tidligere regering ikke kunne blive enig om noget. Vi gennemførte strubevis af stramminger. Vi indførte f.eks. boligkrav ved familiesammenføring. Vi indførte nogle alderskrav. Vi indførte nogle forsørgelseskrav.

De var ikke alle sammen lige heldige. Nogle af dem var virkningsfulde i den forstand, at man i hvert fald opnåede, at personer ikke stuede sig sammen i for små lejligheder osv., men de var ikke alle sammen behagelige at gennemføre. Vi fik også lov til at stå ganske alene med dem i mange tilfælde, og det må vi Radikale jo også tage medansvar for. Det gør vi også. Vi løber ikke fra ansvaret.

Men når integrationsministeren nu siger, at vi bare har overtaget tilknytningskravet fra den tidligere regering, så er der altså en meget væsentlig forskel mellem det og så at tilføre et tilknytningskrav for en dansk statsborger. Jeg har altid opfattet det sådan, at når man var dansk statsborger, havde man hjemme i Danmark, og så havde man et dansk pas. Det betød, at man altid var velkommen i Danmark, uanset hvor galt det gik ude i den store verden. Man kunne altid komme tilbage til sit fædreland. Man havde sit danske pas. Det var dér, man havde hjemme.

Nu kommer vi i en situation, hvor man kan sige til danske statsborgere: Ja, ja, ja, det med det danske statsborgerskab og det danske pas gælder alligevel ikke, for du må ikke bo her sammen med den ægtefælle, du har valgt, for ægtefællen hører til et andet sted.

Det strider muligvis ikke mod nogen konventioner, men det strider altså imod min opfattelse af, hvordan et fædreland skal være over for sine borgere. Jeg synes, at det strider imod anstændighed, for at sige det rent ud.

Kl. 15.05

Det vil ramme alle ægteskaber mellem danskere og udlændinge. Det vil betyde 4.000 mennesker om året, der skal have kulegravet deres forhold. Det er spørgsmålet, om det overhovedet er i overensstemmelse med grundlovens § 70.

Til sidst vil jeg gerne spørge: Hvorfor er danskerne så fint og sart et folkefærd, så de ikke kan tåle at blive blandet op med nogle andre?

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Nu står ministeren og revser og siger, at han hører fra Socialdemokratiet, at vi nu kun satser på integrationsdelen, fordi tilstrømningen ikke længere er et problem, og at det er en uklog holdning.

Nej, det er jo netop en klog holdning, for det er ikke tilstrømningen, der spiller ind her i de kommende år. Men det, der er problemet i dag –

ministeren siger det også selv – er ikke, at vi har udlændinge i Danmark, men at vi har udlændinge, der er på kontanthjælp. Vores svar er integration, integration, integration. Giv dem et arbejde.

Derfor har vi sagt hele tiden, at integration er vigtig, og den er særlig vigtig lige nu, for store dele af det danske arbejdsmarked har på alle områder brug for mennesker; har brug for endnu flere i de kommende år som socialhjælpere, som sygeplejersker, som læger, som lærere.

Derfor kom Socialdemokratiet med sit oplæg til en bedre integration. For vi hørte jo ikke noget fra regeringen. Den nyttilkomne regering talte ikke om andet end stramninger, samtidig med at man fortalte, at det er et problem at have udlændinge på kontanthjælp.

Vi er kommet med et oplæg til integration, og vi har set med tilfredshed, at det har fået Venstre og De Konservative til at følge trop. Men det er altså for sent, og 80 mio. kr. er allerede sparet på integrationskontoen. Det er for dårligt.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Til hr. Kamal Qureshi: Jeg har ikke sagt, at det nødvendigvis er let at foretage disse individuelle vurderinger af tilknytningskravet. Jeg har blot sagt, at det ikke er noget nyt. Der findes en administrativ praksis, som er indført af den tidligere regering. Det er den, vi nu vil benytte på en lidt anden måde og over for en større gruppe.

Til fru Elisabeth Arnold: Det er rigtigt, at den tidligere regering gjorde mange ting. Det synes jeg også man skal anerkende. Men det var vel lige præcis problemet med tilstrømningen, man ikke fik tacklet. Man fik ikke stillet krav i forbindelse med familiesammenføring, og det var det, der gjorde, at borgmestrene blev så fortvivlede.

Det vil jeg også sige til fru Sophie Hæstorp Andersen: Spørg kommunerne, om tilstrømningen slet ikke er et problem. Nu skal jeg til at fortælle dem, hvor mange tusinde der skal ud nu her i år. Og så vil de svare: Ja, kære minister, du sender os et antal, og så viser det sig, at en stribe skal have familiesammenføring, og der er adskillige børn osv.

Spørg kommunerne, vil jeg sige til fru Hæstorp Andersen, om tilstrømningen slet ikke er et problem, og om den slet ikke giver integrationsproblemer. Jeg støtter mig trygt til kommunernes svar.

Derfor har vi jo altså også det, der har med flygtningestrømningerne at gøre, hvor vi går ind

til konventionerne og holder os til dem, sådan som jeg også har forstået, at den tyske regering nu vil gøre. Det er derfor, at jeg også har sagt til folk fra udlandet, som hører på det, at vi såmænd blot er i den situation, at vi nærmer os det europæiske gennemsnit på forskellige felter. Vi er absolut ikke alene på den vej, som den danske regering her betræder.

Så vil jeg ikke have siddende på mig, at regeringen mener, at danskerne ikke tåler at blive blandet op med andre. Vi har udenlandsk blod i os alle sammen. Det ses på vores forskellige farver og næser osv. Jeg er i hvert fald selv en af dem. Det har altså ikke noget med det at gøre. Og grundlovens § 70 skal vi også nok overholde.

Det er disse meget mere jordnære ting, vi taler om. Jeg mener helt ind i min inderste sjæl, at vi med den kombination af krav i forbindelse med tilstrømning og langt bedre integrationspolitik, som også har at gøre med at stille krav, gøre de nyttilkomne en tjeneste, og vi spørger deres organisationer, om de ikke støtter store dele af det, vi kommer med. De kommer jo ofte fra deres hjemlande med sunde, borgerlige holdninger, der minder om regeringens, og forstår godt, at der skal strammes op på det økonomiske.

Kl. 15.10

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Ministeren får rig lejlighed til at svare, kan jeg godt love.

Der er nu på listen fru Pia Kjærsgaard, hr. Søren Søndergaard, hr. Jesper Langballe, fru Else Theill Sørensen. Og derefter de tre første for anden gang. Så det er fru Pia Kjærsgaard nu.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg synes, ministeren holdt en pæn og afdæmpet tale, men jeg mangler alligevel stadig væk nogle svar. Jeg har spurgt så mange gange om det. Skal man tage det sure med det søde? Hvad med de andre forslag, indfødsretslovgivningen, integrationslovgivningen og nu udlændingelovgivningen? Skal de behandles i sammenhæng, eller vil ministeren sådan kaste godbidder ud til de forskellige partier?

Så må jeg fastholde over for ministeren, at jeg mener, at problemet er antallet og alene antallet, og hvor er jeg dog enig med ministeren i den sidste bemærkning, som kom til fru Elisabeth Arnold. Det er ganske utilstedeligt, at man skal stå og høre på sådan nogle bemærkninger om, at vi ikke kan blandes. Hvad er det for en gang

vås? Det, det drejer sig om, er antallet, som Danmark ikke har kunnet klare i en lang årrække.

Så vil jeg lige bede ministeren bekræfte et par ting. Når nu der bliver sagt af Socialdemokratiets ordfører, at erhvervslivet skriger på arbejdskraft, og at vi bliver nødt til at integrere, fordi de skal ud på arbejdsmarkedet, er det så ikke sådan, at stort set samtlige af de fremmede, der er kommet til Danmark gennem en årrække, er arbejdsløse? Er det ikke bare sådan, at hvis man virkelig vil, jamen så kan man jo bare ansætte? Problemet er jo, at kvalifikationerne langt fra er i orden. Det er den dårligste del, vi får. Det er de uuddannede, det er analfabeterne, det er dem fra den tredje verden.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Ministeren var meget optaget af at give den ny regering æren for, at den såkaldte tilstrømning var faldet. Kunne ministeren oplyse Folketinget, om det fald startede før eller efter folketingsvalget?

Så vil jeg godt spørge om ambassaderne. Jeg har spurgt andre, og jeg vil også godt bede ministeren om at kommentere det.

Ministeren afviser at indregne den tid, man er i landet, mens sagen behandles, som en del af den tid, der skal gå, før man ikke kan sendes ud igen. Jeg vil godt spørge: Hvilken fordel har man af at trække sagen i langdrag, hvis den tid, sagen behandles, ikke indgår i den samlede tid? Det kan jeg simpelt hen ikke forstå. Vi er måske nogle, som synes, at det er et voldsomt krav, at et barn, som kommer sammen med sine flygtede forældre i en alder af 7 år, i hele folkeskoleforløbet og frem til vedkommende går ud efter niende klasse, ikke ved, om vedkommende kan blive permanent i Danmark.

Til sidst angående hærchefen vil jeg lige sige til ministeren: Det er jo sådan set ministerens partier, der har et problem. Det var dem, der stod i Folketingssalen gang på gang og krævede svar fra den tidligere justitsminister og meddelte, at i det sekund, de fik regeringsmagten, ville den pågældende hærchef være bag lås og slå. Det er jo ikke noget, oppositionen har sagt, men det var noget, ministerens parti sagde.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes, jeg kan forstå på integrationsministerens svar, at integrationsministeren er enig med os i, at forudsætningen for, at det overhovedet

giver mening at tale om integration, er, at der bremses drastisk op for tilstrømningen, og når vi taler om opbremsning, ja, så er regeringens to kort afskaffelsen af de facto-begrebet og afskaffelsen af retskravet på familiesammenføring.

Jeg vil gerne med fare for, at jeg selv og andre kommer til at betragte mig som monoman, endnu en gang gentage mit spørgsmål nu til ministeren: Hvad ligger der i afskaffelsen af de facto-begrebet? Er det en afskaffelse af det princip fra 1983 om, at alle overalt på Jorden kan have et retskrav på at komme ind og få en flygtningesag behandlet? Og det principielle, det praktiske er: Hvordan vil ministeren forhindre, at de blot hober sig op med beskyttelsesstatus i stedet for at hedde de facto-flygtninge, men at realiteten bliver præcis den samme?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Så er det fru Elisabeth Theill Sørensen og derefter hr. Kamal Qureshi for anden gang.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):
Jeg vil godt nøjes med at hedde Else og ikke Elisabeth, og det kan vi måske nok blive enige om.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Undskyld.

Kl. 15.15

Else Theill Sørensen (KF):
Jeg vil gerne knytte en kommentar til det, fru Elisabeth Arnold sagde, om vi da virkelig skulle være sådan et fint og sart folkefærd, som ikke tåler at blive blandet med andre.

Jeg vil gerne sige til fru Elisabeth Arnold: Jo, vi tåler da at blive blandet med andre, men et af vores problemer er jo, at der kommer en hel masse mennesker til Danmark, som ikke vil blandes med os. De vil gerne bo i vores land og leve deres eget liv med deres egen kultur, deres egne familiemønstre, deres eget menneskesyn, som er fuldstændig anderledes end vores. Og det kan godt give et problem, når sådanne to grupper skal leve lige ved siden af hinanden uden lyst fra den ene side til overhovedet at blandes med os.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Jeg undskylder over for fru Else Theill Sørensen.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):
Måske skulle vi også få lidt bedre integration her i Folketinget, hvor vi også har grupper, som lever adskilt med hver deres kultur, hver deres familiemønstre og hver deres demokratiopfattelse. Der er mange steder i det samfund her, hvor vi godt kunne begynde at integrere tingene lidt bedre.

Det, jeg gerne vil sige til ministeren, er:

Vi er jo fuldstændig enige om, at det står katastrofalt til med integrationen i det danske samfund. Vi ved jo, at der er en kanonhøj arbejdsløshed, vi ved jo, at veluddannede mennesker bager pizzaer og kører taxa, men problemet er jo grundlæggende, at ministeren udelukkende vil stille krav til personer og ikke til systemer eller organisationer. Ministeren vil jo ikke stille krav til arbejdsmarkedets parter, ministeren vil jo ikke stille krav til kommunerne.

Jeg forstår ikke, at en liberal minister ikke sikrer de enkelte individers frihedsrettigheder, men bliver ved med at stille større krav til dem og ikke går efter systemet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):
Det skal være min sidste kommentar til ministeren, for ministeren sagde noget om at tage kommunerne med på råd og spørge kommunerne. Der opfattede jeg faktisk i begyndelsen ministeren lidt for snævert, for jeg troede, han talte om de kommuner, som var den direkte årsag til, at vi lavede de seneste stramninger i familiesammenførselsreglerne, nemlig de berømte socialdemokratiske kommuner på Vestegnen og deres borgmestre.

På grund af deres beklagelser over, hvor vanskeligt det var at styre familiesammenføringen, indførte vi f.eks. et boligkrav, og efter at vi indførte de krav, som blev gældende fra år 2000, sagde alle Vestegnens socialdemokratiske borgmestre: Fint, nu behøver vi ikke mere, sådan skal det være.

Men de kommuner, som ministeren talte om, var åbenbart de kommuner, som ifølge integrationsloven får placeret nyankomne flygtninge rundt omkring. Der har vi masser af glimrende eksempler på, at det går godt. Vi har endda nogle helt barokke eksempler på, at folk skriver til os og siger: Det er synd, der kun er otte flygtninge i den kommune, for de har ikke nogen at snakke med.

Så der er meget at snakke videre om med hensyn til kommunernes erfaringer, og det ser vi frem til fra Det Radikale Venstres side, når vi skal diskutere integration på et senere tidspunkt.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Sophie Hæstorp Andersen og derefter ministeren.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Mit indlæg ligger i klar forlængelse af fru Elisabeth Arnolds.

Vi fik at vide, at vi skulle spørge kommunerne, om tilstrømningen er et problem. Jamen vi har spurgt kommunerne om tilstrømningen er et problem, og de siger: Nej, det er det ikke. Det, der er problemet, er, at regeringen tager penge, som de skulle have brugt på at integrere, brugt på at hjælpe folk til at komme ind på det danske arbejdsmarked.

Derfor er det også bluff, når ministeren prøver at få det til at se ud, som om Socialdemokratiets og De Radikales politik omkring integrationen fejlede. Vi vil ikke bidrage til den myte, at integrationen er slået fejl i det her land. Der er meget, der kan gøres endnu, der er masser, der skal gøres i de kommende år. Vi har aldrig nogen sinde bidraget til, at nogen som helst kunne sige, at det her kunne løses i løbet af få år eller få måneder.

Grunden til, at ministeren jo er presset her i dag, er netop, at den socialdemokratisk-radikale regering har ført verdens strammeste lovgivning på udlændingeområdet, og det indser man nu, og man har ikke noget svar herpå andet end nogle endnu grovere stramninger og så i løbet af efteråret at komme med et integrationsudspil, der så er blevet fremrykket.

Kl. 15.20

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er altså mere enig med hr. Kamal Qureshi end med fru Sophie Hæstorp Andersen og fru Elisabeth Arnold. Han sagde: Integrationspolitikken er katastrofal. Arbejdsløsheden er kanonhøj. Begge dele kan efter min mening dokumenteres. Så hvad der end er sket og gjort, så er situationen altså ikke tilfredsstillende, og den er ikke i bedring. Den er ikke i bedring, og det hænger bl.a. sammen med tilstrømningen, det hænger sammen med de manglende krav. Det hænger sammen med, at det for det store flertal

slet ikke betaler sig at finde et job, og det hænger sammen med andre ting, som vi har prøvet at gøre noget ved i de to oplæg, vi er kommet med. Det ene om udlændingepolitikken, det andet om integrationen.

Men det fryder mig da, hvis de to talere har ret i, at kommunerne ikke mener, at tilstrømningen er et problem, og jeg vil i hvert fald skaffe mig en udskrift af denne debat. Så vil jeg starte med at læse den op for Kommunernes Landsforening og borgmestrene, når de kommer, og så kan vi høre, hvad de siger. Så kan mødet blive kort, og mine problemer blive lettere. Det ville være dejligt. Så jeg lover at lægge mig ordene på sinde og bære dem videre.

Hr. Kamal Qureshi spurgte, hvorfor vi ikke vil stille nogen krav til arbejdsmarkedets parter og til kommunerne. Det vil vi meget, meget gerne, men vi vil følge den danske model, som går ud på, at man prøver at forhandle sig til rette. Der er et fælles problem, som både arbejdsgiverne og kommunerne har interesse i vi løser, så hvorfor ikke forsøge at tale sig til rette. Det vil vi gøre.

Så vil vi gøre det, som staten kan gøre selv. Vi vil blive bedre til at ansætte nogle hos staten, og hvad der er endnu vigtigere, vi vil fjerne overflødige uddannelseskra. Selv om fru Mette Frederiksen og visse fagforeninger er imod det, så agter vi at fjerne overflødige uddannelseskra.

Når der så er fagforeninger og socialdemokrater, som siger, det må vi ikke, så kan alle se, hvem det er, der er imod, at de fremmede kommer ind på vore arbejdsmarkeder. Så er aben placeret, så kan man se, hvem det er, og hvad det er for kræfter, der forhindrer integrationen. Jeg håber ikke, vi skal opleve det, men vi vil gå ret barsk til værks, sådan at det vil kunne ses, at vi fjerner hindringer, for at udlændinge kan komme ind på arbejdsmarkedet og i uddannelserne.

Hr. Langballe spurgte, om jeg ikke kunne forklare dette med de facto-begrebets afskaffelse. Han er bekymret for, om de samme mennesker her bliver dækket af nogle andre begreber. Jeg synes, der i lovforslaget – så vidt jeg husker – er givet tre gode eksempler på, hvad forskellene er. Det ene er militærnægtere. Det andet er folk, der føler sig subjektivt forfulgte, men som ikke er det objektivt. Det tredje eksempel, som jeg tror er nævnt, er medlemmer af militser, som frygter at vende tilbage.

De eksempler er, som jeg siger, eksempler, men de illustrerer dog, at der er en forskel på det

flygtningebegreb, vi hidtil har kørt med, og så det, der følger umiddelbart af konventionerne.

Vi vil nu gøre ligesom andre lande og bygge direkte på konventionerne. Der kan man læse, hvad det er for nogle fælles forpligtelser, vi har påtaget os. Dem vil vi leve op til, men ikke så meget mere.

Så vil jeg sige til hr. Søren Søndergaard, at vi har jo ikke i øjeblikket nogen hjemmel til at sætte hærchefen bag lås og slå. Det får vi heller ikke, for i et retssamfund kræver det altså en retslig proces, en dommer osv., før man kan sætte folk bag lås og slå. Men der er en hjemmel i vores lovforslag til, at vi kan pålægge vedkommende at tage ophold i Sandholmløjren, og dermed bliver det altså muligt, hvad det ikke har været hidtil, at vide, hvor han er.

Til sidst til fru Pia Kjærsgaard, som spurgte, hvordan det er, om denne lovgivning skal vedtages med skiftende flertal, eller om man skal tage det hele.

Kl. 15.25

Jeg vil sige det på følgende måde: Det står stadig fast, hvad jeg har sagt, at man må tage det sure med det søde, og det skal forstås på den måde, at hvis man siger nej til centrale dele af det lovkompleks, vi lægger frem, så får man selvfølgelig mindre indflydelse på de andre dele. Så enkelt er det. Sådan er det altid her i Folketinget.

Men en regering skal da aldrig forbyde sig selv at lytte og forsøge at få så brede flertal som muligt for de enkelte dele. Men når Ritzau har skrevet et telegram om, at nu vil vi splitte tingene op i småbidder, så må jeg sige: Ikke tale om! Det har jeg absolut ikke sagt. Jeg har sagt, at siger man nej til centrale dele, så får man mindre indflydelse på de øvrige dele. Sådan er det altid her på Christiansborg.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er der tre, der har meldt sig, nemlig hr. Kamal Qureshi, hr. Søren Søndergaard og fru Pia Kjærsgaard. Først hr. Kamal Qureshi for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes, det er fint, at integrationsministeren anfører, at han har lyttet til organisationer, og at han har lyttet til kommuner.

Men vi var jo for ikke så forfærdelig længe siden til et stort arrangement, hvor et medlem af Integrationsministeriets egen tænketank, Hans

Kornø Rasmussen, klart og tydeligt sagde, at det, der er problemet, det, der forhindrer integrationen i det danske samfund, er diskriminationen.

Det er diskrimination på arbejdsmarkedet, det er diskrimination på boligområdet, det er diskrimination på afgørende basale dagligdags funktioner. Og lige præcis på de områder vil integrationsministeren fastholde den politik, som den tidligere regering havde med at overlade det til parterne at sætte sig ned og snakke sammen.

Synes integrationsministeren ikke, at det haster? Skal folk blive ved med at snakke sammen? Når nu de ikke har kunnet løse de opgaver på arbejdsmarkedet i så mange år, er det så ikke vigtigt, at vi påtager os ansvaret i Folketinget og lovgiver om det, så vi fjerner den diskrimination, som danskere borgere og etniske minoriteter bliver udsat for dagligt?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Gentagelse af tre spørgsmål:

For det første: Startede faldet i den såkaldte tilstrømning før eller efter regeringsskiftet?

For det andet med hensyn til ambassaderne: Hvad er grunden til, at man afskaffer den regel?

For det tredje: Hvordan kan man få nogen fordele ud af at trække en sag i langdrag, når den tid, man trækker den i langdrag, alligevel er inkluderet i den tid, der skal gå, før man kan få permanent opholdstilladelse?

Så vil jeg derudover sige, at når nu integrationsministeren nævner spørgsmålet om militærnægterne, kan jeg ikke lade være med at minde mig selv om, at jeg i 1990'erne var med i en kampagne i Danmark til støtte for de jugoslaviske militærnægtere og desertører, bl.a. med udgangspunkt i en resolution vedtaget i Europa-Parlamentet, som hr. Bertel Haarder havde stemt for.

I dag er integrationsministeren altså hovedansvarlig for at få vedtaget en lovgivning, der netop gør, at folk, der flygter, fordi de ikke vil bidrage til folkemord, ikke kan få ophold i Danmark.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg kan godt svare hr. Søren Søndergaard på det med faldet i antallet af asylansøgere til Danmark, det ved hr. Søren Søndergaard også godt: Det var efter regeringsskiftet.

Men det er jo helt klart, for man havde hørt ude i den store verden, at nu ville der bliver strammet gevaldigt på Danmarks lovgivning, men vi kan jo ikke hæfte det op på et rygte alene. Altså der må konkret lovgivning til, selvfølgelig, for ellers holder det jo ikke vand.

Så må jeg igen spørge integrationsministeren om det her med de tre forslag, som er bebudet. Jamen det er jo ikke tre forslag, vi behandler i dag, vi behandler kun ét. Lad os nu antage at Socialdemokratiet siger nej til det her. Vil det så betyde, at Socialdemokratiet ikke får nogen indflydelse på den integrationslov, som skal fremsættes til efteråret?

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er min bøn til integrationsministeren, at han virkelig vil give et klart svar til hr. Kamal Qureshi, som hævder, at alle problemerne vedrørende de fremmede skyldes diskrimination fra danske borgeres side.

Og det er da virkelig mit håb, at ministeren vil sige noget om, at her har vi altså en engleagtig tålmodig dansk befolkning, sindig og tålmodig, som den danske befolkning er af natur, stillet over for i hvert fald grupper af muslimer, som truer deres børn til at lade være med at gifte sig med eller være kærestes med unge danskere, ofte med sådanne trusler, der betyder, at børnene er i livsfare; mennesker, som driver deres had så vidt – og der vil jeg faktisk sige at man virkelig ville kunne bruge ordet racisme – at de ikke engang vil ligge i jorden sammen med anderledes troende, når de er døde.

Det håber jeg da at ministeren vil svare på den tale om, at diskrimination fra danske borgeres side er årsag til alle problemerne.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg skal gerne stille hr. Jesper Langballe tilfreds og sige til hr. Søren Søndergaard, at faldet i tilstrømningen af asylansøgere kom efter regeringens tiltræden. Det vil man også kunne se af de forklaringer, som bl.a. er kommet fra Røde Kors, som går ud fra som en selvfølge, at det er signalerne fra den nye regering, som har medvirket til at begrænse tilstrømningen.

Det følger jo også af, at tilstrømningen samtidig er steget i visse andre lande, så det tror jeg ikke der er nogen tvivl om. Men som fru Pia Kjærsgaard siger, så er det afgørende jo, hvad vi

faktisk vedtager her i Folketinget; det er jeg helt enig i.

Til hr. Kamal Qureshi: Der er elementer af diskrimination, og det kan vi ikke være bekendt. Det er sværere at få job med et fremmed navn end med et dansk navn, det kan vi ikke være bekendt, og det skal der tales rent ud om. Det er svært at forhindre, men der skal tales rent ud om det.

Men der er også andre barrierer; der er bl.a. de uddannelsesbarrierer, jeg talte om. Det danske arbejdsmarked er i forvejen meget stift, vi er meget velorganiserede, og de organiserede personalegrupper sidder og vogter skinsygt på hvem som helst, der vil vove sig ind på deres område med en lidt anderledes uddannelse; den institutionelle protektionisme på vores uddannelsessteder er uden ende.

Derfor er det, vi kommer med et lovforslag om at udstyre dette center for vurdering af udenlandske uddannelser med magt til at nedbryde barrierer, sådan at folk med anderledes kvalifikationer kan få en chance for at bidrage til det danske samfund og dygtiggøre sig.

Så vil jeg endelig nævne, at der mangler altså også incitamenter. Det er, tror jeg, især for udlændinge en fuldstændig horribel tilstand, at man får flere penge ved ikke at arbejde end ved at arbejde. Den tilstand er uholdbar, den vender vi tilbage til, når beskæftigelsesministeren kommer og vi skal drøfte hans forslag.

Det er igen en af de ting, man ikke slipper uden om, og hvis man siger, at vi vil gerne alt det andet, men vi vil ikke ændre ved, at man skal have flere penge, hvis man ikke arbejder, end hvis man arbejder, jamen så duer det hele bare ikke til noget.

Derfor er mit svar også til fru Pia Kjærsgaard, at når jeg siger, at såfremt man siger nej til centrale dele, så får man mindre indflydelse på resten, så gælder det det hele, både dette lovforslag og de andre og også det, der kommer til efteråret. Regeringen ser det som en sammenhæng, naturligvis.

Til sidst til hr. Søren Søndergaard – jeg kan næsten ikke huske, hvad spørgsmålet var, nu er han måske gået, nej, undskyld, han er her. Hr. Søren Søndergaard spurgte, hvordan jeg kan sige, at man kan have fordele af at trække sagen i langdrag, når... og så kom der et eller andet.

Kl. 15.35

Jeg nævnte, at ét af problemerne ved hr. Jørn Sjørnsens forslag om at sige, at efter 5 år skal man have permanent opholdstilladelse inklusive den

tid, sagsbehandlingen har taget, er, at det i realiteten vil føre til en lempelse for dem, som trækker sagen i langdrag. Lad os sige, at de trækker den i langdrag, så det varer lige så længe, som det gjorde for ham, der gjorde sig meget populær i Nordjylland, og hvor det havde taget 4 år. Hvis han får asyl, skal han så nøjes med 1 år, før han får permanent opholdstilladelse, mens alle andre skal vente 3 år? Nej, sådan skal det selvfølgelig ikke være. Men jeg synes, det hele er så fortælt, så kunne vi ikke gemme den slags til udvalget, så skal jeg nok svare helt præcist og klart.

Formanden:

Jeg har noteret to indlæg, og jeg går ud fra, at det er korte bemærkninger. Først hr. Søren Krarup.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg begynde med at sige, at jeg har fået mod til atter at gå på talerstolen. Men så er der et bestemt spørgsmål, jeg lige vil stille integrationsministeren.

Integrationsministeren sagde lige for lidt siden, at de arbejdsgivere, der måske ikke er interesserede i at ansætte indvandrere, kan ikke være det bekendt.

Og jeg spørger: Hvorfor kan de egentlig ikke det? Er det ikke en fri sag, hvad man foretrækker? Jeg kender folk, der ønsker at ansætte jyder, fordi de har tillid til dem, der kommer fra deres egen landsdel. Den dér moraliseren med hensyn til, hvad man kan være bekendt, er det ikke til syvende og sidst en eller anden sådan rent totalitær trang til at herske over sjælene, der ligger i det?

Der må herske frihed for arbejdsgivere på det område, ligesom der må herske frihed for alt andet, der har at gøre med ånden og med afgørelsen, så jeg vil kun anholde denne efter min mening sært moraliserende misforståelse, at man kan ikke være bekendt at have sympati for noget og antipati mod andet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jo, men det er sådan set også det, der ærgrer mig, at vi ikke samtidig har det integrationsforslag, vi kan diskutere, for jo mere jeg ser – det kan jeg i hvert fald godt sige rent ud til ministeren – jo mere skeptisk og negativ bliver jeg over for det.

Nu står ministeren og siger om et center, der nu skal oprettes, og at vi lige kan ordne arbejdsmarkedet, sådan at de ansætter flere af fremmed herkomst. Man har lige nedlagt råd og nævn, og nu begynder man at tale om at oprette flere. Jeg synes altså, at det er meget betænkeligt.

Tidligere omtalte ministeren, at nu ville man fjerne uddannelseskraft, tidligere har ministeren sagt, at nu vil man give tilskud. Jamen er der dog ingen ende på velviljen i det her land i forhold til at få fremmede ansat? Er ministeren slet ikke klar over, at der faktisk er en ganske stor del af danskerne, der ikke er i arbejde? Hvad gør man for dem for at få dem i arbejde? Jeg synes altså godt nok, at jo mere jeg hører om den integrationslov, jo mere betænkelig bliver jeg, og derfor synes jeg, at den burde have været i sammenhæng med det her.

Så vil jeg godt bede ministeren om at uddybe det omkring beskyttelsesbegrebet meget, meget mere, end ministeren hidtil har gjort, for det afgørende er jo faktisk, at man fjerner de facto-begrebet og indfører et beskyttelsesbegreb.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu forstår jeg, at ministeren mener, det er meget fortænkt at spørge ministeren om, hvad ministeren mener med de udtalelser, ministeren kommer med heroppefra.

Det er jeg selvfølgelig ked af, men jeg vil nok alligevel prøve, selv om ministeren utvivlsomt mener, at det er utrolig fortænkt, at spørge, hvad der er grunden til, at ministeren har fremsat et forslag, som forhindrer, at man søger asyl på ambassaderne.

Og jeg vil også spørge, selv om ministeren formentlig også finder det utrolig fortænkt, hvordan ministeren har det med, at ministeren for nogle år siden var med til i Europa-Parlamentet at opfordre bl.a. Danmark til at sikre en beskyttelse af desertører og militærnægtere, og nu er ved at fremsætte et lovforslag, der betyder, at vi hundrede procent sikkert ikke kunne give dem den beskyttelse, som ministeren var med til at opfordre til for nogle år siden.

Det er muligvis ekstremt fortænkt for ministeren, men jeg vil alligevel bede ministeren prøve at svare på spørgsmålene.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan sige til det sidste, at nogle af militærnægterne er naturligvis dækket af andre konventioner. Derfor er det også umuligt at sige,

hvad resultatet havde været, hvis den nuværende lovgivning havde været gældende, da 1400-1500 bosniske militærnægtere fik asyl i Danmark ... sagde jeg hundrede? Jeg vender tilbage til det.

Kl. 15.40

Til hr. Søren Krarup, som spørger: Er det ikke en fri sag, om man vil diskriminere mod udlændinge? Jo, det er en fri sag, men jeg har lov at have en mening om det. Man har lov til at have begreber om god opførsel, uden at man skal kaldes totalitær. Det bliver kun totalitært, hvis man skriver det ned i en lov og presser det ned over hovedet på sine medmennesker. Men dette blot at have en mening om god opførsel er ikke totalitært, det vil jeg fastholde.

Til fru Pia Kjærsgaard: Jeg synes, tingene gøres for besværlige, og jeg synes, at der var for meget mistænksomhed. Jeg synes, det er en ret håbløs situation, hvis det nu skal gøres til et problem, at flere udlændinge kan gøre sig nyttige og blive til en gevinst, en økonomisk gevinst for det danske samfund frem for at være en byrde.

Fru Pia Kjærsgaard spurgte mig tidligere, om ikke jeg ville kommentere Hans Kornø Rasmussens udtalelser om de store ressourcer, som udlændinge repræsenterer i Danmark. Jo, jeg er enig i, at den tale er meningsløs, så længe udlændinge i Danmark faktisk er en stor byrde. Men det, der er ubestrideligt, er, at udlændinge i Danmark kunne være en stor gevinst, hvis de var i arbejde.

Opgaven går derfor ud på, samtidig med at vi bremser tilstrømningen, at sørge for, at de, der er her, bliver en gevinst for samfundet, samtidig med at de får et bedre liv og derved også kommer til at skabe nogle bedre hjem for deres børn. For det skal jo give problemer, når kontant-hjælpsmodtagere bor årti efter årti i Danmark uden berøring med det danske samfund, og børnene vokser op splittet mellem to kulturer, som ikke har nogen forbindelse med hinanden, fordi forældrene ikke har indpas på det danske arbejdsmarked. Det er jo det, der er roden til integrationsproblemerne.

Formanden:

Det har været en meget lang og meget omfattende og meget grundig førstebehandling. Og jeg gør opmærksom på det, som alle ved, nemlig at behandlingen fortsætter med mindst samme grundighed i udvalget, og vi har en meget lang dagsorden foran os endnu. Derfor henstiller jeg, at vi meget snart afslutter førstebehandlingen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det tror jeg vil blive muligt, hvis ministeren svarer på de spørgsmål, der bliver stillet.

Det, ministeren svarede på spørgsmålet om de serbiske desertører, var – med forlov – noget vrøvl. Men ministeren sagde, at det ville han komme tilbage til, respekt for det, det kommer vi tilbage til.

Men så mangler der spørgsmålet om ambassaderne, som jeg har forsøgt at stille i jeg ved ikke hvor mange timer. Af en eller anden grund kommer der ikke noget svar på det, og jeg forstår ikke hvorfor.

Hvad er grunden til, at denne regering mener, det er altafgørende, at 75 personer, som er oplagte politiske asylanter, og som ikke ligger Danmark til last, før de får asyl, og som har en særlig tilknytning til Danmark, og hvis alternativ er at blive forfulgt, at de skal forhindres i at søge asyl på en dansk ambassade? Hvad er grunden? Det må da være muligt at svare.

Og hvis jeg får svaret eller et forsøg på et svar eller et svar om, at jeg vil få svar på et senere tidspunkt, så skal jeg undlade at bede om ordet igen.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er et helt stilfærdigt spørgsmål til integrationsministeren. Jeg tror, at integrationsministeren gjorde sig skyldig i en enkelt fodfejl i sin beskrivelse af ligebehandlingslovgivningen. Jeg vil derfor godt bede ministeren bekræfte, at det er ulovligt at diskriminere. Det er ulovligt, det er ikke et moralsk spørgsmål, det er ulovligt.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg er helt enig i, at der skal være en lang udvalgsbehandling og andenbehandling og tredjebehandling. Men det er dog væsentligt at få svar på de spørgsmål, som man stiller og stiller og stiller. Og hele grundlaget for det her, hvor ministeren siger, at man vil afskaffe de facto-begrebet, er: Hvad betyder så beskyttelsesbegrebet?

Kl. 15.45

Nu har jeg spurgt siden ca. kl. 11 i formiddags, og jeg synes, det er sølle af ministeren ikke at komme mere ind på det. Jeg vil godt bede ministeren om at komme med lidt tal. Ministeren har lovet den danske befolkning, at Venstre ville afskaffe de facto-begrebet. Venstre har lovet det sammen med Dansk Folkeparti. Det vil vi gøre.

Og hvis vi lever op til de løfter, som vi har afgivet – og det ønsker Dansk Folkeparti at gøre – kan man faktisk reducere antallet af flygtninge til Danmark med over 50 pct. Jeg vil godt bede ministeren om at bekræfte det.

Men hvis der så kommer et beskyttelsesbegreb, hvor man tager alle mulige andre konventioner ind, som man lægger det ind under, og hvor ingen af dem – ingen af dem – giver krav på ophold i Danmark, så har vi altså problemet. Så har vi et konkret problem.

Birthe Rønn Hornbech (V):

I et forsøg på at afslutte en debat, der alligevel ikke kan komme videre, vil jeg prøve at gøre rede for som ordfører, hvordan Venstre betragter reglerne om flygtningebegreberne.

Vi har haft to flygtningebegreber. Det ene er defineret i henhold til flygtningekonventionen, og det andet har vi selv formuleret her i Danmark, og der har udviklet sig en praksis. Det har vist sig, at det efter vores opfattelse går langt ud over vores konventionsmæssige forpligtelser, og en meget stor del af det samlede antal opholdstilladelser tilfalder de såkaldte de facto-flygtninge.

Det har vi ønsket begrænset. Det har stået i vores forslag igennem årene. Vi har altid sagt, og det har regeringen sagt nu, at konventioner skal overholdes.

Med den formulering, der nu fremgår af udlændingeloven, er det helt oplagt, at antallet af asylanter vil blive begrænset, men det er lige så oplagt, at retsstilingen for den enkelte, der får opholdstilladelse, ikke bliver forringet i forhold til tidligere. Jeg er bange for, at det er de to ting, fru Pia Kjærsgaard blander sammen.

Men der er i hvert fald det at svare fra Venstres side, at uanset hvor længe man bliver ved med at spørge, så bliver det ikke anderledes. Og jeg er i hvert fald ikke i en situation – jeg ved ikke, om ministeren er – hvor jeg får åbenbaringer. Så hvor mange færre opholdstilladelser, der vil blive, vil afhænge af fremtiden, af, hvem der søger.

Hermed har jeg i hvert fald sat punktum for, hvordan jeg kan forsøge at forklare det.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Men den forklaring kan jeg ganske tilslutte mig.

Vi afskaffer de facto-begrebet, som lægger noget oven på konventionerne. I stedet holder vi os direkte til konventionerne. Vi indfører ikke et nyt begreb, beskyttelsesstatus, vi holder os til

konventionerne. Jeg tror, det er dér, misforståelsen er kommet ind. Vi indfører ikke et nyt begreb.

Men ifølge konventionerne er der altså nogle, som ifølge disse konventioner har krav på beskyttelse. Og det kan vi jo ikke komme uden om, hvis vi vil opfylde det, som står så klart og tydeligt i både regeringsgrundlaget og i udlændingepoplægget, nemlig at vi vil overholde de internationale forpligtelser.

Jeg vil sige til fru Anne Baastrup, at selvfølgelig skal ligebehandlingsloven overholdes. Det, der er ulovligt, er ulovligt.

Jeg forstod på hr. Søren Krarup, at det var spørgsmålet om at have en mening og foretrække nogle frem for andre i sin private virksomhed, og det finder jo sted. Og så var det, at jeg siger, at jeg vil have lov at være moralsk forarget og have lov at protestere som menneske, hvis der er nogen, som tager hensyn til, at nogle har fremmede navne, for det bør man ikke lade indgå. Lad den diskussion ligge. Jeg er lige så meget tilhænger af ligebehandling som fru Anne Baastrup. Det kan jeg næsten bevise.

Kl. 15.50

Til hr. Søren Søndergaard: Jeg kom til at sige 1.300, det var 13.000 militærnægtere, der kom fra Bosnien, hvoraf nogle antagelig kunne have fået asyl efter andre konventioner. Det ved vi ikke, for de fik det, fordi de var militærnægtere.

Men hvor mange der ville have fået asyl efter andre konventioner, det er det, man umuligt kan opgøre, og derfor er man også nødt til at svare, som fru Birthe Rønn Hornbech gjorde til fru Pia Kjærsgaard, at vi kan ikke få de åbenbaringer, der fortæller nøjagtigt, hvad effekten bliver. Men der er en effekt, en ganske betydelig effekt. Den kan eksemplificeres, men den kan ikke kvantificeres.

Så til sidst om ambassaderne. Jeg synes, fru Birthe Rønn Hornbech har svaret fint på det, og da min taletid var udløbet, gjorde jeg ikke mere ved det.

Fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at på en ambassade er det som andre steder, at hvis der kommer en person, som er forfulgt, og som kommer i livsfare ved, at man siger til vedkommende: Du skal gå uden for havelågen, så vil man naturligvis tage sig af den pågældende. Men spørgsmålet er, om det er hensigtsmæssigt, at et så stort antal søger på ambassaderne, når erfaringerne viser, at det er uendelig få af disse ansøgere, som får asyl.

Formanden:

Fru Pia Kjærsgaard har bedt om ordet i anden omgang.

Pia Kjærsgaard (DF):

Man kan selvfølgelig overhovedet ikke diskutere lovgivning på at få åbenbaringer, men man kunne måske diskutere lovgivning på at kigge tilbage og se på nogle tidligere år, hvordan tallene har været, og så er mit spørgsmål bare: Hvis man fjerner de facto-begrebet, er det så ikke korrekt, hvis man gør det uden at putte noget andet ind, at så vil vi i hvert fald kunne halvere antallet af asylansøgere til Danmark, for så vil det være folk, der ikke er omfattet af FN's flygtningekonvention?

Det mener jeg er korrekt, og det vil jeg i hvert fald godt have en bekræftelse på. Hvis man simpelt hen ophæver § 7, stk. 2, i udlændingeloven, for det er den, det drejer sig om, så ville det se væsentligt anderledes ud. Og jeg vil gerne bare have en bemærkning, hvor man forholder sig til tidligere år med tal om tilstrømninger.

Så er jeg, må jeg så sige til ministeren, meget mistænksom af natur, når det gælder det her, ikke på så mange andre områder, men jeg har simpelt hen prøvet så mange gange og i så mange år at stå på denne talerstol, og så er der alligevel ikke rigtig sket noget, det nytter alligevel ikke rigtig noget med de tiltag, der kommer, og der er det en meget, meget stor forhåbning for mig, at der nu sker noget.

Jeg må så bede ministeren, hvis man er så nervøs i forhold til de her konventioner – og jeg sagde det tidligere på dagen: Jamen så lad os dog prøve en sag og få den til doms, ikke ved Højesteret, som fru Anne Baastrup kom med tidligere, men en sag i Strasbourg. Altså lad os se, hvordan det går, i stedet for det dér med altid at være på kant med konventionerne. Det er jo meget få domme, der er faldet i Strasbourg – meget, meget få. Og jeg synes da, at man, i stedet for alt det dér med, at man er så skeptisk og nervøs, så skulle afprøve det.

Så til allersidst det med ministerens moral. Der findes så meget diskrimination i Danmark, aldersdiskrimination eksempelvis, diskrimination i forhold til folk, danskere, der længe ikke har været på arbejdsmarkedet; men hver eneste gang man får kvababbelse og taler om moral, så gælder det de fremmede i det her land, og det tror jeg der er mange der er evig trætte af at høre på.

Hvornår sætter vi ind i forhold til danskerne, der af en eller anden årsag også kunne trænge til en hjælpende hånd eller til ikke at blive diskrimineret? Der er masser nu af det grå guld, som skal ud og finde andet arbejde. Hvor meget fokus er der egentlig på dem? Det er der bare ikke rigtig noget at gøre ved.

Men nu skal vi altså til at uddanne analfabeter. Har det aldrig nogen sinde slået ministeren, når man færdes inde i indre by, og man møder en tilhyllet somalisk kvinde, at der kan altså være problemer for en arbejdsgiver? Der kan være problemer for en arbejdsgiver med at sætte hende ved en kasse eksempelvis eller andet arbejde. Er det aldrig faldet ministeren ind? Og det har intet med moral at gøre og intet med diskrimination at gøre. Men det må være enhver arbejdsgivers ret at få den arbejdskraft, som han eller hun mener er den mest velegnede på arbejdspladsen.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hvis man ser på statistikken, har det været sådan, at der var flere, der fik de facto-status end konventionsstatus. Nu afskaffes de facto-status, nu er det alene konventionsstatus, og den omfatter alle konventioner. Det er ikke, fordi vi er nervøse for konventionerne. Danmark har undertegnet dem, og så vil vi overholde dem, men vi har også sagt, at vi ligger ikke under for menneskeretsreligionen. Vi vil ikke nedslide menneskerettighederne, vi ligger ikke under for meningstyranni, og vi ligger ikke under for, at menneskerettighederne ikke kan diskuteres.

Så vil jeg sige, at det undrer mig sådan set, at fru Pia Kjærsgaard henviser til Menneskerettighedsdomstolen. Vi andre foretrækker altså Højesteret, for det er Højesteret, der afgør danske loves grundlovsmedholdelighed.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan tilslutte mig det, fru Birthe Rønn Hornbech sagde: Vi kan ikke love en halvering, vi ved ikke, hvad det bliver til, men det forholder sig, som fru Birthe Rønn Hornbech sagde.

Nu får fru Pia Kjærsgaard jo opfyldt sit ønske. Der kommer en sag for de danske domstole angående kosovoflygtningene, og jeg har det som en lederskribent i B.T.: Det synes jeg er fint. Men den kan desværre tage lidt tid, så vil jeg ikke have skældud for, at de pågældende ikke

bliver udsendt, hvis det viser sig, at vi ikke må sende dem ud, mens sagen kører. Men nu får vi altså en sag, og det synes jeg er godt for alle parter.

Jeg er helt enig i det med aldersdiskriminationen. Det var en af de første sager, jeg tog op som nyvalgt folketingsmedlem, at vi skulle bekæmpe aldersracismen, og hvis jeg nu sige det, uden at fru Pia Kjærsgaard rynker på næsen, er det faktisk noget, man har drøftet en hel del i Europa-Parlamentet. Så, så siger jeg ikke mere.

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard, og nu begynder det at køre på overtid.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Ja, men det er klart, at når man begynder at diskutere aldersdiskrimination under dette punkt, må jeg bare opfordre forskellige ordførere og for den sags skyld også ministeren til at slå op i referatet af finanslovdebatten. Her var der en lang diskussion om aldersdiskrimination, der tog udgangspunkt i, at i den kommende periode fyrer den nuværende regering en langt større del af de ældre i den offentlige sektor, end de forholdsmæssigt udgør af det samlede antal, så her var der en konkret mulighed for at gå imod aldersdiskrimination i stedet for at stå her bagefter og snakke om det.

Før snakkede jeg om serbiske desertører og militærnægtere, mens ministeren snakker om bosniere, der har brugt militære forhold som begrundelse, men lad det nu ligge. Det er rigtigt, at der var 13.000, som fik opholdstilladelse på grund af militære forhold, og jeg vil godt oplyse fru Pia Kjærsgaard om, hvad der står bagefter. Der står, at de 13.000 ikke kunne få det, hvis den nye lov var gældende.

Men så står der også: Det er dog samtidig Udlændingestyrelsens vurdering, at mange af disse personer også kunne have fået opholdstilladelse som flygtning på et andet grundlag. Jeg går ud fra, at det er det spørgsmål, som skal afklares i den diskussion, vi står over for.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 150: Forslag til lov om ændring af integrationsloven. (Individuelle kontrakter).
Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
(FremSAT 28/2 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Birthe Rønn Hornbech (V):

Lovforslaget drejer sig om, at kommunalbestyrelsen i forbindelse med integration af udlændinge skal udarbejde en individuel kontrakt med hver enkelt udlænding.

Det fremgår af selve lovteksten, at det, der skal lægges vægt på, er den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger, og man skal beskrive den pågældendes beskæftigelses- eller uddannelsesmål.

Også her må jeg sige, at det naturligvis er et forslag, som Venstre varmt kan støtte. Det, som jeg lige har læst op fra lovteksten, gør helt klart, hvad grundholdningerne i Venstres politik er. Det er også det, der er nævnt i det kasseeftersyn, som vi sammen med De Konservative har fremsat forslag om nogle gange tidligere. Det er helt afgørende, at den enkelte udlænding selv føler ansvaret for sin egen integration, og at man ved at indgå en egentlig kontrakt myndiggør den enkelte udlænding.

Kl. 16.00

Jeg vil godt nævne to høringssvar, som jeg egentlig synes er nogle af yderpunkterne i synspunkterne. Det ene stammer fra Dansk Socialrådgiverforening, som synes, forslaget er uhenigtsmæssigt, fordi kontrakter skal forhandles og indgås mellem ligeværdige parter. Det mener man ikke er tilfældet her, når kommunalbestyrelsen som skitseret i forslaget egenhændigt kan